

DESTINUL
VRACIULUI

JOSEPH
DELANEY

„DE-ACUM, ÎI APARTII SPADEL
ȘI-I VEI APARTINE PÂNĂ ÎN ZIUA
MORTII TALE...”

Vraciul, Tom și Alice au pornit
în călătorie spre Irlanda,
fugind de războiul din Comitat.
Acolo, Tom trebuie să facă față unui
grup de magi diabolici, disperăți
să se descotorosească de Vraci
și de ucenicul său și să-și sporească
propriile puteri întunecate.

Primejdioasa lui misiune împotriva
magilor îl mână pe Tom spre Sabia
Destinului: o spadă cu o latură
întunecată și însetată de sânge...

Unicul lucru care-i apărase până acum
pe Tom și pe Alice fusese fragilul
urcior cu sânge – dar oare arma aceasta
nouă îi va oferi lui Tom vreo șansă în
lupta împotriva Diavolului?

Dacă e să scape cu viață,
el va avea nevoie de pregătire
și o singură persoană îl poate ajuta –
Grimalkin, vrăjitoarea asasină.
Întuneric împotriva Întunericului...

CEA DE-A OPTA POVESTE
INFRICOȘĂTOARE DIN
CRONICILE WARDSTONE

JOSEPH DELANEY este un fost profesor de engleză care locuiește în Lancashire, Marea Britanie. Are trei copii și șapte nepoți și este un orator desăvârșit, gata oricând să participe la conferințe sau lansări și prezentări de carte în biblioteci și librării.

Casa lui se află în inima teritoriului duhurilor, iar în satul său sălășluiește un duh rău, numit Cel-care-îți-bate-la-ușă, care a fost însă immobilizat sub treapta unei case de lângă biserică.

Cele mai multe locuri din Cronicile Wardstone sunt inspirate de geografia din Lancashire. Iar ideile pentru întâmplările povestite vin de multe ori din poveștile și legendele locale despre stafii și vrăjitoare.

Coperta și ilustrațiile: David Wyatt

Joseph Delaney

Destinul Vraciului

(Cronicile Wardstone)

Traducere de Adrian Deliu

CRONICILE WARDSTONE

Cartea întâi: *Ucenicul Vraciului*

Cartea a doua: *Blestemul Vraciului*

Cartea a treia: *Secretul Vraciului*

Cartea a patra: *Bătălia Vraciului*

Cartea a cincea: *Greșeala Vraciului*

Cartea a șasea: *Sacrificiul Vraciului*

Cartea a șaptea: *Coșmarul Vraciului*

Cartea a opta: *Destinul Vraciului*

*

Poveștile Vraciului: Vrăjitoarele

Amintirile Vraciului

Vizitează site-ul:

www.cronicilewardstone.ro

pentru Marie

Cel mai înalt deal din Comitat
este învăluit în mister.
Se zice că un om a murit aici într-o
aprigă bătălie, în timp ce încerca
să supună un demon
care amenința întreaga lume.
Apoi ghețurile au venit din nou peste Pământ,
iar când s-au retras, până și forma dealurilor,
până și numele târgurilor din vale
se schimbaseră.
Astfel, pe vârful cel mai înalt
din lanțul dealurilor,
n-a rămas niciun semn
din ce s-a întâmplat odinioară.
Doar numele i s-a păstrat.
I se spune

**WARDSTONE –
LEPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.**

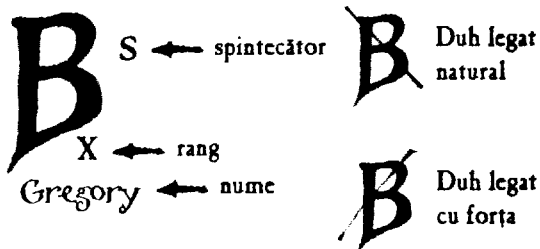
Cuprins

[Personajele](#)

Cum se citească simbolurile Vrăciului

Duhuri rele

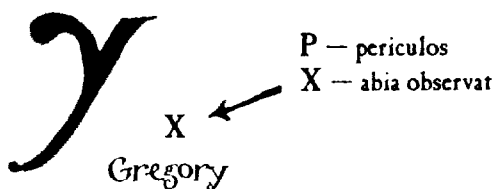
Beta pentru Duh

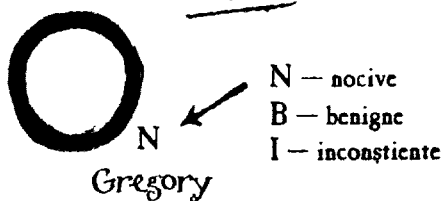
P — periculos

X — abia observat

Stafii/Spectre

Vrăjitoare

Personajele

Tom

Thomas Ward este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Aceasta înseamnă că s-a născut cu anumite haruri, care îl fac perfect pentru rolul de ucenic al Vrăciului. Tom poate să-i vadă și să-i audă pe cei morți și este dușmanul înnăscut al Întunericului. Dar asta nu îl împiedică pe Tom să se teamă, și va avea nevoie de tot curajul dacă vrea să reușească acolo unde alți douăzeci și nouă de ucenici au eșuat.

Vrăciul

Vrăciul este o figură inconfundabilă. Este înalt și are o înfățișare destul de înspăimântătoare. Poartă o pelerină lungă cu glugă, și întotdeauna are la el un toiag și un lanț de argint. La fel ca și ucenicul său, Tom, este stângaci și este al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu. Timp de mai bine de șaiszeci de ani el a apărât Comitatul de toate lucrurile înfricoșătoare.

Alice

Tom nu-și poate da prea bine seama dacă Alice e rea sau bună. Ea îi îngrozește pe băieții din sat, se înrudește cu două dintre cele mai malefice clanuri ale vrăjitoarelor (Malkin și Deane) și de multe ori a folosit magia neagră. Însă ea a fost învățată toate aceste lucruri vrăjitoarești împotriva voinței sale și l-a salvat pe Tom din câteva situații foarte dificile. Pare să fie o prietenă loială, dar poate Tom să se încreadă pe deplin în ea?

Mama

Mama lui Tom a știut dintotdeauna că fiul ei va deveni ucenicul Vrăciului. Ea îl numește „darul ei pentru Comitat”. Mamă iubitoare, tămăduitoare și moașă pricepută, ea a fost întotdeauna puțin diferită. Originea ei grecească rămâne un mister. De fapt, sunt destule lucruri misterioase legate de mama...

CAPITOLUL 1 ATENȚIE LA NĂHOADE!

Mânată de o briză dintre cele mai blânde, mica noastră barcă pescărească plutea încet spre apus, legănându-se ușor către țărmul îndepărtat. Priveam drept înainte, spre dealurile verzi ale Irlandei, încercând să observ cât puteam de mult înainte să se însereze. Peste douăzeci de minute avea să fie întuneric.

Deodată, s-a auzit un soi de urlet, de vuiet, și pescarul și-a ridicat alarmat privirea. Un vânt puternic s-a pornit din senin. Un nor negru se apropia în goană de noi dinspre nord, cu fulgerele zigzagate licărind spre marea care acum clocotea și se agita, făcând mica barcă să se zguduie alarmant. Cei trei câini ai noștri au început să scheaune. Celor trei câini-lupi de regulă neînfricați, Gheară, Sânge și Oase, nu le plăceau călătoriile pe mare nici în cele mai bune situații.

Eu stăteam în genunchi, ținându-mă de proră, iar frigul îmi pișca urechile și stropii de apă de mare îmi înțepau ochii.

Vraciul și prietena mea Alice se făcuseră ghem sub copastie, străduindu-se din răputeri să se adăpostească. Valurile deveniseră dintr-odată mult mai mari – nefiresc de mari, m-am gândit eu. Părea că eram pe punctul de a ne răsturna. Și, în timp ce ne strecuram printre două valuri, un talaz gigantic, un enorm perete de apă, s-a ivit din neant, planând deasupra noastră și amenințând să ne zdrobească mica ambarcațiune, prefăcând-o în surcele și înecându-ne pe toți.

Totuși, cumva, am scăpat cu viață și ne-am suit pe coama valului. Atunci, a sosit un torent de grindină: un prundiș de gheață revărsat asupra bărcii și a noastră, izbindu-ne capetele și trupurile cu o forță usturătoare. Încă o dată, fulgerele au

scânteiat aproape drept deasupra noastră. Ridicându-mi privirea spre masa învolburată a norului negru de sus, am zărit deodată două globuri luminoase.

M-am holbat uluit la ele. Erau destul de aproape unul de celălalt, făcându-mă să mă gândesc la doi ochi căscați. Dar pe urmă, sub privirea mea, au început să se transforme. *Erau* ochi – și încă doi ochi foarte distinctivi, privind în jos dinspre norul negru. Cel din stânga era verde, cel din dreapta, albastru și păreau să scânteieze de răutate.

Oare să fi fost numai rodul închipuirii mele? m-am întrebat. M-am frecat la ochi, crezând că am vedenii. Dar, nu – încă erau acolo. Tocmai mă pregăteam să strig, ca să-i atrag atenția lui Alice, însă au devenit din ce în ce mai șterși chiar sub ochii mei, dispărând de tot până la urmă.

Vântul a încetat la fel de brusc pe cât se stârnise și, în mai puțin de un minut, giganticele valuri nu mai erau. Însă apa era ceva mai însuflețită față de cum fusese înainte de furtună, iar vântul ne împingea încă o dată din spate, mânându-ne cu o viteză mai mare către uscat.

— Cinci minute, și vă duc la țarm! a strigat pescarul. Există o parte bună în orice, până și într-o furtună.

Gândul mi-a zburat din nou spre ochii din norul de furtună. Poate că doar mi-i închipuisem. Poate că ar fi meritat să-i pomenesc Vraciului despre ei, însă acum nu era momentul.

— Ciudat cât de brusc s-a pornit furtuna aia! am strigat.

Pescarul a clătinat din cap.

— Nicidecum, a zis. Pe mare vezi tot felul de ciudățenii, însă asta n-a fost decât o furtună scurtă. Se iscă adesea din senin. Dar marea chiar c-a pus probleme. Aproape ca un val de reflux. Însă copăia asta e mai zdravănă decât pare, a adăugat, arătând destul de mulțumit de sine. Eu trebuie să fiu înapoi până se crapă de ziuă și-acum avem un pic de vânt ca să ne umfle pânzele.

Vraciul îl plătise cu generozitate, dându-i aproape ultimii lui bani, însă, chiar și-așa, pescarul își asumase un mare risc. Plecasem de pe insula Mona cam cu opt ore în urmă, traversând spre vest, în direcția Irlandei. Eram refugiați, ca urmare a invadării Comitatului, și eu, Vraciul și Alice petrecuserăm destule luni de primejdii pe acea insulă. Acum, locuitorii de pe Mona îi trimiteau pe toți refugiații peste care dădeau înapoi în Comitat – în mâinile oștilor cotropitoare. Se desfășurau căutări intense.

Sosise vremea să plecăm.

— Sper să avem parte de o mai bună primire aici, a zis deznădăjduită Alice.

— Ei bine, fato, mult mai rău decât ultima oară n-are cum să fie, i-a răspuns Vraciul.

Și avea destulă dreptate. Pe Mona, ajunseserăm fugari aproape imediat.

— N-ar trebui să aveți multe necazuri pe-aici! a strigat pescarul, străduindu-se să se facă auzit pe deasupra vaietelor vântului. Foarte puțini dintre ai voștri s-au aventurat atât de departe, și-i o insulă mare. Câteva guri în plus de hrănit nu-i vor îngrijora prea tare. Poate c-o să găsiți și de lucru ca vraci. Unii o numesc „Insula bântuită”. Și-i sigur că are o porție mai mult decât zdravănă de fantome.

Vracii se ocupă cu Întunericul. E o meserie primejdioasă, și eu mă aflam în cel de-al treilea an de ucenicie la magistrul meu, John Gregory, învățând cum să mă descurc cu vrăjitoarele, cu duhurile și cu toate felurile de creaturi supranaturale. De obicei, fantelele nu sunt prea periculoase, fiind cea mai mărunță dintre grijile noastre. Cele mai multe dintre ele nici măcar nu știu că au murit și, dacă întrebuițezi cuvintele nimerite, le poți convinge să meargă spre lumină.

— Dar ei nu-și au vracii lor? am întrebat.

— Sunt o stirpe muribundă, mi-a răspuns pescarul. A urmat o tăcere stânenită. Am auzit, a continuat el apoi, că în Dublin nu mai lucrează niciunul, și un oraș ca ăsta sigur e infestat de năhoade.

— De năhoade? m-am mirat eu. Ce-i aia năhoadă?

Pescarul a izbucnit în râs.

— Tu, ucenic de vraci, să nu știi ce-i aia năhoadă? Ar trebui să-ți fie rușine! Și să fii mai atent la lecții!

Comentariile lui m-au făcut să mă simt sâcâit. Magistrul meu se pierduse în propriile gânduri și nu părea să fi ascultat măcar vorbele pescarului. El nu pomenise niciodată despre vreo năhoadă și eram convins că nu exista o consemnare despre așa ceva în Bestiarul lui, pe care și-l îndesase în sac, la loc sigur. Îl scrisese cu mâna lui, ca o înregistrare ilustrată a tuturor creaturilor pe care le întâlnește și de care auzise, și notase cum trebuie să te porți cu ele. Cu certitudine, nu exista nicio referire la năhoade în secțiunea destinată „Fantomelor”. M-am întrebat dacă el știa măcar de existența lor.

— Mhî, a continuat pescarul, nu mi-ar plăcea o meserie ca asta. Cu toate furtunile și toanele ei, marea e un loc mult mai sigur decât alea unde înfrunți năhoade. Atenție la năhoade! Mai bine înecat decât înnebunit!

Ajunsa în acest punct, conversația s-a încheiat: pescarul acostase deja la un mic debarcader din lemn care se întindea în mare de pe un țărm cu pietriș. Cei trei câini n-au întârziat să sară din barcă. Noi am debarcat cu mult mai multă încetineală. După toată călătoria, eram înțepeniți și înfrigurați.

Câteva clipe mai târziu, pescarul pornea din nou pe mare, iar noi ne începeam drumul spre celălalt capăt al debarcaderului, și apoi pe țărm, făcând să scrâșnească pietrele sub tălpile noastre. Oricine ar fi putut să ne audă de la kilometri depărtare, însă măcar n-avea cum să ne zărească prin penumbră. Și, în orice caz, dacă pescarul spusese adevărul, probabil că nu ne-ar fi pândit vreo primejdie din partea insularilor furioși.

Deasupra noastră pluteau nori groși și se întunecase tare mult, însă tot zăream contururile a ceea ce părea să fie o locuință profilându-se în fața noastră. Până la urmă, s-a dovedit că era o baracă dărăpănată pentru bărci, care a devenit adăpostul nostru peste noapte.

* * *

Zorile ne-au adus o zi mai bună. Cerul s-a limpezit, iar vântul a încetat. Cu toate că era încă friguroasă, dimineața de sfârșit de februarie sugera apropierea primăverii.

Pescarul o numise „Insula bântuită”, însă cealaltă denumire, „Insula de smarald”, speram să fie mai potrivită... cu toate că, în realitate, Comitatul era exact la fel de înverzit. Coboram o pantă acoperită cu iarbă; dedesubtul nostru se întindea orașul Dublin, clădirile sale îmbrățișând ambele maluri ale unui fluviu mare.

— Ce e aia năhoadă? I-am întrebat pe Vraci.

Ca de obicei, eu căram ambii noștri saci, plus propriul toiag. El înainta într-un ritm vioi, iar mie și lui Alice ne era greu să ținem pasul.

— Nu știi precis, băiete, mi-a răspuns, privind-mă peste umăr. Probabil că este numele dat de cei din partea locului pentru ceva cu care suntem deja familiarizați – este explicația cea mai probabilă. Spre exemplu, ceea ce numim noi un duh rău este cunoscut, în unele părți ale lumii, drept nălucă sau chiar gogoriță.

Se cunosc numeroase tipuri de duhuri, de la spintecătorii

setoși de sânge și până la relativ inofensivii bubuitori, care nu fac decât să ciocănească și să bufnească și să sperie lumea. Mi se părea un lucru neobișnuit ca unii oameni să le atribuie alte nume.

M-am hotărât să-i destăinuiesc magistrului meu ce văzusem în furtuna de noaptea trecută.

— Va mai amintiți când ne-a lovit furtuna aceea? am zis. Am zărit ceva ciudat în norul negru de deasupra: o pereche de ochi, privindu-ne.

Vraciul s-a oprit și m-a fixat cu o căutătură stăruitoare. Cei mai mulți dintre oameni ar fi fost neîncredători, iar alții mi-ar fi răs în față. Știam că spusesem ceva care părea o nebunie, însă magistrul meu mă lua în serios.

— Ești sigur, băiete? m-a întrebat. Am fost în pericol. Până și pescarul era speriat... cu toate că a încercat, mai târziu, să o dea pe glumă. În astfel de situații, mintea poate să ne joace feste ciudate. Imaginația noastră e mereu pusă la lucru așa. Dacă privești fix norii îndeajuns de mult, începi să vezi chipuri în ei.

— Sunt sigur că n-a fost numai imaginația mea. Erau doi ochi, unul verde și unul albastru, și nu păreau deloc a fi prietenoși, i-am răspuns.

Vraciul a încuviințat din cap.

— Trebuie să fim vigilenți. Suntem într-o țară străină – ar putea să ne pândească tot felul de primejdii necunoscute pe-aici.

Și, cu asta, și-a reluat drumul. M-a surprins faptul că Alice n-a contribuit absolut deloc la conversație; avea pe chip o expresie de îngrijorare.

Cam după o oră, am simțit în aer miros de pește; în scurt timp, ne căutam drumul pe înguste și aglomerate străzi ale orașului, îndreptându-ne spre fluviu. În ciuda orei timpurii, pretutindeni era o îmbulzeală zgomotoasă, oamenii își croiau drum împingându-se, iar negustorii ambulanți ne împuiau capul la fiecare colțșor. Erau și muzicanți de stradă: un bătrân scripcar și mai mulți tineri cântând la flajolete¹. Dar, cu tot acest haos, nimeni nu ne-a contestat dreptul de a ne afla în oraș. Era un început cu mult mai bun decât cel de care avuseserăm parte în Mona.

Hanuri se găseau din belșug, însă cele mai multe dintre ele

¹ Instrument muzical asemănător flautului, constând dintr-un tub lung și subțire, din lemn sau din metal, cu orificii sau clape, întâlnit mai ales în fanfare (n. trad.).

aveau afișe în geam anunțând că au toate locurile ocupate. În cele din urmă, am găsit vreo două cu camere libere, însă la cel dintâi prețul s-a dovedit a fi mai mare. Magistrului meu abia dacă-i mai rămăseseră câteva parale și spera să poată obține cazarea pentru vreo trei sau patru nopți, până când reușeam să mai câștigăm ceva bani. La cel de-al doilea han, ni s-au refuzat camerele fără să ni se dea vreo explicație valabilă. Magistrul meu n-a încercat să discute în contradictoriu.

Unora nu le plac vracii; îi înspăimântă ideea că au de-a face cu Întunericul și consideră că relele nu s-ar mai îndepărta de ei.

Abia apoi, pe o îngustă străduță lăturalnică, aflată cam la o sută de metri depărtare de fluviu, am reușit să găsim un al treilea han care să aibă și camere libere. Vraciul l-a privit cu îndoială.

— Nu-i de mirare că au camere libere, a comentat Alice, al cărei chip drăguț era încruntat. Cine-ar vrea să stea aici?

Am dat aprobator din cap. Fațada hanului avea mare nevoie de o porție bună de vopsea, iar două dintre ferestrele de la primul etaj, ca și una de la parter, erau astupate cu scânduri. Până și firma atrăgea atenția – atârna de un singur cui și fiecare rafală de vânt amenința s-o azvârle pe pietrele pavajului. Numele hanului era Scripcarul Mort, și firma aceea ponosită înfățișa un schelet cântând la vioară.

— Ei bine, avem nevoie de un acoperiș deasupra capului și nu ne permitem să fim prea mofturoși, a declarat Vraciul. Așa că haideți să-l căutăm pe proprietar.

Înăuntru era atât de întuneric și de lugubru, încât puteai să crezi că e miezul nopții. În parte, de vină erau ferestrele acoperite cu scânduri, dar și clădirea mare de vizavi, care se apleca spre aceasta peste străduța îngustă. Pe tejgheaua din față pâlpâia o lumânare în spatele căreia se vedea un mic clopoțel. Vraciul a ridicat clopoțelul și l-a făcut să răsunе zgomotos. La început, chemărilor acestuia nu i-a răspuns decât tăcerea, însă apoi s-a auzit zgomot de pași coborând scara, și hangiul și-a făcut apariția în încăpere, intrând pe una dintre cele două uși interioare.

Era un bărbat îndesat, cu înfățișare aspră, cu părul lins și unsuros căzându-i peste gulerul ros. Arăta abătut, învins de lume, însă când mi-a văzut magistrul, i-a studiat pelerina, gluga și toiagul și și-a schimbat instantaneu întregul comportament.

— Un vraci! a exclamat cu înflăcărare, luminându-se la față. Ca

să vezi, în sfârșit mi-au fost ascultate și mie rugile!

— Am venit să ne interesăm de camere, i-a zis magistrul meu. Dar să înțeleg oare că ai avea o problemă cu care să te pot ajuta?

— Ești vraci, nu-i așa? a insistat hangiul, apoi și-a coborât deodată privirea spre pantofii cu bot ascuțit ai lui Alice și a dat impresia că e puțin cuprins de îndoială.

Femeile și fetele care poartă pantofi cu bot ascuțit sunt adesea bănuite că ar fi vrăjitoare. Ceea ce era într-un totu adevărat în privința lui Alice, care fusese pregătită timp de doi ani de mama ei, Osoasa Lizzie. Era prietena mea apropiată și trecuserăm împreună prin foarte multe – magia lui Alice mă salvase nu o dată –, însă magistrul meu era mereu îngrijorat la gândul că, într-o zi, ea s-ar putea lăsa din nou atrasă de partea Întunericului. S-a încruntat scurt spre ea, după care s-a întors iar spre hangiu.

— Așa-i, sunt vraci, iar el e ucenicul meu, Tom Ward. Pe fată o cheamă Alice – lucrează pentru mine, îmi copiază cărțile și se îndeletnicește cu alte corvezi. Dar de ce nu-mi spui pentru ce ai nevoie de serviciile mele?

— Mai întâi, așezați-vă coala și lăsați-vă câinii în curte, a zis proprietarul, arătându-ne spre o masă dintr-un colț. Vă aduc micul dejun și pe urmă vă spun ce e nevoie de făcut.

Nici nu ne-am așezat bine, că ne-a și adus o altă lumânare, pe care a pus-o în mijlocul mesei. Pe urmă, a dispărut într-una dintre încăperile din spate și n-a durat mult până când am auzit sfârâind ceva într-o tigaie și-am simțit delicioasa aromă a costiței prăjite plutind spre noi prin ușă.

În scurt timp, înfulecam din farfuriile pline de costiță aburindă, ouă și cârnați. Hangiul ne-a așteptat răbdător să terminăm de mâncat și abia apoi s-a așezat alături de noi la masă și și-a început povestea.

— N-am mai avut un client plătitor aici de aproape șase luni încoace. Sunt prea speriați. De când a sosit, nimeni nu vrea să se mai apropie de hanul meu... așa că mă tem că nu am cum să vă plătesc cu bani sunători. Dar, dacă mă scăpați de ea, vă dau trei camere gratis pentru o săptămână. Cum vi se pare?

— Să te scăpăm de ce? a vrut să știe Vraciul.

— Oricine-o întâlnește ajunge în câteva minute să privească în gol, ca nebunul, alb la față, i-a răspuns hangiul. E o năhoadă, și încă una afurisită rău!

CAPITOLUL 2 SANGE PRETUTINDENI

— Și ce anume e o năhoadă? s-a interesat magistrul meu.

— Ce, nu știi? s-a mirat proprietarul, pe al cărui chip s-a citit din nou îndoiala.

— Acolo de unde vin eu, în Comitat, nu avem nimic din ceea ce se numește năhoadă, i-a explicat Vraciul. Așa că dă-ți osteneala și spune-mi totul despre ea; pe urmă, voi ști mai bine cu ce am de-a face.

— O năhoadă apare de cele mai multe ori până într-o săptămână de când și-a luat viața cineva și asta-i ce s-a petrecut și-aici, a început să istorisească hangiul. Camerista era în slujba mea de mai bine de doi ani – fată bună, muncitoare și frumoasă ca o icoană. Asta i-a adus pieirea. A atras pe cineva mai presus de rangul ei.

Eu am prevenit-o, dar n-a vrut să mă asculte. În fine, ca să scurtez povestea, el i-a făcut făgăduieli... dar pe care n-avea de gând să le țină. Și chiar să fi avut în minte așa ceva, nici pomeneală ca familia lui să le aprobe unirea. Era un tânăr în așteptarea unei moșteniri și cu un nume de familie bună. Vă întreb eu acum: putea el să ia de nevastă o biată slujnică, fără o para chioară la viața ei? El i-a spus c-o iubește. Ea sigur îl iubea. Dar, cum era de așteptat, a ieșit rău. El s-a însurat cu o domniță de rang; se pare că mariajul fusese aranjat cu luni înainte. O umilise tot timpul, iar când fata a aflat, i s-a frânt inima. Biata netoată și-a tăiat beregata. O metodă nu prea comodă. Am auzit-o tușind, sufocată, și-am dat fuga sus, să văd care-i tărașenia. Era sânge pretutindeni.

— Biata de ea, a murmurat Alice, cutremurându-se.

Am încuviințat, încercând să-mi alung din minte imaginea cumplitei morți a cameristei. E mare păcat să-ți iei singur viața, oricât de rea ți s-ar părea situația. Însă biata fată fusese copleșită de disperare și nu știuse ce făcea.

— Încă sunt pete pe scară, a continuat birtașul, și oricât le-ai freca, nu se iau. A durat ceva până să moară. I-am adus un doctor, dar n-a avut ce să-i facă. Doctorii sunt nefolositori, asta-i treabă știută. Astora nu le-aș zice nici cât e ceasul. În orice caz, fata ar fi ajuns la cimitirul sărmanilor, însă de vreme ce fusese muncitoare, cum v-am zis, i-am plătit eu însumi îngropăciunea. A trecut mai puțin de o săptămână de la moartea ei până a sosit năhoda. Abia dacă se răcise biata fată în mormântul ei, că...

— Și care au fost primele semne ale sosirii? I-a întrerupt Vraciul. Gândește-te bine. E important.

— S-au auzit ciocănituri ciudate în scândurile dușumelelor... aveau un anume ritm: două bătăi repezi, după care trei mai încete, iar și iar. După câteva zile, o răceală de gheață s-a simțit în locul în care a murit biata fată, drept deasupra petelor de sânge. În ziua următoare, unul dintre oaspeții mei a înnebunit. A sărit pe fereastră și și-a frânt amândouă picioarele pe caldarâm. Picioarele i s-or vindeca, însă mintea e mai presus de orice lecuire.

— Dar sunt sigur că n-ai mai folosit camera aceea, nu? Fără îndoială, l-ai prevenit cu privire la ciocănituri și la locul friguros?

— El nu locuia în camera în care a murit fata; aia fusese o cameră pentru servitori, la mansardă, tocmai în vârful casei. O năhoadă bântuie locul precis în care s-a petrecut sinuciderea, și eu am presupus c-o să rămână acolo. Acum însă mi s-a spus că poate rătăci oriunde înăuntrul clădirii.

— Dar de ce i se spune năhoadă? am întrebat eu.

— Din cauza zgomotului pe care-l face, băiete, mi-a răspuns hangiul. Scoate un zgomot de parc-ar trâncăni o femeie năhoadă. Bolborosește de una singură – sunete care nu au vreo noimă, dar sunt înfricoșătoare. S-a întors din nou spre Vraci. Așadar, crezi că poți s-o scoți la capăt? Preoții n-au putut să facă nimic. Orașul ăsta e plin de preoți, însă nu-s cu nimic mai buni decât doctorii.

Vraciul s-a încruntat.

— Acum, după cum ți-am spus, eu vin dintr-un cu totul alt loc – din Comitat, un tărâm de dincolo de mare, spre est, i-a explicat el. Sunt nevoit să recunosc că n-am auzit niciodată de ceea ce-mi

descrii. Aș fi crezut că vestea despre ceva atât de neobișnuit ar fi ajuns până acum și la noi.

— Păi, vezi dumneata, a răspuns hangiul, năhoadele sunt apariții noi în orașul nostru. Au început să apară cam acum un an. Și sunt ca o molimă. Întâi, au fost văzute în sud-vest și, cu încetul, s-au răspândit spre est. Primele cazuri au ajuns în oraș imediat înainte de Crăciun. Unii cred că ar fi lucrarea magilor-țapi din Kerry, care s-au dedat dintotdeauna magiei negre. Dar cine poate ști?

Noi cunoșteam puține despre magii irlandezi – doar că se aflau într-o permanentă stare de război cu unii dintre moșieri. În Bestiarul Vrăciului nu exista decât o scurtă referire la ei. Cică s-ar fi închinat la vechiul zeu Pan în schimbul puterii lor. Se zvonea că în toată lucrarea lor ar fi fost implicate și sacrificii omenești. Urătă treabă.

— Am dreptate dacă afirm că năhoada asta a voastră nu este activă decât după lăsarea întunericului? s-a interesat Vrăciul.

Hangiul i-a răspuns printr-un semn de încuviințare.

— Ei bine, în cazul acesta, vom încerca s-o rezolvăm astă-seară. Te-ar deranja dacă ne-am ocupa camerele în avans pentru îndeplinirea însărcinării? Am vrea să mai recuperăm din somn, ca să fim în stare să-ți înfruntăm năhoada asta a dumitale.

— Fără doar și poate, însă dacă dați greș, vă cer să plătiți pentru fiecare zi în care veți sta aici. Eu nu-mi petrec nici măcar un minut în casa asta după lăsarea întunericului; dorm la fratele meu. Așa că, dacă se va dovedi necesar, îmi plătiți mâine dimineață.

— Mi se pare destul de corect, a încuviințat Vrăciul, strângându-i mâna hangiului ca să pecetluiască înțelegerea.

Cei mai mulți oameni nu se dădeau în vânt să se apropie prea mult de un vrăci, însă omul acesta avea necazuri financiare grave și-i era recunoscător magistrului meu pentru ajutor.

Ne-am ales fiecare câte o cameră și ne-am petrecut restul dimineții și începutul după-amiezii recuperând somnul pierdut pe drum, stabilind să ne întâlnim în bucătărie cam cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Somnul meu a fost unul agitat – am avut un vis îngrozim.

Eram într-o pădure. Nu se vedea luna, însă copacii străluceau într-o lumină nepământesc de argintie. Singur și neînarmat, mă târâm în patru labe, căutând ceva de care aveam cumplită nevoie: toiagul meu. Îmi dădeam seama că fără el nu puteam să

supraviețuiesc.

Mai erau doar câteva minute până la miezul nopții și știam că la acea oră aveam să fiu atacat de ceva – de ceva înspăimântător. Minteța îmi era amorțită și nu puteam să-mi amintesc despre ce creatură era vorba, însă știam că fusese trimisă de o vrăjitoare. Ea voia să se răzbune pentru ceva ce-i făcusem eu.

Dar ce se-ntâmpla cu mine? De ce nu reușeam să-mi amintesc nimic ca lumea? Oare să fi fost deja sub efectul cine știe cărei vrăji? Undeva, în depărtare, clopotul unei biserici a început să răsunе rău-prevestitor. Împietrit de groază, număram fiecare bătaie.

La cea de-a treia, am sărit în picioare, cuprins de panică, și am rupt-o la fugă. Crengile copacilor îmi șfichiuiiau fața, măcăcinii mi se agățau de picioare și mi le zgâriau în timp ce alergam disperat printre copaci, către biserica nevăzută. Știam acum că mă urmărește ceva, însă nu alerga prin hățis; nu era ceva pe două picioare, nici pe patru – auzeam bătăile furioase ale unor aripi gigantice.

Am privit înapoi peste umăr, și sângele mi s-a prefăcut în apă. Eram urmărit de o imensă cioară neagră și simpla ei vedere mi-a sporit groaza. Era Morrigan, vechea zeiță a vrăjitoarelor celtice, zeitatea însetată de sânge care le ciugulea ochii morților. Totuși, știam că, dacă reușeam să ajung în biserică, eram la adăpost.

Nu știam însă de ce; de obicei, bisericile nu reprezentau locuri de refugiu împotriva Întunericului. Vracii și ucenicii lor preferau să se bazeze pe instrumentele proprii meserii și pe o cunoaștere sănătoasă a pașilor defensivi practici care puteau fi urmați. Cu toate acestea, știam că trebuie să ajung la biserică... fiindcă altfel aveam să mor și să-mi pierd sufletul în favoarea Întunericului.

M-am împiedicat de o rădăcină și m-am prăbușit cu capul înainte. În timp ce mă zbăteam să mă ridic în genunchi, mi-am întors privirea spre cioara neagră, care tocmai poposisse pe o creangă, făcând-o să pârâie și să se îndoiaie sub greutatea ei. Aerul din fața mea tremura și am fost nevoit să clipecesc cu furie ca să-mi limpezesc vederea. Când, în sfârșit, am reușit să zăresc, m-am trezit în fața unei priveliști înfiorătoare.

La câțiva pași de mine era o siluetă înaltă, într-o rochie neagră care cădea aproape până la pământ. Era împroșcată toată de sânge. Arăta a femeie de la gât în jos, însă avea un cap imens de

cioară, cu ochii ca mărgelile plini de cruzime, și un plisc enorm. Și, chiar sub ochii mei, capul ciorii a început să se preschimbe. Pliscul s-a micșorat, ochii ca mărgelile și-au îndulcit căutătura și s-au mărit până când capul s-a prefăcut într-unul omenesc. Dintr-odată, mi-am dat seama că era un chip cunoscut! Îi aparținea unei vrăjitoare care acum era moartă: vrăjitoarea celtică pe care vraciul Bill Arkwright o omorâse odinioară în Comitat. Eu făcusem ucenicie și pe lângă Arkwright și-l văzusem aruncându-și pumnalul în spinarea vrăjitoareii, apoi hrănindu-și câinii cu inima ei, ca să se asigure că n-o să se mai întoarcă din morți. Bill era necruțător față de vrăjitoare; mult mai dur decât magistrul meu, John Gregory.

Dar ea să fi fost? O văzusem pe vrăjitoarea aceea destul de îndeaproape și știam sigur că ambii ei ochi avuseseră aceeași culoare. Și, în momentul acela, am știut că nimic din toate acestea nu era adevărat. Aveam un coșmar... și încă unul de cea mai rea speță – un coșmar lucid, unul în care ești captiv și nu poți să scapi, nu poți să te trezești. Era același pe care-l tot aveam de luni de zile... și de fiecare dată era și mai îngrozitor.

Acum, vrăjitoarea venea spre mine cu brațele întinse, cu ghearele pregătite să-mi sfâșie carnea de pe oase.

M-am chinuit să mă trezesc. Eliberarea de coșmar însemna o luptă adevărată. Deschizând ochii, am simțit cum frica mi se stinge treptat. Însă a trecut mult timp până când am putut să mă liniștesc de tot. Acum eram complet treaz și nici gând să mai adorm la loc. Și nu eram în dispoziția cea mai favorabilă pentru înfruntarea unei năhoade... indiferent ce-ar mai fi fost și asta.

Ne-am întâlnit jos, în bucătărie, însă nu aveam de gând să mâncăm ceva consistent. Ne pregăteam să înfruntăm Întunericul, așa că Vraciul a insistat să ajunăm, permițându-ne să înghițim doar câte o bucătică de brânză, cu care să prindem un pic de putere. Magistrul meu ducea dorul brânzei lui sfărâmicioase preferate din Comitat și, oriunde s-ar fi aflat, se plânga de fiecare dată că hrana din partea locului nici nu se compară cu ea. Totuși, de data aceasta a ciugulit în tăcere, apoi s-a întors cu fața spre mine, cu întrebarea pregătită.

— Ei bine, băiete, ce părere ai despre asta?

L-am privit drept în față. Părea să-i fi fost dăltuită în granit, însă pe frunte avea acum cute mai adânci, iar în ochi i se zărea oboseala. Barba îi fusese sură încă din prima clipă în care-l văzusem, acum aproape trei ani, când sosise în vizită la ferma

tatei, ca să discute despre ucenicia mea. Totuși, pe atunci mai erau amestecate și alte culori: mai mult roșu, dar și brun, și negru; acum era cu totul sură. Iar el arăta îmbătrânit: întâmplările ultimilor trei ani își spusese cuvântul.

— Mă îngrijorează, i-am răspuns. E o creatură de care nu ne-am mai ocupat până acum și așa ceva e întotdeauna primejdios.

— Da, așa este, băiete. Sunt prea multe necunoscute. Ce anume este o năhoadă și oare o fi vulnerabilă în fața sării și a piliturii de fier?

— E posibil să nici nu existe vreo năhoadă, a intervenit Alice.

— Și cam ce-ai vrea să spui prin asta, fato? a luat-o la rost magistrul meu, arătând săcâit.

Fără îndoială, gândea că ea își vâra nasul unde nu-i fierbea oala, amestecându-se în treburile lui de vraci.

— Dacă acela care provoacă problemele e spiritul oricărei persoane moarte, rămas cumva în captivitate? a întrebat ea. Magia neagră poate să înfăptuiască așa ceva.

Încruntarea a dispărut de pe fruntea Vrăciului și el a dat gânditor din cap, în semn de încuviințare.

— Vrăjitoarele din Pendle au un astfel de descântec? s-a interesat el.

— Vrăjitoarele specializate în magia oaselor știu un descântec cu care pot să lege un spirit de zona din preajma propriului mormânt.

— Unele spirite sunt oricum legate astfel, fato. Noi le numim spirite *care zăbovesc pe lângă mormânt*.

— Da, dar astea nu doar că zăbovesc: ele îi mai și sperie pe oameni, a precizat Alice. Descântecul se folosește adesea ca să-i țină pe oameni la distanță de o parte a curții bisericii, astfel încât vrăjitoarele să poată jefui mormintele și culege netulburate oasele.

Vrăjitoarele care se ocupau cu magia oaselor adunau oase omenești ca să le folosească în genul lor de magie. Oasele degetelor mari erau deosebit de prețuite. Ele le fierbeau într-un cazan, ca să le dăruiască puteri magice.

— Prin urmare, ca să continuăm în aceeași idee, dacă sunt spirite captive, atunci sunt silite cumva să-i mâne pe oameni spre pragul nebuniei. Toate acestea au o noimă, dar cum și de ce se răspândesc? a mai întrebat magistrul meu.

— Dacă e o vrajă, i-a răspuns Alice, atunci înseamnă că a scăpat de sub control... aproape ca și cum și-ar fi dezvoltat o

energie de sine stătătoare, răspândindu-și răul, căutându-și drum către răsărit. Osoasa Lizzie a aruncat odată o puternică vrajă, care a scăpat de sub control. A fost prima oară când am văzut-o înfricoșată.

Vraciul și-a scărpinat barba, ca și cum i-ar fi mișunat pe-acolo vreo gânkanie dezgustătoare.

— Mda, are noimă, a confirmat el. Ei bine, presupun că ar trebui să vizităm mai întâi locul în care sărmana fată și-a curmat zilele. Voi avea nevoie ca băiatul să vină cu mine și nu mă îndoiesc că ne vei însoți și tu, fato.

Cea din urmă afirmație fusese rostită cu o undă de sarcasm. Eu și Alice ne aflam la mare ananghie și n-aveam cum să scăpăm. Anul trecut, ca să salvez viețile mai multor oameni, inclusiv pe-a Vraciului și-a lui Alice, îmi vândusem sufletul Necuratului – Diavolului însuși, Întunericului întruchipat. El fusese adus pe pământ de o adunare a clanurilor vrăjitoarelor din Pendle, și acum devenea din ce în ce mai puternic; o nouă epocă a Întunericului se așternea peste lumea noastră.

Numai magia neagră a lui Alice îl mai împiedica acum pe Diavol să vină și să-mi ia sufletul. Ea lăsase să cadă trei picături din sângele ei și trei dintr-al meu în ceea ce se numea „urciorul cu sânge”. Eu îl căram după mine într-un buzunar, și Diavolul nu se mai putea apropia de mine... însă Alice era nevoită să-mi stea prin preajmă, ca să beneficieze și ea de protecția lui.

Exista totdeauna riscul ca eu să fiu cumva despărțit de urciorul și, în consecință, privat de vraja lui protectoare. Și nu numai asta: atunci când aveam să mor – fie peste șase fie peste șizeci de ani –, Diavolul va aștepta să ceară ce-i aparține și să mă supună chinurilor veșnice. Singura cale de scăpare era ca eu să-l nimicesc cumva sau să-l leg înainte de asta. Perspectiva unei astfel de corvezi îmi apăsa greu umerii.

Grimalkin, vrăjitoarea asasină a clanului Malkin, era dușmanca Diavolului; ea credea că el ar putea fi legat într-un puț dacă mai înainte era străpuns cu țepi dintr-un aliaj de argint. Alice luase legătura cu ea, și Grimalkin se declarase de acord să ni se alăture într-o astfel de încercare. Însă de-atunci trecuseră săptămâni întregi și nu mai primiserăm vești de la ea. Alice se temea că, oricât ar fi fost de invincibilă, tot pățise ceva. Comitatul se afla sub ocupația oștilor străine – poate că, până la urmă, acestea le atacaseră pe vrăjitoarele din Pendle, măcelărindu-le sau întemnițându-le. Oricare ar fi fost adevărul,

urciorul cu sânge era mai important ca oricând.

La scurt timp după căderea întunericului, cu o lumânare în mână, Vraciul a pornit înaintea noastră, urcând spre mansardă – acolo era mica și înghesuita cămăruță din vârful clădirii hanului în care trăise și murise sârmana slujnică.

Patul fusese despuiat de saltea, de așternuturi și perne. Lângă marginea lui dinspre fereastră am văzut pete întunecate de sânge pe scândurile dușumelei. Vraciul și-a pus lumânarea pe mica noptieră și ne-am așezat cât am putut de comod pe podea, chiar în fața ușii închise. După care am așteptat. Era rezonabil să presupunem că dacă năhoada avea nevoie să facă victime astăseară, va veni după noi. În definitiv, nu mai rămăsese nimeni altcineva în han.

Eu îmi umplusem buzunarele cu sare și cu pilitură de fier – substanțe care îndeobște aveau efect împotriva duhurilor rele și, într-o ceva mai mică măsură, asupra vrăjitoarelor. Dar dacă teoria lui Alice era corectă, și noi aveam de-a face cu un primejdios spirit captiv, sarea și pilitura de fier deveneau ineficiente.

N-am avut prea mult de așteptat până să sosească năhoada. Ceva invizibil a început să ciocănească în scândurile podelei. Două bătăi iuți, urmate de trei tărăgănite. Se repetau iar și iar și îmi simțeam nervii întinși la maxim. Pe urmă, lumina lumânării a început să pâlpâie și aerul s-a răcit brusc. Pe dinăuntru, mie îmi era chiar și mai frig – era semnalul de alarmă pe care-l primește adesea un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu atunci când se apropie o creatură a întunericului.

Drept deasupra petelor de sânge și-a făcut apariția o coloană de lumină purpurie; sunetul emanat din ea îmi confirma că năhoada își merita numele. Avea o voce subțire, de fetișcană, dar șuierătoare. Boscorodea aiureli, zgâriindu-mi timpanele și făcându-mă să mă simt nelalocul meu și puțin amețit. Era de parcă lumea s-ar fi aplecat într-o parte, și eu n-aș mai fi putut să-mi țin echilibrul.

Am simțit răutatea năhoadei: voia să mă rănească rău de tot. Îmi voia moartea. Neîndoios că și Vraciul, și Alice azeau aceleași sunete tulburătoare; cu toate acestea, când am aruncat câte-o privire în stânga și-n dreapta, am observat că niciunul nu se clintea, ci doar priveau fix, cu ochii mari, spre coloana aceea de lumină, ca transfigurați.

Totuși, în ciuda amețelii mele, *puteam* să mă mișc, așa că m-am hotărât să trec la acțiune înainte ca boscorodeala să-mi pătrundă în cap și să mă determine să fac exact ce voia creatura. Așa că m-am ridicat în picioare și am pornit drept înainte, înfundându-mi mâinile în buzunarele nădragilor: cea dreaptă a apucat sarea, iar cea stângă, pilitura de fier. Apoi, le-am azvârlit pe amândouă spre coloana de lumină.

Substanțele au nimerit drept la țintă. Ochisem bine. Dar vestea proastă era că n-am obținut vreun efect. Coloana de lumină continua să licărească, iar particulele de sare și de fier se prăbușeau inofensive, împrăștiindu-se pe dușumea și pe lângă pat.

Acum, bolboroseala începea să-mi provoace durere. Mă simțeam de parcă mi-ar fi fost înfipte ace ascuțite în ochi, și o bandă de oțel mi-ar fi strâns fruntea, strivindu-mi cu încetineală țeasta. Pe dinăuntru, senzația de panică sporea. La un moment dat, nu voi mai fi capabil să tolerez durerea. Oare urma să fiu mânat spre nebunie? m-am întrebat. Împins către comiterea unui gest sinucigaș, care să-mi pună capăt chinurilor?

Deodată, zguduit de șoc, mi-am dat seama de altceva. Bolboroseala nu era doar o flecăreală fără sens. La început, repeziciunea și tonul șuierător mă păcăliseră. De fapt, era Graiul Vechi: o înșiruire de cuvinte cu un anume înțeles. Era un descântec!

Brusc, lumânarea s-a stins, cufundându-ne în beznă... cu toate că lumina purpurie era încă vizibilă. Dintr-odată, am descoperit că nu mă mai puteam mișca. Voiam să fug din mansarda asta dătătoare de claustrofobie, în care biata fată își pusese capăt zilelor, însă nu puteam: parcă prinsesem rădăcini în podea. Mă mai simțeam și amețit și-mi pierdeam echilibrul. Clătinându-mă, am căzut greoi într-o rână. M-a săgetat o durere ascuțită, ca și cum m-aș fi prăbușit peste o piatră.

În timp ce mă străduiam să mă ridic, am auzit o altă voce: una de femeie, intonând la rândul ei ceva în Graiul Vechi. Această a doua voce creștea tot mai mult, în timp ce prima se stingea cu iuțea, până când a ajuns să piară cu totul. Spre ușurarea mea, boscorodeala a încetat.

Pe urmă, am auzit brusc un strigăt torturat. Mi-am dat seama că a doua voce era a lui Alice: se folosisese de un descântec de-al ei ca să pună capăt bolboroselii. Spiritul fetei era acum liber, însă în chinuri. Știam că era mort și că rămăsese prins în Limb.

Acum însă auzeam o a treia voce, una mai profundă, bărbătească, una pe care o cunoșteam bine. Era a Vraciului.

— Ascultă, fato, zicea el. Tu nu trebuie să rămâi aici...

La cât de buimac eram, am crezut pentru o clipă că vorbește cu Alice; abia apoi am înțeles că i se adresa spiritului fetei moarte.

— Du-te spre lumină, i-a poruncit el. Du-te imediat spre lumină!

S-a auzit un vaiet chinuit.

— *Nu pot!* a țipat spiritul. *Sunt pierdută în ceață. Nu pot să-mi găsesc drumul.*

— Drumul e chiar în fața ta. Privește cu atenție și vei zări calea spre lumină.

— *Eu am ales să-mi pun singură capăt vieții. Am comis un păcat, și acum sunt pedepsită!*

Întotdeauna, sinucigașilor și celor care pieriseră de moarte violentă și subită le era mai greu să-și găsească drumul spre lumină. Uneori, sufletele lor rățăceau ani de-a rândul prin cețurile din Limb. Dar era posibil. Un vraci le putea ajuta.

— Te pedepsești fără să fie nevoie, i-a spus magistrul meu spiritului fetei. Nu este necesar. Ai fost nefericită. N-ai știut ce faci. Acum, vreau să te gândești foarte bine. Ai vreo amintire fericită din viața ta de dinainte?

— *Da. Da. Am o mulțime de amintiri fericite.*

— Atunci, care ar fi cea mai fericită... cea mai fericită dintre toate? a întrebat-o el insistent.

— *Eram foarte mică, n-aveam mai mult de cinci, șase ani. Mergeam pe o pajiște, culegând margarete împreună cu mama, într-o dimineață caldă și însorită, ascultând zumzetul albinelor și cântecul păsărilor. Totul era proaspăt, luminos și plin de speranță. Ea mi-a împletit din margarete o cunună pe care mi-a pus-o pe cap. Îmi zicea că sunt o prințesă și că într-o zi aveam să întâlnesc un prinț. Dar asta n-a fost decât o nesăbuiță. Viața adevărată e foarte diferită. Poate fi peste măsură de crudă. Am cunoscut un bărbat despre care credeam că e ca un prinț, însă el m-a trădat.*

— Întoarce-te la momentul acela. Întoarce-te la vremea când viitorul încă ți se așternea în față, plin de promisiuni calde și speranțe. *Concentrează-te*, a povățuit-o Vraciul. Acum, ești din nou acolo. Poți să vezi imaginea? Poți să auzi păsările? Mama e lângă tine, ținându-te de mână. Poți să-i simți atingerea?

— *Da! Da!* a strigat spiritul. *Mă strânge de mână. Mă duce undeva...*

— Te duce spre lumină! a exclamat Vrăciul. Nu-i vezi strălucirea în fața ta?

— *O văd! Văd lumina! Ceața s-a risipit!*

— Atunci, du-te! Pătrunde în lumină! Te duci acasă!

Spiritul a scos un lung suspin de alean, după care a început dintr-odată să râdă. Un râs vesel, urmat de o tăcere desăvârșită. Magistrul meu izbutise. O trimisese în lumină.

— Ei bine, a rostit el apoi pe un ton amenințător, trebuie să stăm de vorbă despre ce s-a petrecut aici.

Cu toată izbânda noastră, nu se bucura. Alice se folosise de magia neagră ca să elibereze spiritul fetei de sub înrâurirea vrăjii.

CAPITOLUL 3 OASPETELE

Jos, în bucătărie, am luat o cină ușoară, alcătuită din azime și costiță. Când am terminat, Vraciul și-a împins deoparte farfuria și și-a dres glasul.

— Ei bine, fato, acum spune-mi ce-ai făcut.

— Spiritul cameristei era legat printr-o vrajă întunecată de constrângere, a început să explice Alice. Era captiv în interiorul hanului și silit să rostească un descântec de tulburare a minții, care să-l aducă pe oricine l-ar auzi în pragul nebuniei. Pe oameni îi sperie în așa hal, zău că da, încât ar da orice să scape.

— Și ce *anume* ai făcut? a insistat nerăbdător Vraciul. Nu omite nimic!

— M-am folosit de ce m-a învățat mai demult Osoasa Lizzie, i-a răspuns Alice. Ea se pricepea foarte bine să-și exercite controlul asupra morților. De îndată ce căpăta de la ei tot ce dorea... și atât timp cât ei nu încercau să i se împotrivescă prea tare, îi lăsa liberi. Și, ca să-i elibereze, avea nevoie de un alt descântec. Se numește *avaunt*: un vechi termen pentru „te du”.

— Așadar, în ciuda tuturor dăților în care te-am avertizat să n-o faci, tu ai întrebuițat din nou magia neagră?

— Și ce altceva aș fi putut să fac? a protestat Alice, ridicând înfuriată tonul. Sarea și pilitura de fier nu aveau efect! Cum ar fi putut să aibă, când înfruntam spiritul chinuit al unei fete tinere, și nu ceva din lumea Întunericului? Foarte curând, am fi putut ajunge cu toții într-o situație foarte gravă. Așa că am făcut ce era de făcut.

— Și rezultatul a fost unul bun, m-am grăbit eu să vin în sprijinul lui Alice. Spiritul fetei și-a găsit calea spre lumină, iar

hanul este din nou un adăpost sigur.

Vraciul era, evident, profund îngrijorat, însă nu prea mai avea ce să spună. La urma urmei, deja își compromisese principiile permițându-ne să păstrăm urciul cu sânge. Simțind că tăcerea lui era, în cea mai mare parte, îndreptată împotriva ei, Alice s-a ridicat de la masă și a urcat tropăind în camera ei.

Mi-am întors privirea spre magistrul meu; m-am întristat, văzând durerea și necazul din ochii lui. În decursul ultimilor doi ani, între noi trei începuse să se creeze o prăpastie tot mai adâncă, din cauza întrebuițării magiei negre. Eram nevoit să încerc aplanarea situației, însă mi-era greu să găsesc ceva de spus.

— Cel puțin, am rezolvat-o cu năhoada, am zis până la urmă. Cred c-o să-mi însemnez totul în caiet.

— Bună idee, băiete, m-a aprobat Vraciul, luminându-se puțin la față. Și eu voi scrie un nou articol în Bestiarul meu. Orice s-ar întâmpla, noi trebuie să consemnăm trecutul și să tragem învățăminte din el.

Așa că, în timp ce eu schițam, în carnetul meu, o scurtă relatare a celor întâmplate, Vraciul și-a scos Bestiarul – singura carte care supraviețuise incendierii casei și bibliotecii sale din Chipenden – din sac. O vreme, am scris amândoi în tăcere și, printr-o coincidență, ne-am încheiat însemnările aproape în același timp.

— Voi fi fericit când se va sfârși războiul și vom putea să ne întoarcem liniștiți în Chipenden. N-ar fi frumos să ne întoarcem la obiceiurile noastre normale?...

— Mda, băiete, ar fi. Categorie, duc dorul Comitatului și abia aștept să-mi reclădesc casa aia a mea.

— Dar nu va mai fi la fel fără duh, nu-i așa? am comentat eu.

Duhul fusese un locatar aproape invizibil, făcându-și din când în când apariția sub forma unui motan mare, brun-roșcat. Îl slujise bine pe Vraci în multe privințe și-i păzise casa și grădina. Când casa fusese arsă din temelii, și acoperișul i se prăbușise, pactul dintre magistrul meu și duh își aflase sfârșitul. Duhul devenise liber să plece.

— Categorie nu va mai fi. Va trebui să ne îndeletnicim singuri cu gătitul și curățenia, iar tu vei fi răspunzător cu micul dejun. Sărmanului meu stomac îi va fi greu să se împace cu asta, a adăugat Vraciul, cu un zâmbet aproape imperceptibil.

Totdeauna glumea pe seama slabei mele priceperi la gătit și

mă bucuram că-l văd punându-și din nou la încercare umorul.

Părea un pic mai vesel și ne-am dus la culcare la scurt timp după aceea. Aveam un sentiment de nostalgie gândindu-mă la vechea noastră viață și mă întrebam dacă de-acum s-o fi zis cu ea pentru totdeauna.

Cu toate acestea, spaimile nopții încă nu se sfârșiseră. Ajuns înapoi în camera mea, am făcut o descoperire înfricoșătoare.

Mi-am vârât mâna stângă în buzunarul nădragilor și imediat mi-am dat seama ce anume îmi provocase durerea aceea când căzusem într-o rână. *Fusese urciorul cu sânge.*

Să se fi spart? Am simțit cum mi se prăbușește inima până-n ghete. Cu mâna tremurătoare, mi-am extras grijuliu micul urcior din buzunar, l-am dus până la lumânare și l-am examinat. M-am cutremurat de teamă. Avea o crăpătură care i se întindea pe aproape jumătate din lungime. M-am întrebant: oare acum urciorul era în pericol să se spargă?

Aproape pradă panicii, m-am dus până alături, unde era camera lui Alice, și am bătut încetisor în ușă. Când a deschis, i-am arătat urciorul. La început, a fost la fel de alarmată ca și mine, însă după ce l-a examinat temeinic, mi-a zâmbit liniștitor.

— Pare să nu aibă nimic, Tom. Doar o crăpătură fină, atât. Sângele nostru e încă înăuntru, ceea ce înseamnă că suntem la adăpost de Diavol. Sunt urcioare zdravene și nu se sparg așa, cu una, cu două. Suntem încă în siguranță, așa că nu-ți face griji.

M-am întors în camera mea, ușurat să aflu că avusesem un atât de mare noroc.

Curând, s-a dus vestea prin oraș că a apărut un vraci capabil să se ocupe de năhoade.

Așa că, în vreme ce ne bucuram de răsplata pentru izbânda noastră – o săptămână de ședere la han –, am fost vizitați de alte persoane care ne-au cerut ajutorul.

Vraciul a refuzat să mai lucreze cu Alice, însă, fără tragere de inimă, mi-a permis mie s-o fac. Așa că în noaptea de după prima noastră vizită, eu și Alice am pornit să ne ocupăm de o altă năhoadă, de data aceasta una care bântuia camera de lucru din fundul locuinței unui ceasornicar. Omul se înglodase în datorii și și luase viața într-o seară, târziu, după ce băuse prea mult vin. Rudele lui aveau nevoie să vândă prăvălia, dar nu puteau, cu o năhoadă ca locatar.

Întâlnirea a imitat-o aproape exact pe cea dintâi, de la han. După bătăile ritmice, a apărut o coloană luminoasă, și spiritul și-a început lucrarea ucigătoare. Cu toate acestea, abia a apucat să-și înceapă boscorodeala, că Alice a și contracarat-o cu un descântec. S-a descurcat mult mai bine decât mine, închizându-i gura la rezezeală; în ce mă privește, am avut nevoie de trei încercări ca să trimit spiritul ceasornicarului spre lumină. Nu era o sarcină lesnicioasă: el avusese viață grea, mereu drămuindu-și banii și făcându-și griji că i-ar putea pierde. Nu avea prea multe amintiri fericite pe care să le scot la suprafață și de care să mă agăț. Totuși, până la urmă am izbutit, și spiritul a fost eliberat.

Însă tocmai atunci s-a întâmplat un lucru care m-a umplut de spaimă. Alături de bancul de lucru, am văzut ceva pâlپând și o coloană de lumină cenușie și-a făcut apariția. Din câte se părea, un alt spirit venise să ne țină companie. Și iată, aproape de vârful coloanei era o pereche de ochi, privindu-mă cu o răutate extremă. Unul era verde, și celălalt, albastru; semănau foarte mult cu cei pe care-i văzusem în norul de furtună și m-au făcut să mă dau înapoi, alarmat.

Apoi, coloana de lumină a pâlپâit, și în fața noastră a apărut o femeie. Nu era prezentă în carne și oase: silueta ei era translucidă, lumânarea de pe bancul de lucru rămânând vizibilă și prin rochia ei de culoare închisă; era doar imaginea ei, proiectată de altundeva. Deodată, i-am recunoscut chipul. Era vrăjitoarea pe care-o omorâse Bill Arkwright.

Am mai privit-o o dată și, cu un junghi de spaimă, mi-am dat seama că era vrăjitoarea din repetatul meu coșmar.

— Sper că ți-a plăcut furtuna mea! a răcnit, cu o expresie lacomă în ochii ei ciudați. Aș fi putut să te înec atunci, dar te păstrez pentru mai târziu. Am eu altceva în minte! Te-am așteptat, băiete! Cu atâtea năhoade pe-aici, știam c-o să te arăți până la urmă. Cum ți se par? E cea mai bună vrajă pe care am făcut-o de mulți ani încoace!

Nu i-am răspuns, și ochii vrăjitoarei s-au rotit spre Alice.

— Și iat-o și pe Alice... V-am tot urmărit. Am văzut ce prieteni buni sunteți. Curând, veți fi *amândoi* în ghearele mele.

Mânios, am făcut câțiva pași înainte, postându-mă între vrăjitoare și Alice. Cotoroața s-a strâmbat hidos.

— A! Bag de seamă că-ți pasă de ea. Îți mulțumesc pentru asta, băiete. Mi-ai confirmat ceea ce bănuiam. Acum, cunosc încă un mod de a-ți face rău. Și rău îți voi face. Fii sigur c-o să te

răsplătesc de mult mai multe ori pentru ce-ai făcut!

Imaginea ei s-a destrămat cu repeziciune, și Alice a venit lângă mine.

— Cine a fost, Tom? m-a întrebat. Dădea impresia că te-ar cunoaște.

— Îți amintești de ochii aceia pe care i-am văzut în norul de furtună? Ea era. Fața era cea a vrăjitoarei celtice ucise de Bill Arkwright.

— Cred că suntem amândoi în primejdie. Magia ei e puternică: pot s-o simt, mi-a destăinuit Alice, făcând ochii mari. Tot ea este răspunzătoare de apariția năhoadelor. Și înseamnă că e într-adevăr foarte puternică, dac-a putut să facă așa ceva.

Ajungând înapoi la han, i-am povestit Vrăjitoarei despre întâlnirea noastră cu imaginea vrăjitoarei.

— E primejdios să fii vraci, a zis el. Ai putea înceta să te ocupi de năhoade, însă asta ar însemna ca mulți oameni să fie vătămați: oameni nevinovați, care ar putea fi salvați, dacă tu îți faci treaba cu mult curaj. De tine depinde. Vrăjitoarea este un element necunoscut – ceva care trebuie tratat cu mare precauție. Nu te-aș învinovăți dacă te-ai da deoparte. Așadar, ce vei face?

— Vom merge mai departe... amândoi, am răspuns, arătând spre Alice.

— Bun băiat... mă gândeam că acesta-ți va fi răspunsul... Încă mă întristează gândul că singura cale de a ne descotorosi de năhoade este întrebuițarea magiei negre, a adăugat magistrul meu. Totuși, poate că vremurile se schimbă. Poate că, în viitor, aceasta va fi o nouă metodă prin care un vraci să lupte împotriva Întunericului, folosindu-se de însuși Întunericul. Eu, personal, nu sunt de acord cu așa ceva, însă fac parte dintr-o cu totul altă generație. Eu aparțin trecutului, pe când tu ești viitorul, băiete. Tu vei înfrunța primejdia noi, diferite, și te vei ocupa de ele într-o modalitate diferită.

Așa că eu și Alice ne-am continuat munca, iar pe parcursul a șase zile am eliberat împreună de năhoade două hanuri, încă o prăvălie și cinci case particulare. De fiecare dată, Alice contracara descântecul, după care eu convingeam spiritul eliberat să se desprindă din Limb și să se îndrepte spre lumină. De fiecare dată, aveam temeri, însă vrăjitoarea n-a mai apărut. Oare să nu fi fost decât un bluf, doar o încercare de a mă izgoni

printr-o spaimă strașnică? Eu aveam totuși o treabă de făcut.

Spre deosebire de Comitat, se părea că în Irlanda obiceiul era să plătești pe cineva imediat cum și-a desăvârșit treaba, așa că aveam bani din belșug prin buzunare. Apoi însă, am avut un oaspete – cineva care a sosit într-a șaptea zi, trimitându-ne pe un cu totul alt drum.

Stăteam la masa noastră obișnuită și ne luam micul dejun. Hanul încă nu avea alți clienți în afara noastră, însă proprietarul era încrezător în faptul că situația se va schimba cât de curând și ne bătuse apropouri cum că plecarea noastră ar grăbi sosirea celor dintâi oaspeți plătitori ai săi. Acum, prezența noastră aici era bine cunoscută și, cu toate că hanul nu mai era acum bântuit, puțini și-ar fi dorit cu adevărat să ocupe o cameră într-o casă care găzduia și un vraci. Magistrul meu înțelesese asta și deja ne hotărâserăm să ne luăm calabâlcul chiar astăzi, ceva mai târziu, probabil pornind spre sud, pe firul fluviului Liffey, care împărțea orașul în două.

Eu tocmai înghițeam ultima felie de bacon și îmi înmuiam o bucățică de pâine unsă cu unt în gălbenușul de ou când a intrat în încăpere un străin venit din stradă. Era un bărbat înalt și drept, cu părul alb și mustața și barba contrastant de negre. Fie numai și asta și tot era de ajuns ca să-l mai privești și a doua oară pe oricare dintre ticsitele artere ale Dublinului; dacă însă adăugam și veșmintele – o haină protocolară, lungă până la genunchi, pantaloni negri impecabil călcați și cizme scumpe, ceea ce-l arăta ca fiind un gentleman de prim rang – și ochii, trecerea sigur i-ar fi fost remarcată. Mai ducea cu el și un baston de fildeș, cu măciulia albă de forma unui cap de vultur.

Hangiul s-a repezit să-l întâmpine, înclinându-se adânc încă dinainte de a-l pofti în han și de a-i oferi cea mai bună cameră din câte avea. Însă străinul abia dacă-i dădea ascultare gazdei – privea stăruiitor dincolo de hangiu, spre masa noastră. Și, fără să mai piardă timpul, s-a apropiat de noi și i s-a adresat Vraciului.

— Am oare plăcerea să vorbesc cu John Gregory? a întrebat. Iar dumneata trebuie că ești Tom Ward, a adăugat privind-mă.

Cât despre Alice, a salutat-o doar cu o scurtă înclinare a capului.

Vraciul i-a răspuns și el înclinându-și capul și s-a ridicat.

— Mda, eu sunt, a zis. Și el este ucenicul meu. Ai venit să ne soliciți ajutorul?

Bărbatul a clătinat din cap.

— Dimpotrivă, am venit să vă ofer sprijinul meu. Succesul pe care l-ați reputat în privința debarasării orașului de numeroase dintre aparițiile acelea supărătoare au atras asupra dumneavoastră atenția unei grupări puternice și periculoase. Mă refer la magii-țapi din Staigue. Avem și noi spionii noștri, și ei m-au informat că magii și-au trimis deja asasini în oraș. Ca slujitori ai Întinericului, ei nu vă pot tolera prezența în țara noastră. Iată de ce și cei câțiva vraci irlandezi rămași evită marile orașe și nu se stabilesc niciodată într-un loc anume pentru mai mult de două zile.

Vraciul a încuviințat gânditor.

— Am auzit că sunt o stirpe pe cale de dispariție. Ceea ce spui dumneata are noimă, însă de ce ai vrea să ne fii de ajutor? Prin asta, nu te-ai supune dumneata însuși la riscuri?

— Viața mea este în permanență supusă riscurilor, i-a răspuns omul. Permiteți-mi să mă prezint. Eu sunt Farrell Shey, conducătorul Alianței Funciare, o ligă a moșierilor care se războiește cu magii de mulți ani.

În plus față de ceea ce citisem în Bestiarul Vraciului, cât timp lucrasem cu Bill Arkwright cunoscusem un moșier care fugise din Irlanda ca să scape de magi. Nu-i fusese de niciun folos. Trimiseseră după el o vrăjitoare celtică, să-l omoare în refugiul său din Comitat, și ea se achitase cu succes de sarcină, cu toate eforturile noastre susținute de a-l salva.

— Ei bine, în cazul acesta, sprijinul dumitale este cu certitudine bine-venit, a zis Vraciul.

— Iar în schimb, a adăugat Shey, poate vă veți întrebuința priceperea și ne veți ajuta. În față ni se aștern câteva luni de primejdie... luni din care unora dintre noi le va fi foarte greu să scape cu viață: magii-țapi se pregătesc pentru următorul lor ritual în Killorglin... așa că nu trebuie să mai pierdem vreo clipă. Strângeți-vă bunurile și vă voi scoate imediat din oraș.

Am procedat așa cum ne povățuise și, în doar câteva minute, ne luam rămas-bun de la recunoscătoarea noastră gazdă și-l urmam pe Shey pe o serie de alei înguste, ieșind pe o stradă lăturalnică unde aștepta o trăsură. Trasă de un echipaj alcătuit din șase cai, părea să fie menită pentru viteză, și aparența nu s-a dovedit deloc înșelătoare. Vizitiul era îmbrăcat frumos, într-o livrea verde, și avea ca ajutor un bărbat masiv și bărbos, cu o spadă la cingătoare, care s-a înclinat în fața lui Shey și ne-a

deschis nouă uşile trăsurii, după care şi-a ocupat din nou locul alături de vizitiu.

Aşezaţi confortabil şi ascunşi de privirile curioase de perdelele din dantelă, am traversat în scurt timp fluviul, îndreptându-ne spre apus, afară din oraş; monotonul *tropa-trop* a devenit curând un tunet ritmic al ropotului de copite.

Alice s-a întors spre mine şi, când ni s-au întâlnit privirile, am ghicit că şi ea gândea acelaşi lucru ca mine: că totul se petrecuse mult prea repede. Acest Farrell Shey era obişnuit să se afle la comandă şi avusese nevoie de prea puţină putere de convingere ca să ne determine să-l urmăm. Cam în ce ne vâram noi acum?

— Care ne este destinaţia? s-a interesat Vraciul.

— Ne îndreptăm spre Kerry, în sud-vest, a răspuns Shey.

— Dar nu acolo îşi au reşedinţa magii-ţapi? am întrebat, începând să mă simt şi mai stânjenit.

— Într-adevăr, așa este, a răspuns el. Dar acolo locuim şi noi. Este o regiune frumoasă, dar periculoasă a mândrei noastre insule. Câteodată, ca să parăm o ameninţare, trebuie s-o înfruntăm cu îndrăzneală. Aţi fi preferat să muriţi în oraş, aşteptând să vină asasinii să vă caute? Sau vreţi să veniţi şi să vă uniţi puterile cu ale noastre în încercarea de a pune capăt pentru totdeauna înrâuririi magilor?

— Ne vom uni puterile cu ale voastre, a răspuns Vraciul. Nu te îndoii de asta.

Am mai schimbat o privire cu Alice. Era limpede că Vraciul luase o hotărâre.

— Am luptat toată viaţa împotriva Întunericului, i-a spus el lui Shey, şi voi continua s-o fac până în ziua morţii mele.

Toată ziua, trăsura ne-a dus spre vest, oprindu-se doar de două ori, ca să schimbe caii. Căinii au călătorit împreună cu noi, alergând din când în când pe lângă trăsură, ca să-şi mai dezmoştească picioarele. Pe urmă, drumurile au devenit mai înguste, iar ritmul înaintării noastre a încetinit considerabil. Deja puteam să distingem în depărtare contururile munţilor purtând cuşme de zăpadă.

— Aceştia sunt munţii din Kerry; casa mea este pe peninsula Uibh Rathach, ne-a informat Shey. Dar nu vom putea să ajungem până acolo în seara asta. Avem un han în faţa noastră pe care putem să-l transformăm într-un loc sigur.

— Așadar, suntem deja în primejdie? a dedus Vraciul.

— Primejdia există totdeauna. Sigur am fost urmăriți de la plecarea din oraș, și dușmanii noștri se găsesc atât în fața, cât și în spatele nostru. Dar nu vă faceți griji – suntem bine pregătiți.

Locul în care urma să poposim era situat la marginea unei păduri și se putea ajunge la el doar pe o singură cărare îngustă. În realitate, nu se vedea nicio firmă atârând afară și, cu toate că Shey îl numise „han”, semăna mai degrabă a casă particulară, rechiziționată ca să ofere refugiu într-un loc primejdios.

Seara, după ce am plimbat câinii, am cinat bine, mâncând porții generoase de tocană de cartofi cu ceapă, plină cu bucăți de carne suculentă de oaie. În timp ce mâneam, magistrul meu a început să-l interogheze pe Shey cu privire la magii-țapi. Știa deja răspunsurile cu caracter general la unele dintre întrebările sale, însă așa era metoda Vraciului: ceea ce-i spunea Shey putea să cuprindă și noi informații importante, capabile eventual să facă diferența dintre victorie și înfrângere. Supraviețuirea noastră poate că depindea tocmai de ce reușeam să aflăm aici.

— Ai pomenit despre faptul că magii-țapi își pregătesc ritualul lor din Killorglin...? a întrebat el.

— Ai reținut corect, i-a răspuns Shey, mângâindu-și mustața neagră. Și asta atrage întotdeauna o situație de criză.

— Dar e încă iarnă, și eu am auzit că o astfel de ceremonie se desfășoară în august...

— Acum ei se adună de două ori pe an, a replicat Shey. Odinioară, era un eveniment anual, organizat la sfârșitul verii, cunoscut sub numele de Târgul lui Puck. Obişnuiau să priponească un țap de munte pe o estradă înaltă și să-l lase acolo; ritualurile lor sumbre se sfârșeau cu sacrificii umane. Scopul lor era să-l convingă pe zeul Pan să pătrundă în trupul țapului viu. Dacă intră, atunci puterile lor magice devin și mai mari, permițându-le să-și vâneze și să-și ucidă dușmanii; în schimb, dacă magia lor dă greș, vine rândul nostru să-i vânam. În eforturile lor de a ne înfrânge, ei încearcă să invoce acum zeul de două ori pe an: atât în martie, cât și în august. Anul trecut, au eșuat în ambele situații, însă în întreaga lor istorie îndelungată în care s-au ocupat cu Întunericul, nu s-a cunoscut să dea greș de trei ori la rând.

Shey s-a oprit puțin să ne privească, apoi și-a continuat povestirea.

— În plus față de toate astea, ei au un nou conducător: un

fanatic periculos, numit Magistrul Doolan, care nu se dă în lături de la nimic când e să-și atingă scopurile. E un ticălos însetat de sânge a cărui plăcere e să fie numit „Măcelarul din Bantry”. S-a născut pe malul golfului Bantry, din sud, și chiar a fost ucenic de măcelar înainte de a-și descoperi talentul pentru artele Întunericului. Omoară oameni doar de dragul de a omorî, tăindu-le degetele de la mâini și de la picioare unul câte unul; îi ciopârțește în sute de bucățele doar ca să le prelungească agonia înainte de a le reteza, în sfârșit, capetele. Prin urmare, este o vreme de mare primejdie pentru noi. Suntem nevoiți să presupunem că luna următoare, dacă nu-i împiedicăm, îl vor invoca pe Pan și vor dobândi și mai multe puteri asazine.

— V-am promis ajutorul... dar, în mod normal, cum ați încerca să-i împiedicați? s-a interesat Vrăciul.

— Purtăm război împotriva magilor de secole; metoda noastră obișnuită este să recurgem la forța armelor... cu toate că succesul obținut este limitat. Ei beneficiază de un adăpost invulnerabil în fortificația de la Staigue, însă majoritatea se aventurează să iasă pentru ceremonia din Killorglin. Așa că deseori îi hărțuim pe drum sau îi atacăm chiar în oraș. În trecut, astfel de încercări n-au făcut decât să-i întârzie pe magi, însă când magia lor a dat greș, chiar am izbutit să omorâm o bună parte din ei înainte de a se putea întoarce în fort.

— Dar știți cumva *pentru ce* se duc ei la Killorglin? s-a mirat magistrul meu. De ce acolo? De ce nu-și desfășoară pur și simplu ceremonia la adăpostul fortificațiilor?

— Noi credem, i-a răspuns Shey, ridicând din umeri, că amplasamentul pieței din Killorglin are importanța lui: acolo este locul în care puterile întunecate naturale ies din pământ. Din câte știm noi, ei n-au încercat niciodată să-și desfășoare ritualul altundeva...

Ceea ce spunea avea logică. Într-adevăr, există locuri speciale pe pământ unde practicarea magiei negre este facilitată: Întregul Comitat este ca un liman pentru duhurile rele. Între hotarele lui se găsesc locuri cu un foarte mare potențial, în special în jurul dealului Pendle. Cu toate apele sale curgătoare, deloc lesne de traversat, Pendle a atras mai multe clanuri mari de vrăjitoare.

— Nu s-ar putea ca magii să fie atrași afară din refugiul lor odată pentru totdeauna? a întrebat magistrul meu.

— E imposibil; a răspuns Shey. Fortul Staigue este o așezare formidabilă, clădită de vechile neamuri care au populat insula în

urmă cu două mii de ani sau chiar mai mult. O încercare de a-l ataca ne-ar costa mult prea scump. Practic vorbind, e invulnerabil.

— Dar cu vrăjitoarele celtice? am intervenit eu. Cu ele aveți vreo problemă, domnule Shey?

Mă gândeam la ochii din nor și la vrăjitoarea care ne amenințase după ce ne ocupaserăm de năhoadă. Vrăjitoarele celtice se presupunea că ar fi aliatele magilor.

— Uneori, ele joacă rolul de spioane ale magilor, însă nu-și alcătuiesc clanuri. Noi nu avem de-a face decât cu vrăjitoare izolate, răzlete – ele reprezintă mai degrabă o sâcâială întâmplătoare decât o amenințare gravă, așa cum este cea a magilor, mi-a explicat Shey.

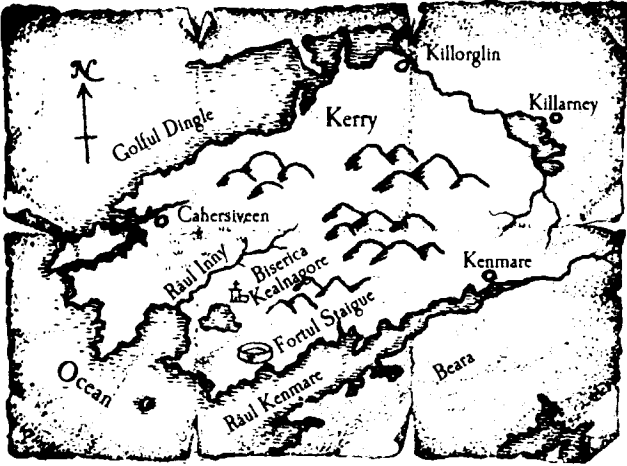
— Este posibil ca Tom chiar să fie într-o primejdie cu totul specială din partea vrăjitoarelor, l-a informat Alice. Mai demult, acasă, a ajutat la omorârea unei vrăjitoare celtice. Și, înainte să moară, vrăjitoarea l-a amenințat că o să fie ucis de Morrigan dacă va cuteza vreodată să pună piciorul pe insula asta.

— Probabil că nu e decât o amenințare în vânt, și-a dat cu părerea Shey. În cea mai mare parte a timpului, Morrigan doarme; ea se trezește și pătrunde în lumea noastră doar atunci când e chemată de o vrăjitoare. Ceea ce se întâmplă doar extrem de rar, fiind o zeiță cu care e greu să te înțelegi și care-și varsă adesea mânia asupra propriilor săi slujitori. Așa că nu-ți bate capul fără rost cu asta, băiete. Magii sunt cei care reprezintă cel mai mare pericol pentru noi. Iar mâine, cu cât ne vom afunda mai mult în Kerry, primejdia aceasta va spori.

Shey a pus pe masă o hartă, pe care a desfășurat-o, întinzând-o complet.

— Asta ne e destinația, a zis, înfigându-și degetul într-un punct situat chiar în centrul hărții. Aici îmi e casa. Eu o numesc Țara lui Dumnezeu!

Era un nume foarte potrivit pentru un loc pe care să-l agreezi – însă era plin de magi malefici care practicau magia neagră și, fără îndoială, de câteva vrăjitoare celtice. Am început să studiez harta și mi-am încredințat memoriei cât mai multe amănunte am putut. În îndeletnicirea de vraci, nu se știe niciodată când ar putea să-ți fie de folos buna cunoaștere a terenului.

CAPITOLUL 4 OGLINDĂ

În noaptea aceea, am avut un nou vis lucid, retrăind un incident înfricoșător din trecutul meu: cea din urmă întâlnire cu vrăjitoarea celtică pe care Bill Arkwright și cu mine o înfruntaserăm mai demult acasă, în Comitat.

Acum o vedeam pe vrăjitoare chiar în fața mea, alergând printre copaci în lumina pestriță a lunii. O fugăream, apropiindu-mă vertiginos, pregătindu-mi lanțul de argint, simțindu-mă încrezător că puteam s-o leg. Însă tocmai când mă pregăteam să-l arunc, s-a abătut brusc din drum, astfel încât acum un copac stătea între mine și ținta mea. Deodată, statura vâjnoasă a lui Bill Arkwright s-a înălțat, înfruntând-o, și ei doi s-au ciocnit. El a căzut, dar ea doar s-a clătinat și numai pentru o clipă, după care și-a continuat goana mai iute ca oricând.

Acum eram în câmp deschis, dincolo de copaci, sprintând spre un gorgan funerar acoperit cu iarbă. Dar tocmai când eram pe cale să-mi azvârl lanțul de argint, o lumină strălucitoare m-a izbit drept în față, orbindu-mă pe moment. Pentru câteva clipe, silueta vrăjitoarei s-a profilat pe fondul galben al unei uși rotunjite. Apoi, dintr-odată, numai întuneric și tăcere.

M-am oprit scurt, icnind după aer, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Aerul era acum mai cald și absolut nemișcat. Înăuntru, dincolo de ușa aceea, lumini ardeau pe pereții stâncoși: lumânări negre, de vrăjitoare. Mai puteam să văd și o măsuță cu două scaune din lemn.

Spre groaza mea, mi-am dat seama că mă aflu acum înăuntru gorganului funerar! O urmasem pe vrăjitoare prin ușa vrăjită pe care o deschisese... și iat-o acum, stând în fața mea,

cu o expresie de furie pe chip. Am tras de câteva ori aer adânc în piept, ca să mă liniștesc și să-mi încetinesc bătăile inimii.

— Cât de nehibzuit poți să fii, după mine ca să vii! a strigat ea.

— Mereu vorbești așa, în rime? am întrebat-o, încercând s-o descumpănesc.

Mi-a reușit, iar vrăjitoarea n-a mai avut ocazia să-mi dea replica, fiindcă, în timp ce vorbeam, mi-am și aruncat lanțul de argint; am silit-o să cadă în genunchi, zalele care i se strângeau peste gură reducând-o la tăcere. Fusesse o aruncare perfectă. O legasem pe vrăjitoare, însă acum mă confruntam cu o veritabilă problemă. Nu mai vedeam nicio ușă. Și-atunci, cum aveam să mai ies din gorgan?

Poate că eram prins acolo, în captivitate, pentru totdeauna. Și nu mai puteam să mă trezesc vreodată... Ce gând îngrozitor!

Am cercetat cu grijă interiorul încăperii, plimbându-mi degetele peste locul prin care aveam impresia că intrasem. Însă stânca nu avea nici cea mai mărunță crăpătură. Arkwright era încă pe dinafară; eu eram, într-adevăr, închis înăuntru. Oare eu o legasem pe vrăjitoare, sau ea mă legase pe mine?

Am îngenuncheat aproape de ea, privind-o fix în ochii care păreau să formeze riduri de amuzament pe la colțuri. Dincolo de lanț, îi vedeam buzele rășfrânte peste dinți, pe jumătate a zâmbet, pe jumătate a strâmbătură.

Dintr-odată, simțeam nevoia urgentă de a afla cum să ies de acolo. Trebuia să iau lanțul de pe gura vrăjitoarei, astfel încât să poată vorbi.

Dar nu voiam să fac așa ceva, fiindcă îmi amintisem dintr-odată ce s-a întâmplat în continuare.

Acea parte din mine care rămăsese conștientă – fărăma care știa că visez – se lupta cu disperare să preia controlul. Cumva, știam că nu trebuie să fac asta. Dar nu mă puteam împiedica. Eram prizonierul visului, forțat să urmez același riscant curs al acțiunii. Așa că am slăbit strânsoarea lanțului în dreptul gurii. Acum, eram nevoit să suport consecințele.

Având buzele eliberate de lanț, vrăjitoarea era capabilă să rostească descântece de magie neagră, ceea ce a și început, fără întârziere. Vorbind în Graiul Vechi, a pronunțat trei fraze rapide, fiecare încheindu-se cu câte o rimă. Pe urmă, a deschis gura foarte larg și un nor gros de fum negru a izbucnit din ea.

Am țâșnit în picioare și m-am dat înapoi, clătinându-mă, în

timp ce amenințătorul nor continua să crească. Fața vrăjitoarei era eclipsată încetul cu încetul, norul devenind tot mai dens și luând o formă întunecată, malefică.

Puteam acum să văd aripile cu pene negre, ghearele întinse și pliscul ascuțit. Norul se prefăcuse într-o cioară neagră. Gura căscată a vrăjitoarei era un portal către Întuneric! Și ea își invocase zeița, pe Morrigan!

Însă nu era o pasăre de mărimea și de proporțiile normale: era imensă, diformă și schimonosită în ceva grotesc și malefic. Pliscul, picioarele și ghearele erau lungite, întinse, venind spre mine, în timp ce capul și trupul rămâneau la distanță, părând relativ mărunte.

Pe urmă însă, au început să crească și aripile, ajungând să se întindă de-o parte și de cealaltă a monstruoasei păsări și să umple tot spațiul existent. Băteau aerul, fâlfâind sălbatic peste pereții încăperii, izbind măsuța și rupând-o în două. Ghearele s-au repezit spre mine. M-am lăsat în jos, și ele au zgâriat peretele deasupra capului meu, săpând în stânca solidă.

Aveam să mor acolo! Deodată însă, m-am simțit plin de o forță interioară. Încrederea a luat locul fricii; mai era și mânie acolo.

Am acționat fără vreo hotărâre conștientă și cu o iuțeală care m-a uluit până și pe mine. Am făcut câțiva pași înainte, apropiindu-mă de Morrigan, făcând să țâșnească lama retractilă a toiagului meu și șfichiuind cu ea pieziș, de la stânga la dreapta. Lama a spintecat adânc pieptul păsării, săpând o dungă roșie de sânge prin penajul ei negru.

S-a auzit un țipăt înfiorător. Trupul zeiței a fost cuprins de convulsii, s-a contractat, micșorându-se cu repeziciune, până când a ajuns să fie nu mai mare decât pumnul meu. Pe urmă, a dispărut... cu toate că pene negre mânjite de sânge continuau să plutească încet spre pământ.

Acum, puteam s-o văd din nou pe vrăjitoare: clătina din cap, cu o expresie de adâncă uimire.

— Nu e posibil! striga. Cine ești tu de poți să faci una ca asta?

— Numele meu e Tom Ward, i-am zis. Sunt ucenic de vraci și meseria mea este să lupt împotriva Întunericului.

Mi-a răspuns cu un zâmbet hain.

— Ei bine, ți-ai dat cea din urmă bătălie, băiete. N-ai cum să mai scapi de-aici, și foarte curând zeița se va întoarce. Nu ți se va mai părea la fel de ușor și a doua oară.

Am zâmbit la rândul meu și mi-am coborât privirea spre penele

împroșcate de sânge, presărate pe jos. Apoi am privit-o pe vrăjitoare drept în ochi, făcând tot posibilul să nu clilesc.

— Vom vedea. Data viitoare poate c-o să-i tai capul...

Era un bluf, desigur. Eu doar mă străduiam să mă arăt mai încrezător decât mă simțeam de fapt. Trebuia s-o conving pe vrăjitoare să deschidă ușa gorganului.

— Nu cumva să-mi vizitezi vreodată țara, băiete! m-a prevenit ea. Acolo, Morrigan e mult mai puternică. Și e răzbunătoare. Te va chinui mai presus de orice ți-ai putea imagina. Orice-ai face, stai departe de Irlanda!

M-am trezit scaldat într-o sudoare rece, cu inima bătându-mi nebunește, ușurat să văd că se apropiau zorii.

Mi-am amintit de întunecatele zile petrecute de noi pe insula Mona, când ne luptam să scăpăm cu viață. Apoi, de Vraci și de coșmarurile care-l bântuiau. Din fericire, ale lui dispăruseră, însă se părea că le moștenisem eu. Acum rareori mă mai bucuram de un somn odihnitor, fără vise.

Am derulat în minte ce s-a întâmplat mai departe în realitate, atunci, în Comitat. Făcusem un târg cu vrăjitoarea. Ea urma să deschidă ușa vrăjită și, în schimb, eu îi promisesem că poate să plece liberă, atât timp cât părăsea Comitatul și se întorcea în Irlanda. Numai că, imediat cum am ajuns afară, nici n-am apucat bine s-o eliberez din lanțul meu de argint, că Bill Arkwright și-a și azvârlit cuțitul în spinarea ei, omorând-o pe loc. Ceva mai târziu, îi scosese inima și le-o dăduse câinilor lui s-o mănânce... asigurându-se astfel că ea nu se va mai putea întoarce din morți.

Așadar, nici pomeneală ca una și aceeași vrăjitoare să poată fi aici, în Irlanda, căutându-și răzbunarea. Am încercat să mă conving de asta, însă tot mă simțeam stingherit și aveam o puternică presimțire urâtă: ca și cum ceva s-ar fi desprins din coșmarul meu, m-ar fi urmărit și s-ar fi aflat acum în cameră cu mine.

Deodată, din cel mai îndepărtat colț al camerei, foarte aproape de ușă, am auzit un zgomot slab. Oare să fi fost un șoarece sau un șobolan?

Am ascultat cu atenție, dar nu s-a mai auzit nimic. Poate că mă înșelasem... Deodată, a reapărut. Acum era ca un zgomot de pași, însoțit fiind de un alt sunet... unul care mă umplea de o groază reînnoită.

Era sfârșitul și șuieratul lemnului arzând.

Sunetul acela mi-a readus în minte amintirea uneia dintre cele mai rele experiențe ale mele de când devenisem ucenicul Vrăciului. De obicei, vestea apropierea Diavolului, copitele lui despicate arzând scândurile podelelor.

Inima mi-a săltat până-n gât când am auzit înspăimântătoarele sunete de încă două ori, într-o succesiune rapidă. Acum chiar simțeam mirosul lemnului ars!

Dar tocmai când mă gândeam că Diavolul își va face apariția lângă mine dintr-o clipă în alta, sfârșitul a încetat, și mirosul de ars s-a risipit. Și a urmat tăcerea. Am așteptat timp îndelungat până când am îndrăznit să cobor din pat. În cele din urmă, adunându-mi curajul, m-am ridicat, întinzând lumânarea ca să examinez dușumeaua. Ultima oară când îl văzusem pe Diavol manifestându-se astfel, lăsase urme adânci de arsură în podea. Aici nu erau decât semne slabe imprimare în lemn. Însă, fără puțință de îndoială, erau patru urme de copite despicate, ducând de la ușă spre pat.

Cu grijă să nu trezesc toată casa, m-am dus să-i caut pe magistrul meu și pe Alice și i-am adus în camera mea. Magistrul meu a clătinat din cap; în schimb, Alice mi s-a părut cu adevărat înfricoșată.

— E prea puțin loc de îndoială, băiete, a zis Vrăciul. E Diavolul, asta-i sigur. Dar credeam că urciorul acela ar fi trebuit să-l țină la distanță...

— Dă-mi voie să-l mai văd o dată, Tom, mi-a cerut Alice, întinzând mâna.

— Am căzut peste urciorul atunci când am înfruntat prima năhoadă, i-am mărturisit magistrului meu în timp ce-i întindeam micul vas lui Alice. Dar i l-am arătat, iar ei i s-a părut că nu e nicio problemă.

— Dar acum nu-s chiar atât de sigură, a replicat ea, clătinând din cap, cu o expresie neliniștită.

Cu mare grijă, și-a plimbat degetul de-a lungul crăpăturii. Când l-a ridicat apoi, avea pe el o foarte slabă urmă roșie.

— Nu se poate spune că s-ar scurge... dar, la drept vorbind, nu erau în el decât șase picături de sânge. Puterea lui de a-l ține la distanță pe Diavol scade încetul cu încetul. Timpul nostru se scurge...

Nu mai era nevoie să-și sfârșească fraza. Pe măsură ce puterile urciorului scădeau, Diavolul avea să fie în măsură să se apropie din ce în ce mai mult. Până la urmă, putea să mă înșface

și să mă ducă în Întuneric... și s-o nimicească și pe Alice, ca răzbunare pentru faptul că mă ajutase.

— Am crezut că avem timp mai mult decât suficient ca să ne ocupăm de Diavol, i-am zis magistrului meu. Acum însă, devine urgent. Urciorul ar putea să nu mai aibă putere dintr-o clipă în alta.

M-am întors apoi spre Alice.

— Ce-ar fi să mai încerci să dai de Grimalkin?

— Fac tot posibilul, Tom. Sper numai să nu i se fi întâmplat nimic.

Vraciul n-a scos o vorbă, însă expresia de pe chipul lui era îndârjită. Din punctul lui de vedere, totul era de rău. Prin faptul că depindeam de urciorul cu sânge, eram deja în cârdășie cu Întunericul. Dacă n-o chemam pe Grimalkin, urciorul avea să-și piardă până la urmă puterea, și Diavolul urma să vină după mine și după Alice... chiar și după Vraci, dacă bătrânul ar încerca să-i stea în cale. În schimb, cerându-i ajutorul lui Grimalkin, ne foloseam încă o dată de Întuneric. Știam că se simte încolțit și compromis de întreaga situație și că totul era numai din vina mea.

Noaptea fusese rece și lipsită de vânt și o chiciură groasă alba pământul în timp ce noi porneam spre vest, către Kerry. Soarele dimineții timpurii făcea să sclipească încă îndepărtatele piscuri îmbrăcate în zăpadă din fața noastră. Încă o dată, Alice eșuase în încercarea de a lua legătura cu Grimalkin. Se folosise de o oglindă, însă, cu toate eforturile ei, vrăjitoarea asasină nu răspunsese.

— O să mai încerc, Tom, mi-a zis ea. E tot ce pot să fac. Dar mi-e frică. Nu se poate ști cât timp mai avem până ca urciorul să-și piardă puterea.

Vraciul doar clătina din cap, privind fix afară, pe fereastră, cum alergau câinii noștri pe lângă trăsură. Nu mai era nimic de spus. Nimic de făcut. Dacă Grimalkin nu răspundea cât mai curând, totul avea să se termine. Moartea și o eternitate de chinuri ne așteptau.

Până într-o oră, un grup de călăreți înarmați, înveșmântați în tunici verde-smarald, ni s-a alăturat în chip de escortă: doi mergeau în fața trăsurii, și alți patru, în spate. Toată ziua ne-am continuat drumul în direcția sud-vest, altitudinea crescând pe măsură ce munții din fața noastră se înălțau spre cerul albastru-

deschis, fără pic de nor. Apoi, când soarele a început să coboare spre apus, am văzut marea dedesubtul nostru și un orașel îngrămădit la marginea estuarului unui fluviu.

— Acela e Kenmare, orașul meu, ne-a informat Shey. E un refugiu împotriva magilor. Aici nu ne-au atacat niciodată... cel puțin, nu deocamdată. Casa mea e la marginea unei păduri, spre vest.

Casa s-a dovedit de fapt a fi un elegant conac, clădit în forma literei E; cele trei aripi aveau fiecare câte trei niveluri. Ușile erau zdravene, iar ferestrele de la parter aveau obloane. În plus, mai era un zid înalt, care o înconjura complet. Intrarea pe proprietate se făcea printr-o singură poartă din fier forjat, largă exact cât să permită trecerea trăsurii noastre. În mod sigur oferea destulă protecție împotriva atacurilor. Mai erau și paznici înarmați, care patrulau atât dincolo, cât și dincoace de zid.

Ospitalitatea gazdei noastre era de foarte bună calitate și am cinat bine în acea seară.

— Ce părere aveți de țara asta verde a noastră? a întrebat la un moment dat.

— E ca la noi acasă, i-am zis. Îmi amintește de Comitatul în care locuim.

Fața i s-a destins într-un zâmbet larg. Dădusem replica potrivită, însă în realitate îi răspunsesem chiar sincer. Crezusem în fiecare cuvânt rostit.

— E o țară necăjită, cu oameni mândri, dar buni la suflet, a zis el. Însă Lumea cealaltă nu e niciodată prea departe.

— Lumea cealaltă? s-a mirat Vraciul. Ce vrei să spui cu asta?

— E locul în care sălășluiesc eroii căzuți ai Irlandei, așteptându-și șansa de a renaște.

Vraciul a dat aprobator din cap, însă era mult prea politicoasă ca să dea glas adevăratelor sale gânduri. La urma urmei, eram oaspeți, iar gazda noastră fusese într-adevăr foarte generoasă. Prin „Lumea cealaltă”, Farrell Shey probabil că înțelegea Întunericul. Nu știam nimic despre eroii irlandezi, însă era cu siguranță adevărat că unele vrăjitoare malefice se întorseseră din Întuneric ca să renască pe lumea aceasta.

— Noi nu avem prea mulți eroi în Comitat, fie ei vii, fie morți, a intervenit Alice cu un zâmbet viclean. Nu-i avem decât pe vraci și pe cutezătorii lor ucenici!

Vraciul s-a încruntat la Alice, însă eu n-am făcut decât să zâmbesc. Știam că n-o spusese cu răutate.

Apoi, magistrul meu s-a întors din nou spre Farrell Shey și l-a întrebat:

— Ești amabil să ne spui câte ceva despre eroii voștri irlandezi? Noi suntem străini de țara voastră și am vrea să aflăm mai multe despre ea.

— Dacă ar fi să vă ofer o relatare completă despre eroii Irlandei, a replicat Shey zâmbind, am sta zile întregi la taclale, așa că n-o să vă povestesc decât foarte pe scurt despre cel mai mare dintre ei. Numele lui este Cuchulain, dar mai este cunoscut și drept Dulăul din Calann. Acest al doilea nume i s-a dat deoarece, pe când era tânăr, s-a luptat cu mâinile goale cu un imens și fioros câine de vânătoare. L-a omorât, izbindu-l cu capul de un stâlp din gard și zburându-i creierii. Avea o putere enormă și era priceput cu spada și cu sulita, însă faima i se datora mai ales furiei cu care se lupta: un soi de furie fanatică. Mușchii și întregul trup i se umflau; un ochi i se înfunda în orbită, iar celălalt îi ieșea, holbat, de sub fruntea masivă. Unii spun că, în bătălie, sângele îi erupea din fiecare por al corpului; alții, că nu era decât sângele dușmanilor pe care-i căsăpea. Și-a apărat patria în numeroase rânduri, obținând victorii mărețe când sorții erau cumplit de potrivnici. Dar a murit tânăr.

— Cum și-a găsit sfârșitul? s-a interesat Vraciul.

— A fost blestemat de vrăjitoare, a răspuns Shey. I-au sleit umărul și brațul stâng, astfel încât puterea i-a slăbit la jumătate. Dar chiar și-așa, el a continuat să lupte și a luat viețile multora dintre dușmanii săi. Sfârșitul i-a sosit atunci când Morrigan, zeița omorurilor, s-a întors împotriva lui. Ea îl iubise, însă el îi respinsese avansurile. Ca răzbunare, Morrigan și-a folosit puterile împotriva lui. Slăbit, el a suferit o rană mortală la stomac, iar dușmanii i-au tăiat capul. Acum, așteaptă în Lumea cealaltă până când va veni vremea să se întoarcă și să salveze din nou Irlanda.

Am mâncat apoi în tăcere pentru o vreme; Shey era în mod evident întristat de amintirea morții lui Cuchulain, în timp ce Vraciul părea adâncit în propriile gânduri. În ce mă privește, fusem tulburat de menționarea lui Morrigan. Întâlnindu-i privirea lui Alice, am constatat că ironia aceea răutăcioasă fusese înlocuită între timp de teamă. Și ea se gândea la amenințarea care mă pândea.

— Mă intrigă ceea ce spui despre această „Lume cealaltă”, a zis deodată Vraciul, rupând tăcerea. Știu că vrăjitoarele voastre sunt capabile să folosească uși magice ca să pătrundă în

străvechile gorgane funerare. Pot ele să intre și în Lumea cealaltă?

— Pot... și adesea o și fac, i-a răspuns Shey. De fapt, un alt nume pentru Lumea cealaltă este acela de Dealurile scobite. Gorganele acestea sunt, de fapt, porți de intrare spre acele domenii. Dar nici măcar vrăjitoarele nu stau acolo mult timp. Este un teritoriu primejdios, însă în interiorul lui există locuri pentru refugiu. Li se spune *sidhe* și, cu toate că în ochii oamenilor obișnuiți ele arată ca bisericile, în realitate sunt forturi capabile să reziste până și asediului unui zeu. Însă o *sidhe* este un adăpost pentru eroi: numai cei merituoși pot să pătrundă. O ființă inferioară ar fi nimicită într-o clipă – i s-ar distruge atât trupul, cât și sufletul.

Cuvintele lui mi-au readus în memorie o imagine din repetatul meu coșmar. Când fugeam de Morrigan, mi-am căutat refugiu în ceea ce părea să fie o biserică. Oare să fi fost de fapt o *sidhe*? Visele mele începeau să capete un oarecare soi de înțeles. Oare învățam din ele, dobândeam cunoștințe care mi-ar putea ajuta pe viitor? m-am întrebat.

— Vezi dumneata, asta-i ceea ce cauți, în esența, magii, a continuat Shey. Atrăgând suficientă putere de la Pan, ei speră ca într-o zi să obțină stăpânirea peste Lumea cealaltă... aceasta conținând anumite lucruri care i-ar putea înzestra aici cu puteri imense.

— Ce fel de lucruri? s-a interesat Vraciul. Descântece? Puteri ale magiei negre?

— Posibil, a zis Shey. Dar și arme de mare eficacitate, meșterite de înșiși zeii. Unii cred că un ciocan făurit de Hefaistos, zeul fierar, ar fi ascuns acolo. Odată azvârlit, el nu-și ratează niciodată ținta și se întoarce mereu în mâna stăpânului. Doolan, Măcelarul, ar fi înnebunit să pună mâna pe așa ceva!

Vraciul i-a mulțumit gazdei noastre pentru informație, și subiectul conversației s-a schimbat, trecându-se la agricultură și la așteptările pentru viitoarea recoltă de cartofi. Fuseseră doi ani de mană – încă o recoltă slabă i-ar fi adus pe mulți oameni în pragul înfometării. Începeam să mă simt vinovat. Noi mâncaserăm bine pe timpul șederii noastre în Irlanda, în timp ce, pe undeva, erau oameni înfomețați.

* * *

Eram cu toții istoviți de pe urma călătoriei, așa că ne-am dus devreme la culcare. Alice era în camera alăturată, suficient de

aproape încât să fie protejată de urciorul cu sânge, iar Vraciul, ceva mai încolo, de-a lungul coridorului. Tocmai mă pregăteam să mă dezbrac și să mă sui în pat când am auzit o voce înfundată.

Am deschis ușa și am privit cu atenție. Nu era nimeni pe coridor. Am trecut dincolo de prag, am auzit din nou vocea și mi-am dat seama că venea din camera lui Alice. Cu cine vorbea? M-am rezemat de ușa ei și am stat să ascult. Era, fără doar și poate, vocea lui Alice, însă numai și numai a ei. Părea să fi rostit o incantație mai degrabă decât să fi vorbit cu altcineva.

Am deschis încetisor ușa și m-am furișat înăuntru, închizând-o cu grijă după mine, astfel încât să nu fac nici cel mai mic zgomot. Alice era așezată în fața oglinzii mesei pentru toaletă, privind concentrată în ea. Lângă ea era o lumânare.

Deodată, s-a oprit din intonat și am văzut-o că mimează ceva din buze, fără să scoată vreun sunet, spre oglindă. Unele vrăjitoare scriau pe oglinzi, însă cele mai pricepute se foloseau de cititul pe buze. Alice sigur încerca iarăși să intre în legătură cu Grimalkin.

Mi-a sărit inima, fiindcă, în locul reflexiei lui Alice, am zărit în oglindă contururile unui cap de femeie. Din poziția mea de lângă ușă, nu puteam să-i disting trăsăturile, însă pentru o clipă am simțit că-mi îngheață sângele în vine. Cu toate acestea, după ce m-am mai apropiat de oglindă, fiorii reci mi-au trecut foarte repede, fiindcă de-acum îi recunoșteam chipul lui Grimalkin.

Alice stabilise în sfârșit legătura. Eram în culmea fericirii, plin de speranță. Poate că vrăjitoarea asasină avea să vină curând în Irlanda și să ne ajute să-l legăm pe Diavol, astfel încât să putem în sfârșit renunța să ne biziim pe urciorul cu sânge, care și-așa slăbea ca putere.

Știam că dacă ieșea din transa ei și mă găsea acolo, era posibil să sufere un șoc cumplit, așa că am plecat, închizând fără zgomot ușa în urma mea. Cum am ajuns în propria mea cameră, m-am așezat pe scaun și am început s-o aștept. Eram sigur că ea avea să vină curând și să-mi povestească tot ce era legat de conversația ei cu Grimalkin.

Următorul lucru pe care mi-l mai amintesc este că m-am trezit cu un zvâcnet, ridicându-mă în capul oaselor. Adormisem. Era miezul nopții, și lumânarea mea se mistuise până jos. M-am mirat să aflu că Alice nu-mi făcuse vreo vizită, ci poate că adormise și ea între timp. Călătoream de două zile și eram

amândoi epuizați. Așa că m-am dezbrăcat și m-am urcat în pat.

M-a trezit o ușoară bătaie în ușă. M-am ridicat în capul oaselor. Soarele dimineții se revărsa prin perdele. Ușa s-a deschis puțin și am văzut-o pe Alice, care stătea în prag, zâmbindu-mi.

— Tot în pat, somnorilă? mi-a zis. Am întârziat deja la micul dejun. Îi și aud vorbind. Nu simți mirosul de costiță?

— Ne vedem jos! am replicat, întorcându-i zâmbetul.

Abia după ce a plecat Alice și am început să mă îmbrac mi-am dat seama că ea nu-mi pomenise nimic despre faptul că stătuse de vorbă cu Grimalkin în oglindă. M-am încruntat. Sigur era ceva foarte important, ca să fie lăsat pe mai târziu, mi-am zis.

Pentru o clipă, m-am gândit la posibilitatea ca eu doar să fi visat totul, însă magistrul meu pusese mereu accent pe importanța de a discerne diferența dintre trezie și somn. Starea intermediară putea uneori să reprezinte o problemă pentru vraci; acelea erau momentele în care vrăjitoarele și alți slujitori ai Întunericului încercau să te influențeze, pentru atingerea propriilor scopuri. Era de importanță vitală să știi care și cum este. Și știam că nu fusese un vis.

Am coborât la micul dejun și foarte curând înfulecam cârnați de porc și costiță, în timp ce magistrul meu punea gazdei alte și alte întrebări despre dușmanii noștri, magii-țapi.

Eu nu ascultam decât în parte ce se spunea. Voiam să rămân cât mai curând posibil singur cu Alice, ca s-o pot întreba despre ce se petrecuse aseară. Oare Grimalkin pornise, în sfârșit, pe drumul spre noi? Va reuși să ajungă la noi înainte ca protecția oferită de urciorul cu sânge să dispară? De ce nu menționase Alice nimic despre conversația ei nici față de Vraci? Ceva ciudat și îngrijorător se petrecea aici.

— Am nevoie de puțin aer... ies la o plimbare, am anunțat, ridicându-mă de la masă. Oricum, și câinilor le-ar prinde bine un pic de antrenament.

— Vin cu tine, mi-a zis zâmbind Alice.

Desigur, era și ceea ce plănuisem: nu-și putea permite să se lase despărțită de urciorul cu sânge.

— Ar fi de preferat să nu vă aventurați prea departe de casă, ne-a sfătuit Shey. Kenmare o fi el un refugiu, dar chiar dacă am paznici care supraveghează împrejurimile orașului, regiunea nu e în totalitate sigură. Dușmanii noștri, aproape sigur, sunt cu ochii pe noi.

— Așa-i, băiete. Fii cu băgare de seamă, a adăugat Vrăciul. Suntem într-o țară străină nouă și avem de-a face cu necunoscutul.

Manifestându-mi acordul printr-o înclinare a capului, am ieșit din sufragerie împreună cu Alice. Ne-am dus până la cuști, să-i luăm pe Gheară, Sânge și Os, și la scurt timp după aceea ieșeam pe poartă, coborând în pas vioi panta care ne îndepărta de casă. Era din nou o minunată dimineață însorită, cât de frumoasă puteam spera pentru o zi de sfârșit al iernii, și câinii goneau entuziasmați în fața noastră, urmărind tot felul de miroaturi și lătrând zgomotos.

Căutând în permanență ceva nelalocul lui, am pătruns într-o pădurice în care solul era încă alb de chiciură; ajungând acolo, am trecut pe sub crengile dezgolite ale unui sicomor și am intrat direct în subiect.

— Te-am auzit spunând o incantație la oglindă aseară, Alice. Am intrat în camera ta și te-am văzut discutând cu Grimalkin. Ce ți-a spus? E în drum spre noi? Mă miră că nu mi-ai povestit până acum despre asta...

Mă străduisem ca vocea să nu-mi exprime iritarea.

Alice mi s-a părut fâstăcită pentru o clipă; și-a mușcat buza.

— Scuză-mă, Tom, mi-a zis. Aveam să-ți spun, dar m-am gândit că-i mai bine să aștept o vreme. Nu-s vești bune.

— Ce? Adică ea nu poate să vină la noi?

— Ba vine, nici vorbă, dar ar putea să treacă niscaiva timp până reușește. Soldații inamicului au făcut razii prin întregul Pendle, încercând să-l curețe de toate clanurile vrăjitoarelor. La început, le-a mers după cum au vrut: au ars câteva case și au omorât câteva vrăjitoare. Dar, cum s-a lăsat întunericul, clanurile au chemat o ceață deasă și, după ce i-au speriat bine pe oameni, i-au atras în Valea Vrăjitoarelor, unde și-au găsit toți sfârșitul. În noaptea aia, vrăjitoarele au avut un ospăț pe cinste. Cu toate că asta n-a avut darul de a satisface și clanul Malkin, fiindcă pe Grimalkin au trimis-o după comandant, care se refugiase în castelul Caster. Grimalkin a escaladat zidurile la miezul nopții și l-a asasinat în patul lui. I-a luat falangele degetelor mari și a scris, cu sângele lui, un blestem pe pereții dormitorului.

M-am cutremurat auzind toate acestea. Vrăjitoarea asasină era necruțătoare și știa să fie și crudă atunci când o impunea situația. Nimeni nu-și dorea să-i stea în calea mâniei.

— După asta, s-a pus un preț pe capul lui Grimalkin, și toți

soldații inamici aflați la nord de Priestown o vânează, a continuat Alice. Ea speră să ajungă în Scoția și de acolo să ia o barcă astfel încât să poată veni în Irlanda.

— Dar eu tot nu-mi dau seama de ce nu mi-ai spus asta până acum.

— Scuză-mă, Tom, dar eu chiar am crezut că e mai bine să-ți ascund veștile proaste pentru o vreme.

— Dar asta nu e o veste chiar atât de *proastă*, Alice. Grimalkin a scăpat și, chiar dacă mai întârzie, tot e pe drum.

Alice și-a lăsat privirea în jos, uitându-se la boturile ascuțite ale pantofilor.

— Nu e numai atât, Tom... nu pot să-ți mai ascund asta mult timp, nu-i așa? Știi, Grimalkin e îngrijorată pentru tine. Ea vrea să-l nimicească pe Diavol, chiar vrea, însă e de părere că nu poate s-o facă decât cu ajutorul tău. Ea crede în ce a spus mama ta... că vei găsi tu un mod prin care să-i dai lovitura de grație. Acum însă, o ghicitoare a avertizat-o că ești în primejdie... că riști să mori de mâna unei vrăjitoare moarte...

— Ce... vrei să spui...?

— Da... vrăjitoarea celtică despre care ai pomenit... cea pe care a omorât-o moș Arkwright. Grimalkin spune că s-a întors din morți și că te vânează pe tine.

Imagini din coșmarul meu mi-au răsărit însuflețite în minte. Să fi însemnat ele un avertisment? Poate tocmai de aceea aveam același vis, iar și iar. Dar cum era posibil ca vrăjitoarea aceea să fie pe urmele mele? m-am întrebat.

— Nu e cu puțință, Alice. Ea n-are cum să se întoarcă. Bill Arkwright i-a scos inima și le-a dat-o câinilor s-o mănânce!

— Ești sigur? Grimalkin părea convinsă că are dreptate, mi-a zis Alice.

— Am fost acolo când a făcut-o, Alice. L-am văzut cum i-a aruncat-o lui Gheară și cățelușilor ei.

Dacă spânzurai o vrăjitoare, ea putea să se întoarcă din morți, însă existau două modalități prin care te puteai asigura că nu mai revine. Una era s-o arzi; cealaltă era să-i scoți inima și să i-o mănânci. Acesta era motivul pentru care Bill Arkwright le scotea mereu inimile vrăjitoarelor de apă și le dădea câinilor să le mănânce. La fel procedase și cu vrăjitoarea celtică: era o metodă încercată și verificată de-a vracilor; *totdeauna* reușea. Iar vrăjitoarea aceea era moartă, cu neputință de a se mai întoarce.

— Îți amintești că ți-am spus despre visul meu, Alice... visul

despre Morrigan? am întrebat-o.

Alice mi-a răspuns printr-un semn de încuviințare.

— Ei bine, în fiecare noapte am același coșmar. O cioară mare și neagră zboară după mine. Sunt într-o pădure și alerg către o capelă. E singura mea șansă de a-mi găsi refugiu și trebuie să ajung înăuntru înainte de miezul nopții... altfel îmi găsesc sfârșitul. Dar deodată cioara își schimbă înfățișarea. Acum stă aproape de mine, cu trup de femeie, dar cu cap de cioară...

— Nu e nici urmă de îndoială... e Morrigan, asta-i sigur, a încuviințat Alice.

— Și pe urmă capul ciorii se schimbă, încetul cu încetul, într-unul omenesc. Și fața aia e una pe care am mai văzut-o. E a vrăjitoarei pe care a omorât-o Bill Arkwright. Dar de ce și-ar lua Morrigan fața unei vrăjitoare moarte?

— Poate își dorește răzbunare pentru ce-ați făcut tu și Bill Arkwright, și-a dat cu părerea Alice. Faptul că se folosește de fața slujitoarei ei moarte e un mod de a te preveni în legătură cu ce-o să se-ntâmple. Nu-mi face plăcere să-ți spun asta, Tom, dar se poate să fie ceva mai mult decât un coșmar ca toate coșmarurile.

Am încuviințat fără să spun nimic. Oricât era de înfricoșător, părea plauzibil. Putea să fie un avertisment direct din partea lui Morrigan, una dintre cele mai răzbunătoare și mai însetate de sânge dintre Vechile Zeități.

Senzația rău-prevestitoare mi se accentua. Nu doar că aveam de înfruntat data tot mai apropiată a ritualurilor magilor-țapi: acum, și o amenințare din partea lui Morrigan părea iminentă. Era o ușurare să știu că Grimalkin ni se va alătura curând... chiar dacă asta ar fi atras o altă provocare: tentativa de a-l lega pe Diavol. Foarte curând, era posibil să avem de înfruntat concomitent trei puternice entități ale Întunericului.

Mi-am vârât mâna în buzunar și am scos de acolo urciorul cu sânge, ridicându-l la lumină și examinându-l cu atenție. Nu cumva crăpătura era acum puțin mai mare? Mi se părea clar că așa ar fi. I l-am întins lui Alice.

— Nu cumva stricăciunea s-a înrăutățit? am întrebat-o agitat.

Alice a studiat îndelung urciorul, sucindu-l iar și iar în mâini. În cele din urmă, mi l-a dat înapoi.

— E posibil să se fi lungit un pic crăpătura, a admis ea, însă acum nu se mai scurge sânge deloc. Nu-ți face griji, Tom. Când va sosi Grimalkin, îl vom putea lega pe Diavol și nu vom mai

avea nevoie de urciorul ăla.

Ne-am întors încet spre casă, câinii urmându-ne îndeaproape. Între timp, vântul mânase norii dinspre vest, astfel încât ei acopereau acum soarele. Din câte se părea, perioada de vreme bună și stabilă se sfârșise. Simțeam miros de ploaie.

CAPITOLUL 5 KILLORGLIN

Când ne-am întors acasă la Farrell Shey, l-am găsit pe Vraci patrulând încolo și-ncoace în fața porții. Pe chip avea o expresie îngrijorată.

— Unde-ați umblat? ne-a luat el la rost. Vă așteptam înapoi de-acum o oră! N-ați fost preveniți să nu vă îndepărtați prea mult de casă? Am crezut că vi s-a întâmplat ceva.

— Dar n-am fost foarte departe, am protestat eu. Doar am stat de vorbă, atât. Alice a luat legătura cu Grimalkin. În sfârșit, ea a pornit încoace. S-ar putea să-i ia ceva timp, dar sigur vine. Prin urmare, sunt vești bune, nu?

Normal că nu i-am spus Vraciului totul. Și-așa îi venea destul de greu să colaboreze cu vrăjitoarea asasină și fără să cunoască amănunte despre ceea ce-i făcuse ea comandantului inamic.

— Mda, băiete, sigur că sunt, a răspuns, părând acum un pic mai vesel. Dar, cât timp ai fost tu plecat, s-au luat hotărâri. La drept vorbind, hotărârile s-au luat la micul dejun, dar tu păreai să ai alte preocupări în minte. Peste vreo doi ani, îți vei fi terminat ucenicia și vei fi tu însuși vraci. E vremea să gândești și să te porțiți ca un vraci. Ar trebui să te concentrezi, nu să-ți umble mintea la zâne.

— Îmi cer scuze, am zis, lăsând capul în jos. Îmi dădeam seama că era dezamăgit de mine. Și, am întrebat, ce se întâmplă?

— Până acum, moșierii i-au atacat pe magi imediat înainte de ritualul țapului, mi-a explicat magistrul meu; de obicei, când

plecau din fort, în călătoria spre Killorglin. De data aceasta însă, va fi altfel. Farrell Shey crede că va mai dura aproximativ o săptămână până ca majoritatea magilor să plece spre oraș, însă ei își trimit totdeauna câțiva oameni înainte, ca să le asigure cazarea și să construiască turnul pentru platforma pe care o folosesc în cadrul ritualului. El o să-și ascundă câțiva oameni în Killorglin, ca să-i ia prin surprindere pe cei din avangardă, iar noi vom merge cu ei. Știi, trebuie să încercăm să capturăm unul dintre magii-țapi, pe care să-l interogăm. Ar fi posibil astfel să aflăm unele dintre secretele ceremoniei... poate chiar cum s-o oprim sau s-o contracarăm. Desigur, partea cea mai grea va fi să ajungem la Killorglin fără ca spionii magilor să-i prevină în legătură cu prezența noastră. Așa că Shey își adună o mulțime de oameni înarmați, care-și vor petrece ziua răscolind zonele rurale înconjurătoare și eliberându-le de primejdii.

— Dar, cu toată activitatea asta, magii n-ar putea să ghicească faptul că li se pregătește ceva? am întrebat eu.

— Mda, băiete, ar putea... însă nu vor ști exact ce anume. Și este cu mult mai bine decât să le permitem spionilor lor să dea raportul la Staigue despre plecarea noastră din casă și despre direcția în care pornim.

Oamenii Alianței Funciare s-au întors pe înserat, declarând că întreaga regiune e sigură. Așa că, lăsându-ne acolo câinii și sacii, eu, Vraciul și Alice am pornit spre Killorglin la adăpostul întunericului, în compania a vreo duzină de bărbați vânjoși, sub comanda lui Shey.

Am călătorit pe jos, prin munți, urmând un arc larg și urcând spre nord-est, în timp ce o burniță grea și rece transforma încetul cu încetul pământul potecii în noroi. Aproape de venirea zorilor, am ocolit malurile unui lac întins, după care am ajuns în orașelul Killamey. Ne-am adăpostit într-un hambar de la marginea lui și am dormit toată ziua, și seara am pornit din nou.

Între timp, ploaia se oprise, așa că mersul a devenit mai lesnicios. În scurt timp, am ajuns să urmăm cursul râului Laune, învăluit în ceață, și am ajuns lângă Killorglin cu mult înaintea zorilor. Poposind pe un câmp întins și noroios de la marginea orașului, ne-am întâlnit cu mulți alții, care sosiseră în așteptarea Târgului lui Puck. Încălzindu-ne mâinile la foc, l-am întrebat pe Farrell Shey cum de se adunase deja lumea într-un număr atât de mare.

— Mă miră să văd atât de multă lume aici, atât de devreme, a zis Vraciul. Până la târg mai sunt câteva zile.

În lumina cenușie a zorilor, vedeam câmpul forfotind de activitate. Unii își instalaseră tarabe și vindeau mâncare: șiruri de cârnați, ceapă și cartofi. Erau și multe animale: caii erau puși să alerge în galop de-a lungul și de-a latul câmpului, supunându-i la destule riscuri pe pedestri.

— Oamenii ăștia nu par deloc înfomețați, am remarcat eu.

— Totdeauna sunt și câte unii care prosperă, indiferent cât de rea ar fi situația, mi-a răspuns Shey. Crede-mă, sunt pe-aici și foarte multe guri flămânde. Mulți sunt prea slăbiți ca să mai vină pe jos până la Killorglin. Cu toate astea, târgul e tot mai mare de la un an la altul. Că e iarnă, că e vară, nu e nicio diferență: chiar și pe vreme rea, sunt atrași aici cu sutele. Vin de la mulți kilometri distanță. Destui sunt negustori care-și aduc animalele ca să le vândă sau să le dea la schimb, dar mai sunt și cârpaci sau ghicitori de noroc, ca și hoți – în special pungăși. Orașul devine repede neîncăpător pentru atâta lume. Câmpul de-aici nu e decât unul dintre multele care se umplu până la refuz.

— Dar magii? s-a interesat Vraciul.

— Ei își rezervă majoritatea locurilor de cazare din oraș... în mod special pe cele cu vedere la piața triunghiulară din centru, acolo unde se înalță platforma. Pe durata festivalului principal, Killorglin le aparține, efectiv. Numai că, de data asta, le facem noi o surpriză!

Am pătruns în oraș dimineața târziu, înghesuindu-ne pe străzile înguste spre centru, unde era piața. Tarabele erau îngrămădite pe pavajul din piatră cubică din centrul orașului Killorglin. Cele mai multe orașe mici au câte o piață de formă pătrată sau circulară, însă cea de-aici era, într-adevăr, triunghiulară; se înclina spre o străduță care cobora, într-o pantă abruptă, spre un râu îndepărtat, traversat de un pod.

Shey se înfășurase cu o manta grosolană din lână, ca să-și ascundă straietele scumpe, așa că nimeni nu ne-a acordat cine știe ce atenție. Ne-am amestecat cu gloata până când ne-am închiriat o cameră în ceea ce părea să fie cel mai prăpădit și mai dărăpănat dintre numeroasele hanuri cu vedere la aglomerata piață. Am ajuns repede să apreciem faptul că fusese o alegere excelentă, deoarece, spre deosebire de majoritatea celorlalte hanuri, avea accesul printr-o stradă paralelă cu marginea vestică

a triunghiului din piatră cubică, așa că puteam să intrăm și să ieșim fără să fim observați de cineva dintre cei aflați în piață.

— E ultimul han pe care l-ar putea alege magii, ne-a explicat Shey, netezindu-și părul alb spre spate. Ei țin la confortul lor și mai vor și să-și protejeze statutul – pentru ei, numai ce e mai bun și mai bun. Dacă e să-și ia cineva camere aici, atunci numai servitorii lor ar putea să fie.

Ne-am întors pe câmp, unde oamenii lui Shey găteau ceva la foc. Oricum, înainte de apusul soarelui ne-a ajuns vestea că un mic grup de magi a străbătut trecătorile din munții de la nord de fortificația Staigne și, mergând noaptea, se îndreaptă direct spre Killorglin. Aveau să ajungă înainte de ivirea zorilor. Ceea ce însemna că noi sosiserăm exact la timp.

Luându-ne ceva provizii pentru veghea noastră, ne-am întors în camera cu vedere spre piață, unde puteam să așteptăm sosirea inamicilor noștri. Am tras draperiile peste ferestre, lăsând numai o mică deschizătură în centru. Cerul era senin, fără pic de nor, și luna, care fusese plină cu trei zile în urmă, arunca o lumină argintie peste străzile acum pustii.

Cam cu două ore înainte de zori am auzit tropa-trop de copite. Doi călăreți și-au făcut apariția în câmpul nostru vizual, urmați de patru bărbați care cărau boccele voluminoase pe umeri.

— Magii sunt cei care au sosit călare, ne-a explicat Shey. Ceilalți sunt muncitorii care vor construi platforma.

Amândoi caii erau de rasă, armăsari negri crescuți pentru gonit, iar călăreții lor erau înarmați cu săbii mari și curbate, ale căror lame se lăteau spre vârf – așa-numitele paloșe. Descălecând, magii s-au îndreptat spre vârful triunghiului pietruit. Erau bărbați înalți, cu staturi vânjoase, sprâncene negre stufoase și bărbi scurte și ascuțite, din cele cărora li se spune țcălăii de țap, fiindcă semănau cu smocurile din bărbiile țapilor.

Le-au arătat celorlalți spre pavaj și, fără să mai zăbovească vreo clipă, cei patru dulgheri au început să ridice înalta construcție din lemn care avea să găzduiască platforma. Boccelele lor conțineau unelte și bucăți de lemn care păreau să fi fost special meșteșugite. Doi dintre bărbați au plecat după puțin timp, întorcându-se în câteva minute cu două grinzi mari din lemn. Acestea probabil că fuseseră confecționate pe plan local, în conformitate cu necesitățile lor. Abia le-au așezat jos, că au și plecat din nou, întorcându-se apoi cu alte lemne.

Curând, zgomotul ciocanelor a început să tulbure liniștea

noptii, și pedestalul prindea contur încetul cu încetul.

Muncitorii au lucrat toată ziua, iar magii au stat pe jos sau au dat târcoale pedestalului care creștea văzând cu ochii, împărțind instrucțiuni.

Locuitorii din Killorglin s-au ținut departe de piață, și în ziua aceea nu s-a mai instalat nici măcar o tarabă acolo.

— Le e frică de magi? m-am interesat eu. De-aia nu se ține piață azi?

— Le e frică, sigur că da, mi-a răspuns Shey. Cât timp se construiește platforma, ei obișnuiesc să stea cât mai departe de piață. Dar, de îndată ce țaful va fi adus la locul lui, se vor întoarce și ei, și piața va fi mai aglomerată ca oricând... deși, în cea mai mare parte, cu mușterii pentru câni de bere și sticle de vin. Mulți se îmbată – poate și ca să nu mai ia în seamă ororile pe care le aduc magii în oraș. Pentru ceilalți, este unul dintre cele două evenimente importante ale anului și totul este dus la extrem.

— Când ai de gând să încerci să-l înhați pe unul dintre magi? l-a întrebat Vraciul.

— La căderea serii, i-a răspuns Shey. Atunci o să-i și dăm foc platformei. Fără îndoială că o să construiască alta, dar asta înseamnă să-și aducă alte materiale din Staigue. Și așa, cel puțin îi mai întârziem cât de cât.

— Își vor folosi magia neagră ca să se apere? a mai vrut să știe magistrul meu.

— E posibil să încerce, a admis Shey, însă... Ne-a adresat tuturor o privire hotărâtă. Am încredere în forțele noastre conjugate. Sunt încrezător în reușită.

— Ei bine, eu am lanțul meu de argint, a zis Vraciul. Și băiatul îl are pe-al lui. Astea îl vor lega mai sigur decât oricare funie.

Lanțurile de argint aveau efect împotriva vrăjitoarelor și a majorității magilor. Părea foarte simplu: aveam superioritate numerică față de cei doar doi magi și muncitorii lor și mai aveam de partea noastră și elementul-surpriză. Și totuși, am zărit cu coada ochiului expresia lui Alice. Părea îngrijorată.

— Care-i problema, Alice? am întrebat-o.

— Nu legarea magului mă neliniștește, mi-a răspuns. Ci ce-o să fie după, când ceilalți o să afle ce s-a petrecut. O să vină peste noi... și-s o grămadă!

— Toate acestea au fost gândite în amănunțime și puse la cale

cu grijă, fato, i-a spus Vraciul. Căii capturați și ceilalți prizonieri vor fi duși spre sud-est, direcția din care am venit noi. În schimb, noi patru, cu prizonierul nostru atât de special, vom porni în altă direcție – în josul coastei. E un castel acolo – Ballycarbery, căminul unui alt moșier; e o fortăreață puternică, în care vom putea să-l interogăm netulburați pe mag.

Soarele a început să apună și, când lumina s-a mai împuținat, a venit vremea să trecem și noi la acțiune.

Jos, construcția era aproape terminată: un pedestal înalt și pătrat din lemn, în echilibru deasupra pietrelor pavajului, la aproape zece metri înălțime, domina acum suprafața pieței. Era o realizare remarcabilă pentru o muncă de numai o zi. Lucrătorii, istoviți, își strâneau ustensilele în timp ce magii așteptau răbdători, cu brațele încrucișate și căii priponiți de un par din colțul cel mai îndepărtat. Oamenii noștri ne raportaseră că ei își luaseră camere în cel mai mare dintre hanuri, unul cu fațada spre noi, și foarte curând aveau să se retragă acolo pentru noapte.

Ne-am părăsit punctul de observație, am coborât în stradă și ne-am îndreptat spre marginea suprafeței destinate pieței, având grijă să ne menținem în umbră.

Cu Vraciul și Shey în avangardă, am început să înaintăm lent și furiș, știind că oamenii noștri înarmați se apropiau din spate, tăindu-le inamicilor orice șansă de scăpare.

Deodată, cei doi cai priponiți au început să se cabreze și să necheze agitați. Probabil că ne simțiseră mirosul și, alarmați instantaneu, cei doi magi și-au scos paloșele și au luat o poziție de apărare, spate în spate. Shey și magistrul meu au ieșit atunci la lumină și s-au repezit spre dușmanii noștri, urmați îndeaproape de mine și de Alice. Auzeam strigăte poruncitoare și zgomotele altor pași alergând prin întuneric, pe măsură ce trupele noastre convergeau spre ținta lor.

Magul aflat cel mai aproape de noi și-a ridicat arma, însă Vraciul și-a aruncat lanțul din fugă. Cu un pocnet răsunător, acesta s-a înălțat, descriind o spirală perfectă. A fost o aruncare bună, precisă, lanțul căzând peste capul și peste umerii magului, imobilizându-i brațele pe lângă corp și făcând să-i scape paloșul pe pietrele pavajului. Atât de formidabilă a fost aruncarea, încât o parte a lanțului i s-a strâns peste ochi și gură, așa că magul nu

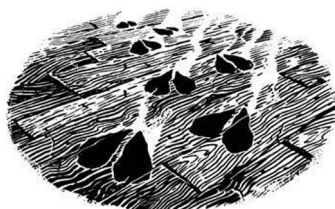
mai putea acum nici să vadă, nici să vorbească. Legarea gurii este ceva foarte important atunci când ai de-a face cu cineva dotat cu puteri vrăjitoarești și capabil să rostească descântece de magie neagră. Și magii se folosesc de descântece, așa că magistrul meu nu-și asumase nici cel mai mic risc.

Celălalt mag s-a răsucit spre Shey și s-a auzit un scrâșnet metalic în clipa în care armele li s-au ciocnit cu putere. Apoi, magul a scos un țipăt, a scăpat paloșul din mână și s-a prăbușit greoi cu fața în jos; a rămas acolo, iar sângele a început să formeze o băltoacă în jurul lui. Cei patru muncitori s-au lăsat să cadă în genunchi, cu brațele ridicate deasupra capului, implorându-ne să le cruțăm viețile. Oamenii lui Shey strângeau acum cerul în jurul nostru și n-am avut nevoie decât de puține minute până să-i legăm pe dulgheri cu funii și să-i ducem de-acolo, cu tot cu cei doi cai.

Așa că în timp ce oamenii noștri se pregăteau să plece spre sud-est, cu destinația Killamey, Vraciul, Shey, Alice și cu mine ne-am luat prizonierul și am pornit spre castelul Ballycarbery, de lângă micul oraș Cahersiveen.

De îndată ce ne-am văzut pe drum, ieșiți din Killorglin, am privit înapoi și am zărit fum negru și străluciri roșietice deasupra acoperișurilor. Oamenii lui Shey incendiaseră platforma de lemn; strădaniile muncitorilor fuseseră zadarnice. Planul nostru decursese bine, însă nu mă puteam împiedica să-mi fac griji cu privire la faptul că focul va acționa ca un far, atrăgându-ne dușmanii spre oraș, într-un atac în forță.

CAPITOLUL 6 UN INSTRUMENT DE TORTURĂ

Ballycarbery s-a dovedit a fi o fortăreață zdravănă, cu ziduri groase din piatră și o singură poartă, orientată spre vest. Cu toate acestea, castelul nu avea și șanț de apărare umplut cu apă și pod basculant, ceea ce, conform propriei mele experiențe privitoare la astfel de fortificații, reprezenta o slăbiciune majoră. Însemna că inamicul putea să se apropie tocmai până la bastioane. Și trebuie să spun că fortăreața cunoscuse și zile mai bune. Acum avea pereții acoperiți cu iederă. Un atacator hotărât se putea folosi de ea ca să se cațere.

Încă legat cu lanțul de argint al Vraciului, magul a fost dus jos, în carcera subterană, ca să-și aștepte interogatoriul de a doua zi dimineață. Nouă ni s-au repartizat paturi confortabile în castel și n-am mai pierdut timpul, ci ne-am întins, să ne punem la punct cu somnul. Înainte de a ațipi, mi-am mai verificat urciorul cu sânge și nu m-am putut împiedica să meditez că, în trecut, situația noastră fusese adesea extrem de diferită. În astfel de fortificații, lânceziserăm prin temnițe întunecoase, umede, așteptându-ne moartea, în timp ce dușmanii noștri se aflau în poziția celui puternic.

Am visat din nou – același coșmar în care eram urmărit de Morrigan, sub înfățișarea unei ciori. Însă am avut impresia că visul a fost ceva mai puțin înfricoșător decât rândul trecut. Zeița încă se apropia și acum treptat, însă eu alergam mai repede, ajungând din ce în ce mai aproape de nevăzutul loc de refugiu.

M-am trezit brusc, inundat de o sudoare rece, cu inima bubuindu-mi în piept, însă m-am simțit oarecum încurajat. Oare învățam, deveneam un pic mai puternic de fiecare dată când treceam prin acest coșmar?

Dar în momentul acela s-a petrecut ceva mult mai înspăimântător decât oricare teroare nocturnă.

Am auzit acel *buf, buf, buf* surd al pașilor apropiindu-se de patul meu, însoțit de sfârâitul lemnului ars. Am încercat să deschid ochii, însă pleoapele îmi erau prea grele; răsuflarea îmi ieșea în icnete hârâite, iar bătăile inimii mi le simțeam dureroase în piept. Aveam impresia că lângă patul meu se găsește ceva imens, ceva care se întinde spre mine. Apoi, am simțit pe față o răsuflare fierbinte, am mirosit duhoarea fetidă. Și o voce mult prea bine cunoscută mi-a vorbit lângă urechea stângă. Era vocea Diavolului.

— Acum aproape că ești al meu, Tom. Aproape că pot să te ating. Doar puțin timp să mai treacă, și puterea urciorului va pieri! Și atunci, vei fi al meu!

Am deschis ochii, așteptându-mă să-i văd enormul cap, cu carnele sale încovoiate, și gura plină de dinți ascuțiți. Însă, spre ușurarea mea, acolo nu era nimic. Am coborât în grabă din pat și, în scurt timp, am constatat că nu fusese doar un vis – și aici, o serie de amprente de copite arseseră scândurile podelei. Și pârjoliseră mai adânc decât în ultima ocazie, în camera mea de la han.

Timpul îmi era pe terminate. Puterea urciorului cu sânge era aproape pe sfârșite.

Nu i-am spus lui Alice nimic din ce s-a întâmplat, și nici Vraciului. De ce să le mai sporesc temerile? Era un lucru în legătură cu care nu aveam ce să facem. Nu puteam decât să sper că Grimalkin va sosi cât mai curând.

După micul dejun, am coborât spre carceră împreună cu Shey și cu trei paznici înarmați, ca să începem interogarea prizonierului.

— N-a primit nici mâncare, nici apă, a remarcat Shey în timp ce ne apropiam de ușa celulei. Asta ar trebui să-i mai dezlege puțin limba.

Doi dintre paznici au intrat cu noi în celula rece și umedă, iar cel de-al treilea ne-a încuiat înăuntru cu magul și a rămas de strajă afară. Nu se risca nimic, și puterile inamicului nu erau în

niciun caz subestimate.

Celula era spațioasă și destinată evident interogării prizonierilor. Cu toate că nu exista vreun loc pentru dormit, cu excepția unui așternut de paie dintr-un colț, încăperea conținea o masă și trei scaune, unul dintre acestea fiind prevăzut cu curele din piele, pentru imobilizarea deținutului. Cu multă îndemânare, Vraciul și-a desfășurat lanțul cu care-l legase pe mag, iar acestuia i s-a pus repede un căluș și i s-au legat mâinile la spate, în cele din urmă, a fost prins cu curele de scaun, iar Vraciul și Shey s-au așezat de cealaltă parte a mesei.

Pe masă era o lumânare, iar într-un suport fixat în perete, lângă ușă, se afla o torță, dând suficientă lumină pentru ce ne trebuia. Mai erau și un urciur mare cu apă și două ceșcuțe. Eu și Alice stăteam în picioare în spatele Vraciului și al lui Shey, în timp ce paznicii se postaseră aproape de scaunul prizonierului.

— Îți vom pune câteva întrebări, a început Shey, a cărui răsuflare scotea aburi în lumina lumânării. Ar fi o dovadă de înțelepciune să răspunzi cu sinceritate. Orice încercare de a ocoli adevărul va conduce la urmări neplăcute. Înțelegi?

Magul a făcut un semn de încuviințare. La un semn din partea lui Shey, unul dintre paznici i-a scos călușul din gură. Imediat, prizonierul a început să tușească, sufocat; dădea impresia că se străduiește să spună ceva.

— Apă... dați-mi apă, vă rog! a cerut până la urmă, cu vocea răgușită.

— Vei primi apă peste puțin timp, l-a informat Shey. Dar mai întâi va trebui să ne răspunzi la întrebări!

Apoi a întors capul spre Vraci și i-a făcut un semn.

— De ce dă greș uneori ceremonia voastră cu țapul? s-a grăbit să-l întrebe magistrul meu, fără să mai piardă timpul.

— Nu vă voi spune nimic! a răspuns încruntându-se magul. Absolut nimic!

— Vom scoate adevărul de la tine într-un fel sau în altul, l-a atenționat Shey. Există calea mai ușoară și calea mai dură. Alege...

— Dacă trăiesc sau dacă mor aici, nu mă interesează nicidecum.

— Atunci, înseamnă că ori ești un viteaz, ori nebun! s-a răstit Shey. Nu mă îndoiesc că e a doua variantă, a adăugat, vârandu-și mâna în buzunar și scoțând un mic instrument metalic, pe care l-a așezat pe masă în fața magului. Semăna cu un clește. Vei

suferi dureri înainte de a muri, i-a atras el atenția. Dureri cumplite! Asta-i ceea ce-ți dorești?

Vraciul s-a încruntat, și din ochi i-au țâșnit fulgere.

— Cam ce-ai vrut să spui cu asta? I-a luat el la rost pe Shey, arătând spre mica ustensilă.

Farrell Shey a luat instrumentul, care acum observam că semăna mai degrabă cu un clește de fierar.

— Este un instrument versatil, i-a explicat el liniștit; unul care poate fi întrebuințat în diverse moduri ca să convingă un prizonier încăpățânat că trebuie să vorbească. Poate să zdrobească degete sau să extragă dinți.

— Eu nu sunt partizanul torturii! a replicat Vraciul, în a cărui voce se simțea mânia. Și numai un nesăbuit folosește așa ceva. Supune pe cineva la durere și-ți va spune orice numai ca s-o facă să înceteze. Mulți dintre cei acuzați pe nedrept de vrăjitorie au mărturisit sub tortură. Temporara ușurare a durerii este însă urmată curând de mult mai marea suferință a execuției și a morții. Așa că lasă deoparte instrumentul, sau eu nu mai continui!

Mă simțeam mândru de faptul că sunt vraci. Ne făceam treaba în mod onorabil.

Shey s-a încruntat și și-a făcut gura pungă, furios, dar și-a vârât instrumentul pentru tortură la loc în buzunar. Neîndoios că lungii ani de vrajbă dintre magi și moșieri provocaseră mari amărăciuni, ca și atrocități comise de-o parte și de cealaltă. Întunericul își sporea puterea și-i corupea până și pe cei care i se împotriveau. Eu mă compromisesem folosindu-mă de Întuneric ca să rămân în viață, așa că nu eram în poziția de a judeca pe cineva.

Atunci, magistrul meu și-a repetat întrebarea.

— Ceremonia cu țapul... de ce dă greș uneori?

Magul a șovăit puțin, dar apoi și-a fixat privirea asupra Vraciului și a bolborosit:

— Din cauză că faptele noastre nu sunt pe placul zeului.

— Dar voi nu știți ce-i este pe plac? a întrebat Vraciul. Vă desfășurați ritualurile tenebroase de sute de ani. Nu trebuia să știți până acum?

— Depinde de multe lucruri. Sunt variabile care nu pot fi prezise.

— Ce variabile?

— Mi-e sete. Am gâtul uscat. Dați-mi puțină apă și vă voi

spune...

Dintr-un impuls și fără să mai aștept răspunsul lui Shey, am pășit înainte, am luat urciorul și am turnat puțină apă în ceșcuța aflată mai aproape de mine, după care am ridicat-o până la buzele magului și am înclinat-o ușor. Omușorul bărbatului a zvâcnit în timp ce înghițea nerăbdător apa. De îndată ce a terminat, am vorbit pentru prima dată de când intrasem în încăpere.

— Cum te numești? l-am întrebat.

— Cormac, mi-a răspuns magul.

Shey s-a încruntat la mine, însă Vraciul a zâmbit și mi-a făcut un semn din cap, dând de înțeles că-mi aproba inițiativa.

— Ia spune, Cormac, a continuat el. Care sunt variabilele?

— Alegerea țapului este importantă. El devine trupul sacru în care trebuie să intre zeul nostru, Pan. El nu va lua în stăpânire un trup care nu-i este pe plac. Inițial, sunt aleși șapte țapi. Noi trebuie să-l hotărâm împreună pe cel mai bun. Nu este o misiune ușoară. Profetii noștri dezbat alegerea zile de-a rândul.

Magistrul meu a dat aprobator din cap.

— Care sunt celelalte variabile? a întrebat.

— Trebuie făcute sacrificii umane... trei cu totul. Și acestea trebuie să fie perfecte. Una dintre victime trebuie să fie femeie, iar ea trebuie să-și aleagă moartea, dăruindu-și cu bucurie viața. Ceilalți doi trebuie să fie magi care să-și ofere și ei de bunăvoie viața zeului. Eu urmează să fiu unul dintre sacrificeți. Celălalt a murit de mâna *ta* lângă pedestalul de lemn! a adăugat el, privindu-l mânios pe Shey.

Vraciul a încuviințat, căzut pe gânduri.

— Așadar, cei doi magi care se oferă voluntari să moară răspund de supravegherea construirii platformei?

— Da, este un obicei străvechi.

— Și ce se întâmplă acum, că unul dintre voluntari este deja mort?

— Numele lui a fost Mendace – a fost un bărbat viteaz, a cărui moarte de mâna dușmanului este la fel de acceptabilă pentru Pan ca și când ar fi survenit ca parte a ceremoniei. Nu ne dăunează în vreun fel cauzei.

— Dar cum rămâne cu dumneata, Cormac? l-a întrebat magistrul meu. Dacă ar fi să mori aici, atunci moartea dumitale ar fi la fel de acceptabilă?

— Da... dacă mă uicideți, veți contribui direct la ritual, a

răspuns magul, zâmbind pentru prima oară. Iată de ce nu mă tem. Primesc moartea cu bucurie!

— Și dacă noi ne hotărâm să nu te ucidem?

Cormac n-a zis nimic și a fost rândul Vraciului să zâmbească.

— Atunci, din moment ce procesul a început, nu se permite înlocuirea, nu? Pentru asigurarea reușitei, trebuie să fii dumneata, și nu altul! Prin urmare, dacă noi te menținem teafăr cu această ocazie, înălțarea lui Pan probabil că va da greș...

Magul și-a lăsat ochii în jos, fixând timp îndelungat cu privirea tăbliă mesei, fără să scoată o vorbă.

— Sunt de părere că tăcerea lui Cormac spune totul, a rostit în cele din urmă Vraciul, întorcându-și fața spre Shey. Ne-am atins deja scopul. Tot ce trebuie acum să facem este să-l ținem închis aici. Castelul poate fi apărat împotriva unui atac al magilor?

— Niciun castel nu este cu desăvârșire inexpugnabil, i-a răspuns Shey. Iar inamicul nostru va fi disperat... este posibil să ne asalteze aici.

— Atunci, va fi nevoie să aduci aici cât mai mulți oameni cu puțință, care să-l apere, și, de asemenea, să-l aprovizionezi cum se cuvine pentru un asediu, l-a povățuit magistrul meu. Nici că se putea să iasă mai bine. Rezistăm aici, iar pe urmă, pe la mijlocul verii, înainte ca ei să poată încerca din nou și când sunt mai slăbiți ca oricând, ne vom abate direct asupra fortului Staigue și-i vom da gata o dată pentru totdeauna; acesta e sfatul meu.

Shey i-a răspuns cu un zâmbet.

— E un sfat bun, John Gregory. Exact așa vom proceda. Vrajba de secole va putea în sfârșit să înceteze prin înfrângerea lor. Îți mulțumesc.

Alice fusese până atunci un martor mut al interogatoriului, însă acum l-a fixat pe prizonier cu o privire oțelită.

— Cine e femeia... cea care s-a oferit voluntară să fie sacrificată? l-a întrebat ea.

Pentru o clipă, am crezut că el n-o să-i răspundă, însă și-a ridicat deodată capul și a privit-o drept în ochi.

— E o vrăjitoare... una dintre cele care s-au aliat cu noi.

Alice a dat din cap în semn de încuviințare, după care a schimbat o privire neliniștită cu mine. Prin urmare, una dintre vrăjitoarele celtice era aici, în regiune, și urmase să vină în Killorglin, ca să se sacrifice. Acum, fără îndoială că va veni încoace, alăturându-se asediului asupra castelului Ballycarbery.

CAPITOLUL 7 ASEDIUL ASUPRA CASTELULUI BALLYCARBERY

Shey a trimis mesageri cu vești despre situația creată și s-au declanșat îndată pregătirile pentru apărarea castelului. Spre ușurarea mea, am văzut cum un grup numeros de oameni a început să taie iedera de pe ziduri, astfel încât dușmanii să nu se poată cățăra cu ajutorul ei.

În ziua următoare au început să sosească oamenii moșierilor. Erau cu mult mai puțini față de câți mă așteptasem – nu mai mult de cincizeci cu toții –, însă fiecare mic grup aducea cu el arme, alimente și provizii în exces față de propriile nevoi, astfel încât castelul era acum aprovizionat corespunzător pentru asediul anticipat... cu toate că, probabil, ne bizuiam pe mai puțin de optzeci de oameni.

— Aș fi crezut că ai fi în măsură să găsești mai mulți oameni care să adere la cauza dumitale, a remarcat Vraciul în timp ce priveam cu toții, de pe crenelurile dinspre vest, spre ceea ce conducătorul Alianței Funciare ne spusese că ar reprezenta cel din urmă contingent.

Acesta consta din cinci bărbați înarmați și două căruțe mici, fiecare dintre ele trasă de câte un măgar care părea peste măsură de împovărat și gata să se prăbușească.

— Nu e nici mai bine, nici mai rău față de ceea ce speram, i-a răspuns Shey. Fiecare moșier trebuie să-și vadă și de propria apărare și să se asigure că are suficienți slujitori cu el.

Vraciul a dat aprobator din cap, cântărindu-și replica în minte în timp ce privea soarele care cobora tot mai mult spre mare.

— Când vor ataca? a întrebat el.

— Diseară sau mâine, a replicat Shey. Vor veni dinspre est, prin munți.

— Câți?

— Probabil cam o sută cincizeci, după cele mai recente estimări ale noastre.

— Atât de mulți? s-a mirat Vrăciul, înălțându-și sprâncenele. Și câți dintre aceștia ar fi magi?

— În total, sunt vreo cincisprezece, împreună cu vreo șase ucenici. Probabil, cam două treimi din ei vor veni înapoi. Restul vor rămâne în fortul lor, la Staigue.

— Și ceilalți? Cine le sunt slujitorii și sprijinatorii?

— Își țin pe lângă ei vreo treizeci de bărbați înarmați și poate vreo alți zece care lucrează ca bucătari și meșteșugari, cum ar fi măcelari, tăbăcari și zidari. Însă când vine vorba despre o bătălie, pot să atragă mult mai mulți, ca să-și sporească efectivele. Recruții aceștia provin din rândul săracilor – al celor care nu au decât o colibă mică și foarte puțin pământ și care trăiesc la limita înfometării. Ei luptă de partea magilor în schimbul alimentelor pentru familiile lor, dar și de frică. În definitiv, cine ar refuza chemarea la arme când vine emisarul magilor în vizită la coliba ta izolată și te convoacă? Oamenii pe care-i recrutează acum vor fi prost înarmați și, în majoritatea lor, slăbiți de foamete.

— Și nu mă îndoiesc că dumneata și slujitorii dumitale ați mâncat bine pe durata iernii, așa că veți fi în putere și mai apti pentru luptă..., a comentat Vrăciul.

Eu îi sesizam dezaprobarea din glas, însă Shey n-a dat impresia să fi remarcat. Eram de acord cu Vrăciul. Trebuia să ținem piept Întunericului și pericolului reprezentat de magi, însă, așa cum era adesea cazul în lumea asta, cei puternici luptau pentru pământuri sau pentru mândrie, în timp ce bieții oameni din popor sufereau.

— Categorie, așa este, a confirmat Shey. Noi vom avea alimente și provizii aici, înăuntrul castelului, în timp ce recruții de afară vor primi numai rații sărăcicioase. Estimez că, în mai puțin de o săptămână, dacă nu ne fac vreo breșă în ziduri, magii vor fi siliți să se retragă, înfrânți. Îi vom urmări și hărțui tocmai până la fortul lor. Și poate că Staigue va cădea până la urmă, oferindu-ne în sfârșit victoria.

Am dormit bine în noaptea aceea, însă am fost smuls dintr-un

somn adânc de Alice, care m-a apucat de braț și m-a zgâlțâit. Afară era încă întuneric, așa că ea ținea o lumânare în mână.

— Sunt aici, Tom! a strigat ea, cu vocea plină de îngrijorare. Au venit magii! Și sunt atât de mulți!

Am urmat-o până la fereastră, care dădea spre est, și am privit afară. Luminile șerpuiiau spre noi cât puteai să vezi cu ochii. Era clar că dușmanii noștri atacau în forță. Era cu neputință să-i numeri, însă judecând după lumini, veniseră mai mulți încoace față de câți prevăzuse Shey.

— Nu-ți face griji, Alice, am zis, încercând s-o liniștesc. Avem suficientă mâncare aici ca să rezistăm timp de mai multe săptămâni și, în orice caz, de îndată ce timpul stabilit pentru ceremonie va fi trecut, asediul va deveni zadarnic... și ei vor pleca.

Am stat împreună lângă fereastră, ținându-ne de mâini, dar fără să vorbim. Focurile de tabără ale inamicului au început să prindă viață, încercuind complet castelul. Fără îndoială că Alice gândea același lucru ca mine – că vrăjitoarea celtică era și ea acolo, stând lângă unul dintre focurile acelea. Oare să fi fost cea care căuta răzbunare? O ști ea că sunt aici? M-am liniștit singur cu gândul că n-are cum să ajungă la mine – zidurile groase ale castelului ar împiedica-o.

Însă zorii au adus vești de natură să-mi spulbere unele dintre speranțe. O pereche de boi târa încet ceva spre castel – un cilindru metalic mare, pe roți. Aveau o armă pentru asedii: un tun de calibrul optzeci și patru!

Atât eu, cât și Alice văzuserăm în acțiune o armă atât de puternică. Un astfel de tun fusese folosit de soldați pentru spargerea zidurilor Turnului Malkin. Trăsese cu o mare precizie, uriașele ghiulele izbind aproape în același loc din zid până când acesta cedase în sfârșit și le lăsase cale liberă atacatorilor. Însă foarte multe depindeau de dibăcia tunarilor de aici. Oare erau ei într-atât de experimentați, încât să spargă zidurile protectoare ale castelului Ballycarbery?

Nici Shey, nici oamenii săi nu păreau să fie prea tulburați de ceea ce se petrecea în afara zidurilor noastre. După un mic dejun copios cu ovăz și miere, eu și Alice ne-am dus pe creneluri, lângă el și Vraci.

— Știați că au un tun pentru asedii? l-am întrebat pe magistrul meu.

— Știam că au unul în posesie. A fost făurit în Dublin acum

peste cincizeci de ani și a cunoscut de două ori acțiunea, dovedindu-se a fi o armă formidabilă. Magii l-au cumpărat și l-au transportat aici anul trecut. Însă spionii lor ne-au raportat că duc lipsă de tunari experimentați.

Tunul fusese târât până când își ocupase poziția la vest de castel. l-am examinat pe bărbății strânși în jurul lui. La asediul Turnului Malkin, din câte îmi aminteam, zgomotul fusese asurzitor, însă remarcasem dibăcia tunarilor: cum lucrau împreună, ca o echipă eficientă, fiecare om îndeplinindu-și sarcina cu economie de mișcări.

Printre apărătorii noștri înarmați se numărau vreo șase sau șapte arcași, care, folosindu-și arcurile lungi, începuseră acum să-i ia la țintă pe tunari. Cu toate acestea, distanța era mult prea mare, iar vântul bătea din direcția cealaltă, așa că săgețile lor nu ajunseră unde trebuia.

Am urmărit cu privirea cum greaua bilă de fier s-a rostogolit până în gura tunului și cum s-a aprins fitilul. Acum, tunarii își astupau deja urechile.

S-a auzit un bubuit înfundat și un nor de fum s-a înălțat din gura tunului în timp ce mingea de fier își începea zborul. Traectoria i-a fost prea scurtă și a căzut în fața zidurilor, rostogolindu-se prin iarba aspră și oprindu-se până la urmă într-un mănunchi de mă răcini. Asta a provocat un cor de strigăte batjocoritoare din partea apărătorilor de pe creneluri.

Inamicul a avut nevoie de vreo cinci minute până să tragă următorul foc. De data aceasta, ghiuleaua a izbit zidul castelului foarte jos. La impact, s-a auzit un trosnet puternic și câteva fragmente de piatră au căzut pe iarbă. Nu fusese o lovitură reușită, însă acum nu s-au mai iscat strigăte de batjocură. Următoarea lovitură a fost din nou prea scurtă, după care toate încercările de tragere au avut ca rezultat lovirea, într-un loc sau în altul, a zidurilor de piatră ale castelului. Zgomotul era demoralizant, însă zidurile nu suferiseră pagube însemnate.

Shey s-a dus să stea de vorbă cu oamenii săi, bătându-i pe spinare pe fiecare, pe rând. Era un bun comandant, care încerca să le mențină moralul ridicat.

— Trebuie să fii extrem de precis în tragere și să nimerești zidul în același loc de fiecare dată, i-am precizat Vraciului. Oamenilor acestora le lipsește dibăcia de a face o breșă.

— În cazul acesta, să sperăm că nici nu sunt dintre cei care învață repede, băiete, a remarcat el, fiindcă văd că au ghiulele

din belșug pe-acolo și o săptămână la dispoziție, în care să-și îmbunătățească ochirea!

Era adevărat. Pe lângă butoaiele cu apă folosite pentru răcirea tunului și a numeroșilor saci cu praf de pușcă se vedeau zeci de piramide de ghiulele, stivuite aproape de uriașa armă, și alte căruțe cu muniții care așteptau ceva mai departe. Tot ce le lipsea în prezent era abilitatea de a-și întrebuița în mod eficient arma lor potențial periculoasă.

După circa o oră, tunul a tăcut și un bărbat s-a apropiat de poarta castelului. Era neînarmat și ducea cu el un steag alb, care flutura în bătaia vântului dinspre vest. S-a oprit aproape de poartă, și-a ridicat capul și a început să-și strige mesajul. Arăta speriat.

— Stăpânii mei cer să-l eliberați pe magul Cormac și să ni-l predați imediat. Așa să faceți și vă vom lăsa în pace. Dacă nu vă veți supune, veți avea de suportat consecințe neplăcute. Vă vom doborî zidurile și toți cei aflați între ele vor fi trecuți prin tăișul săbiilor!

Fața lui Shey zvâcnea de furie și am văzut cum arcașii își pregătesc armele și-l țintesc pe mesager, pe care nu-l mai despărțeau de moarte decât câteva secunde. Cu toate acestea, Shey le-a făcut semn, iar ei și-au lăsat arcurile în jos.

— Întoarce-te la stăpânii tăi și spune-le că refuzăm! a strigat el. Vremea lor s-a cam dus. Zidurile castelului acesta nu pot fi sparte de nătrăii pe care i-ați tocmnit ca tunari. Curând, va veni rândul vostru să fiți asediați. Vă vom dărâma fortul până când nu va mai rămâne piatră pe piatră!

Solul ne-a întors atunci spatele și a pornit spre rândurile inamicului. În cinci minute, tunul a reînceput să tragă.

Vraciul a hotărât că era o ocazie ca eu să mai recuperez din rămânerea în urmă cu învățătura. După-amiaza târziu, îmi ținea o lecție: învățam istoria Întunericului. Vraciul îmi povestea despre un grup de magi numiți Kobalos care se zicea c-ar fi viețuit departe, spre nord. Cu toate că stăteau în două picioare, nu erau oameni și aveau înfățișări de vulpi sau de lupi. Însă nu prea erau dovezi în sprijinul ideii că ar exista în realitate; doar însemnări mângălite de unul dintre cei dintâi vraci, un bărbat pe nume Nicholas Browne. Citisem deja despre ei și nimic nu însemna o noutate pentru mine, așa că am încercat să-l atrag pe Vraci către un subiect care mi se părea cu mult mai interesant. În

definitiv, aveam de-a face cu magi malefici și ostili care i se închinau zeului Pan.

— Dar cum e cu Pan? l-am întrebat. Ce știm despre el?

Vraciul și-a scos Bestiarul din sac și a început să-l frunzărească până când a ajuns la secțiunea despre Vechii Zei. Apoi, mi-a întins cartea.

— Mai întâi, citește aici, și abia pe urmă pune întrebări, mi-a poruncit.

Articolul despre Pan era destul de scurt, așa că l-am citit repede.

PAN (ZEUL ÎNCORNORAT)

Pan este Vechiul Zeu, venerat la origine de greci, care guvernează natura și ia două forme fizice distincte. Într-una dintre manifestările sale, este un băiat care cântă la un instrument alcătuit din tuburi de trestie melodii atât de viguroase, încât niciun cântec de pasăre nu le poate egala și până și stâncile se mișcă sub influența lor.

În cealaltă formă a sa, este cumplita zeitățe a naturii a cărei apropiere îi umple pe oameni de groază: cuvântul „panică” este derivat din numele său. În prezent, sfera sa de influență s-a lărgit și este venerat de magii-șapi din Irlanda. După opt zile de sacrificii omenești, Pan vine din Întuneric printr-un portal și pătrunde, pentru scurt timp, în trupul unui șap. El îl deformează pe animal, prefăcându-l în ceva greu de privit...

— E un articol foarte scurt, am comentat. Nu știm prea multe despre Pan, așa e?

— Aici ai dreptate, băiete, mi-a răspuns magistrul meu, așa că vom învăța tot ce vom putea cât timp suntem aici. Lucrurile s-au mai schimbat de când l-am scris. Acum, știm despre ceremonie că se desfășoară de două ori pe an, nu doar o singură dată. Dar ceea ce mi s-a părut totdeauna interesant este dualitatea lui Pan. Într-una dintre formele lui, este un muzician care pare aproape benign, în timp ce în cealaltă este înfricoșător și aparține, clar, Întunericului.

— Dar de ce trebuie să existe ceva ca Întunericul? l-am întrebat. Cum a început?

— Nimeni nu știe precis asta... nu putem decât să ghicim. Am prea puține de adăugat la speculațiile pe care le-am făcut în Bestiarul meu acum mulți ani. Dar încă mai cred că Întunericul

este alimentat de slăbiciunile omenești. Lăcomia omenească și pofta de putere îl fac să devină încă și mai puternic, și mai primejdios. Dacă am putea măcar să schimbăm inimile bărbaților și ale femeilor, Întunericul ar fi slăbit... sunt convins de asta. Dar am trăit destul de mult încât să știu că ar fi mai ușor să oprești marea decât să reușești așa ceva. Nu putem decât să sperăm.

— Dacă am reuși să-l legăm pe Diavol, ar fi un început, mi-am dat eu cu părerea.

— Cu siguranță că ar fi, băiete, m-a aprobat Vrăciul, după care s-a încruntat. Lucrurile nici că ar putea să stea mai rău decât sunt în prezent, a continuat el. Păi, cum, dacă până și Farrell Shey, un dușman al Întunericului, este gata să întrebuințeze tortura ca să obțină ce-și dorește... Asta nu face decât să arate cât de rea a devenit situația.

Dintr-odată, mi-am dat seama că tunul tăcuse.

— Tunul nu mai trage, am zis cu voce tare. Poate că s-o fi supraîncălzit și i-o fi crăpat țeava.

E nevoie de foarte multă apă ca să menții țeava rece. Dacă tunarii devin neglijenți în această privință, un tun poate chiar să explodeze, omorând totul din jurul lui. Oamenii aceia nu erau experți. De aceea, exista un real pericol să se întâmple ce spusese.

Dar, înainte ca Vrăciul să-mi poată răspunde, un mesager a bătut repede la ușă și a intrat în cameră fără să fie invitat. Eram chemați de urgență la creneluri.

În timp ce urcam treptele, eram îmbrânciți de bărbați înarmați, care mergeau la rândul lor sus. Ceva trebuie să se întâmple... oare să fi fost vreo nouă amenințare?

Alice era deja acolo – a venit spre noi în timp ce clipeam, ca să ne obișnuim cu lumina soarelui, care cobora deja spre mare. Punându-și mâna streășină la ochi, ne-a arătat ceva.

— Magii s-au adunat în jurul tunului, ne-a informat ea. Pun ei ceva la cale. Shey e îngrijorat de-a binelea.

Nici nu apucase să-i pronunțe bine numele, că moșierul a și venit spre noi cu pași mari, în timp ce soldații de pe creneluri se trăgeau deoparte ca să-i facă loc.

— Cred că vor să încerce nu știu ce vrajă, ne-a zis el. În Killorglin, nu prea era pericol ca ei să-și atragă Întunericul de partea lor, fiindcă nu aveam de înfruntat decât doi. Acum sunt nouă și-și unesc forțele...

Mi-am coborât privirea spre tun. Magii formaseră un cerc în

jurul lui. Abia pe urmă am observat că punctul spre care-și concentrau atenția nu era uriașul tun; de fapt, tunarii erau îngenuncheați în fața lor, iar magii le țineau mâinile pe capete și pe umeri. Își transferau puterile asupra lor în cine știe ce mod. Dar ce fel de puteri? m-am întrebat. Cunoștințele și îndemânarea unor tunari experimentați? Mi se părea ceva destul de probabil.

Pe creneluri, apărătorii tăcuseră. În schimb, puteam să auzim vântul care bătea dinspre mare suspinând departe și, foarte slab, incantația magilor. Valuri de frig mi-au străbătut șira spinării. Până și de la o astfel de distanță, tot puteam să detectez folosirea magiei negre. Era puternică și primejdioasă.

Dar cât anume de primejdioasă aveam să aflăm zece minute mai târziu, când tunul a reînceput să bubuie. Prima lovitură a tunarilor a nimerit direct zidul, undeva jos și imediat la stânga față de poarta principală. La fel și a doua, și a treia. Loveau aproape în același loc, cu fiecare ghiulea. Până și la ora aceea, cu puțin înainte de lăsarea întunericului, puteam să vedem limpede pagubele. Zidul era gros, însă straturile exterioare de piatră începuseră deja să se năruiască. Pe iarba de dedesubt se formase o mică movilă de sfărâmături.

Lăsarea întunericului ne-a adus un respiro în privința atacurilor, însă fără doar și poate că ele urmau să reînceapă în zori și aveam impresia că era foarte posibil ca, până la următorul apus de soare, să se facă o breșă în zid.

CAPITOLUL 8 SHAUN SLĂBĂNOGUL

Ivirea zorilor ne-a adus nori și perspectiva apropierii ploii, însă tunarii magilor și-au reînceput atacul cu nou-descoperita lor precizie. Deși vântul bătea acum dinspre sud mai degrabă decât direct din spatele tunului, arcașii noștri au fost în măsură să trimită o ploaie de săgeți în vecinătatea armei, provocând o întârziere de aproximativ o oră până ce tunul să fie re poziționat în afara bătăii săgeților.

Distanța aceasta mărită n-a adus totuși niciun fel de diferență în privința preciziei țintașilor, același punct din zid fiind supus unor bubuituri crâncene, ghiulelele izbînd în același loc la fiecare cinci minute, cu pauze ceva mai lungi atunci când întrebunțau apa ca să răcească țeava.

Spre sfârșitul după-amiezii, situația devenise critică: zidul castelului era străpuns de un mic orificiu. După spusele lui Shey, nici nu era nevoie de prea multe alte stricăciuni pentru năruirea crestei de zid de deasupra, care ar duce la crearea unui morman de pietre alături de poartă, loc pe unde s-ar putea năpusti atacatorii noștri să captureze castelul.

Din disperare, a pornit în fruntea unei mici oști alcătuite din vreo douăzeci de bărbați călări, ieșind pe poarta principală și atacînd direct spre tun, cu intenția de a-i ucide pe tunari. Dar oamenii noștri au fost interceptați mai întîi de călăreții inamici, și apoi de soldații pedestri. Cu toată defensiva dușmană, lucrurile păreau să evolueze pe placul lui Shey: oamenii lui câștigau teren, înaintînd către tun. În vreo două minute, și-ar fi atins scopul, dacă n-ar fi intervenit tocmai atunci cineva.

Un bărbat masiv, musculos, cu țeasta rasă și o bărbîță de țap a

intrat în învălmășeală. Avea în mâini o enormă secure cu două tăișuri, pe care o întrebuița cu efecte ucigătoare. Pe doi dintre soldații noștri i-a spintecat de pe cai cu o singură lovitură și cursul imediat s-a schimbat. Inamicul nostru a început să lupte cu o vigoare reînnoită, Shey văzându-se forțat să improvizeze o retragere către poartă. Abia a reușit s-o închidă, că inamicul deja ajunsese la ziduri.

N-a rămas mult acolo. Arcașii Alianței au ucis și au rănit câțiva soldați dușmani; ceilalți s-au retras pe după tunarii lor. Mă așteptam să-și reînceapă imediat tirul, însă în loc de așa ceva, l-am văzut pe bărbatul acela masiv apropiindu-se singur de poartă. Nu ducea cu el un steag alb, ci enorma lui secure, care i se odihnea pe umăr. Spre deosebire de mesager, arăta încrezător și pășea țațoș.

Shey s-a cățărat la loc pe creneluri, postându-se lângă Vraci.

— Acesta-i Magistrul Doolan, Măcelarul, conducătorul magilor, l-a informat el.

Doolan s-a oprit drept dedesubtul nostru, aruncându-ne o privire fioroasă.

— Cine coboară să se bată cu mine? a întrebat în batjocură, vocea lui bubuitoare înălțându-se spre noi. Neprimind răspuns, a izbucnit într-un râs prelung, zeflemitor. Sunteți lași cu toții. Nu există nici măcar un bărbat adevărat printre voi! ne-a strigat, începând să se plimbe fălos în jurul zidurilor, fluturându-și provocator securea spre noi.

— Omorâți-l! le-a poruncit Shey arcașilor săi.

Aceștia au început să-și sloboade săgețile spre el. Nu avea armură și părea că va muri cu certitudine. Însă, dintr-un anume motiv, toate săgețile ori au trecut pe lângă el, ori au avut bătaie prea scurtă. Oare să fi folosit vreun soi de descântec magic împotriva lor? Dacă magii erau în stare ca, prin intermediul unui descântec, să facă din niște tunari novici experți, fără îndoială că puteau înfăptui și opusul. Deodată, o săgeată s-a repezit drept spre ținta ei, dând impresia că se va îngropa în inima uriașului bărbat, însă el și-a răsucit enorma secure ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg și a deviat săgeata, făcând-o să cadă pe pământ, inofensivă.

Cu un nou hohot de râs, ne-a întors spatele și a revenit nepăsător la propriile linii; toate săgețile slobozite spre el au avut bătaie mult prea scurtă. Imediat, tunarii inamici și-au reînceput tirul.

Până la urmă, lumina a început să se împrăstieze, și tunarii și-au încetat bubuiturile asupra punctului slab al zidului apusean, însă noi știam că ziua următoare avea să fie critică: un atac cu toate forțele asupra castelului era de așteptat de îndată ce se va fi prăbușit zidul.

La scurt timp după lăsarea întinericului, am ținut o consfătuire cu Shey.

— Castelul va cădea mâine... probabil la scurt timp după ivirea zorilor, a recunoscut el. Propun ca, de îndată ce zidul va fi spart, să fugiți, luându-l și pe prizonier cu voi. Pot să mă lipsesc de patru soldați care să vă întovărășească. Eu o să stau aici, cu oamenii care mi-au rămas. Vom lupta și ne vom vinde scump viețile.

Vraciul l-a aprobat, înclinând solemn din cap.

— Mda, pare să fie cea mai bună opțiune, a răspuns el. Dar nu vom fi văzuți?

— Există o mică poartă secretă spre sud, ascunsă de tufișuri și de o movilă de pământ. Atenția inamicului va fi îndreptată asupra breșei. Aveți destule șanse de scăpare.

— E necesar să-l ținem pe mag în viață și departe de mâinile lor, a continuat Vraciul. Încotro ar trebui să ne îndreptăm? Mai există vreun alt refugiu?

— Nu; va trebui să vă întoarceți acasă la mine, în Kenmare – e locul cel mai sigur, i-a răspuns Shey, apoi a clătinat din cap, oftând. Însă nu vă va fi ușor. Veți înfrunta o călătorie riscantă. Spre sud și spre est sunt mlaștini întinse. V-aș propune să vă îndreptați spre râul Inny. Apoi, să-l urmați spre izvor, prin munți. Oamenii mei cunosc drumul. Vă vor călăuzi, ocolind cu mult Staigue pe la nord și evitând fortul. După care o veți apuca din nou spre sud-est, în direcția Kenmare.

— N-ar fi mai bine să pornim acum, cu mult înaintea zorilor? am propus eu. Spuneți că poarta e bine ascunsă, însă spionii magilor ar putea să aibă cunoștință despre ea. Am avea cu mult mai multe șanse dacă am pleca la adăpostul întinericului.

Alice mi-a adresat un zâmbet aprobator, însă pentru o clipă am avut impresia că Vraciul se pregătește să-mi respingă ideea; deodată însă, l-am văzut scărpinându-și barba și încuviințând.

— S-ar putea ca băiatul să aibă dreptate, a zis, întorcându-se spre Shey. Ar reprezenta asta o problemă?

— Absolut deloc. Am putea să vă facem dispăruți până într-o

oră.

Așa că ne-am început pregătirile. Magul a fost adus din celula lui și legat bine cu frânghii, cu brațele imobilizate pe lângă corp. De asemenea, a fost legat la ochi și i s-a pus căluș, astfel încât să nu poată striga după ajutor; în schimb, picioarele i-au fost lăsate libere. Acestea fiind înfăptuite, ne-am luat rămas-bun de la Shey, dorindu-i mult noroc în proxima bătălie.

Cei patru soldați desemnați să ne asigure escorta ne-au condus către poarta dinspre sud; după ce am urcat câteva trepte din piatră, ei s-au oprit să asculte cu grijă orice eventual zgomot de activitate din afară. Satisfăcuți de concluzia că drumul era liber, i-au făcut semn șefului unei mici trupe de soldați înarmați din apropiere. Trupa aceasta fusese postată aici ca să împiedice atacarea porții din exterior.

Șeful a descuiat poarta metalică folosind o cheie mare. Poarta s-a deschis spre interior, dezvăluindu-ne privirilor un camuflaj din pământ și pietre. Doi dintre oamenii lui au pășit înainte cu spadele în mâini și ne-au croit la repezeală drum prin el, iar aerul rece ne-a mângâiat în scurt timp fețele.

În timp ce ei își vedeau de lucru, Vraciul ne-a privit pe rând pe fiecare, după care ne-a zis cu o voce abia mai tare decât o șoptă:

— Dacă situația se complică și suntem siliți să ne despărțim, să ne întâlnim la râu.

Acum era întuneric beznă. Din moment ce nu ne puteam folosi nici de torțe, nici de felinare, era de o importanță vitală să rămânem împreună. Cam la cinci pași depărtare de poartă era o movilă de pământ menită s-o ascundă de privirile celor aflați mai în depărtare – însă tot exista posibilitatea ca soldații inamici să ne aștepte imediat dincolo de ea. Dacă magii descoperiseră existența porții secrete? O vrăjitoare puternică din Pendle sigur ar fi adulmecat-o.

Era un moment de primejdie și cei patru soldați au pornit primii, urcând panta abruptă și căutându-și adăpost după paravanul tufișurilor din vârf. Am stat să ascultăm, însă peste tot domnea tăcerea. Calea noastră de scăpare era liberă. Vraciul l-a împins pe împleticitul nostru prizonier în fața lui, iar eu și Alice i-am urmat. Am îngenuncheat pe iarbă, ascultând zgomotul porții încuiate după noi.

Acum, eram pe cont propriu; dac-am fi fost atacați, nu puteam aștepta vreun ajutor din partea celor rămași în interiorul

castelului. Am urcat și noi panta și ne-am lăsat pe vine alături de escorta noastră. Se vedeau focuri aprinse în depărtare, spre sud, spre vest și spre est. Inamicul ne încercuise complet, însă printre aceste focuri de tabără erau și breșe, unele mai mari decât altele. Câțiva dintre dușmani sigur erau de gardă, căutând vigilenți primejdiile, însă speram ca majoritatea să fi adormit.

Am început să ne târâm la vale, unul după altul. Ajunși jos, ne-am târât mai departe înainte, trei dintre soldații din escortă asigurând avangarda, urmați de Vraci, cu cel de-al patrulea soldat, și ducându-l pe prizonier între ei. Alice mergea imediat în urma lor, iar eu reprezentam ariergarda.

La fiecare câteva minute făceam câte-o oprire, rămânând perfect nemișcați, întinși cu fața în jos pe pământul umed. După vreo cincisprezece minute de înaintare, eram aproape la nivel cu inelul de flăcări care încercuia castelul. Ajunseserăm la mijlocul distanței între două astfel de focuri, cam la cincizeci de pași depărtare de fiecare dintre ele. Vedeam santinela stând în fața unui adăpost confecționat din blănuri de animale întinse peste un schelet de lemn. Mai erau și alți oameni în câmp deschis – cei care nu mai încăpuseră în cort –, dormind aproape de căldura focului.

Aceasta era partea cea mai riscantă a evadării noastre. Dacă ne-ar fi văzut acum, zeci de bărbați înarmați s-ar fi abătut asupra noastră în câteva secunde. Încă o dată, am pornit la drum, lăsând acum focurile în urmă, bine-venitul întuneric așteptând să ne înghită și să ne ascundă de dușmanii noștri.

Încă o dată, ne-am oprit, întinși cu fața în jos, în întuneric. Dar deodată, când începeam să ne târâm iar înainte, unul dintre soldații noștri a fost cuprins de o tuse înăbușită. Instantaneu, am înghețat cu toții. Am aruncat o privire înapoi, spre stânga mea, și am observat că santinela din fața cortului cel mai apropiat se îndrepta spre noi. Mi-am ținut respirația. Soldatul s-a oprit, însă a continuat să privească încordat în direcția noastră. Îl auzeam pe soldatul din fața mea pufnind și sufocându-se. Încerca să se împotrivească aproape irezistibilei nevoi de a tuși. Dacă nu reușea, ne punea tuturor viețile în primejdie.

A pierdut bătălia și a lăsat să-i scape un sunet puternic, aproape exploziv. Santinela a strigat ceva și, scoțând spada, a pornit în fugă spre noi. S-au auzit și alte strigăte și alți soldați inamici i s-au alăturat. Ridicându-ne în picioare, am rupt-o la fugă. Singura noastră speranță era să ne pierdem de urmăritorii

noștri prin întuneric.

Soldații care trebuiau să ne escorteze au fugit ca să-și scape viețile, așa că am fugit și noi. Pentru câteva clipe, Alice alerga imediat în fața mea, însă apoi am trecut pe lângă Vraci, care se lupta cu Cormac, magul captiv. L-am apucat de celălalt umăr pe individ și, împreună cu magistrul meu, l-am târât înainte. Însă era inutil. Când am privit înapoi, am văzut torțele pâlând și am auzit bubuitul pașilor. Se apropiau de noi cu repeziciune. Iar mersul devenea tot mai anevoios. Terenul era neregulat și tot plesăiam prin apă. Intram în mlaștină.

Fără îndoială că existau și drumuri sigure prin ea, însă acum eram împrăștiați, călăuzele noastre aflându-se undeva înainte, și mă temeam că ne-am putea poticni în cine știe ce loc primejdios, care să ne înghită cu totul. Însă cea mai mare amenințare era acum aproape în spatele nostru, așa că, acționând simultan și instinctiv, eu și Vraciul i-am dat drumul prizonierului, împingându-l și făcându-l să cadă în genunchi, și ne-am răsucit pe călcâie, cu toiegele pregătite, pregătindu-ne să ne înfruntăm următorii.

Îmi amintesc că m-am întrebat unde-o fi Alice – era neînarmată și nu putea să facă față unei bătălii, însă nu-și permitea nici să se aventureze prea departe de protecția oferită de urciorul cu sânge. Dar apoi am fost silit să mă concentrez asupra primejdiei imediate. Un mag bărbos, agitând o spadă în mâna dreaptă și o torță în stânga, venea în fugă drept spre mine, țintindu-mi capul, cu gura larg căscată, arătându-și dinții; semăna cu un animal sălbatic.

Neluând în seamă spada, mi-am repezit baza toiagului spre fruntea lui. Lovitura și-a atins ținta, la forța ei adăugându-se și inerția avântului său. Omul s-a prăbușit, și spada i-a zburat învârtindu-se din mână. Însă mai erau și alți bărbați înarmați și ne înconjurau. Timp de câteva clipe, am luptat spate în spate cu magistrul meu. Din nou, ne-am apăsat aproape simultan butoanele toiegelor, făcând să iasă lamele. Acum, era vorba să omori sau să fii omorât. Ne-am luptat cu disperare, învârtindu-ne și împungând, însă până la urmă, sub presiunea atacului, am ajuns să ne despărțim.

Amenințat din toate părțile și fără cineva care să-mi acopere spatele, începusem deja să obosesc; atacatorii erau inepuizabili. Am crezut că totul s-a terminat pentru mine, însă mi-am întrezărit deodată scăparea. Trei soldați mă presau cu hotărâre,

însă numai unul avea o torță. I-am zburat-o din mână, iar torța a căzut, stingându-se în contact cu pământul îmbibat de apă și cufundându-ne în întuneric.

În zăpăceala creată, m-am avântat spre ceea ce credeam că ar fi sud-estul, în direcția râului Inny. Vraciul spusese că, dacă situația se complica, aveam să ne întâlnim acolo. Ei bine, se complicase, nu glumă, și îngrijorarea mea cu privire la Alice sporea tot mai mult. Dacă se îndepărta prea tare de urciorul cu sânge, Diavolul avea să vină după ea.

Încercarea noastră de evadare împreună cu ostaticul se soldase cu un dezastru. Eram risipiți, fugari, iar magii îl recuperaseră în mod sigur. Acum, puteau să-și vadă mai departe de ceremonie. Alianța avea în față vremuri tare întunecate.

La un moment dat, m-am oprit și am privit în urmă, ascultând concentrat. Nici semn de urmăritori; în schimb, ochii mi se adaptaseră acum la întuneric și puteam să văd îndepărtatele focuri de tabără, nu mai mari decât niște gămlii minuscule de ac luminând prin întuneric. Așa că mi-am continuat drumul cu mai multă precauție, încercând adâncimea apei din fața mea cu ajutorul toiagului. Nu o dată, asta m-a salvat de înec sau de pericolul de a fi înghițit de mlaștină. Chiar și-așa însă, mă poticneam în permanență de smocuri mari de iarbă de mlaștină sau mă cufundam până la genunchi în apa împruțită și rece ca gheața.

Amintirea hărții lui Shey mă ajuta să-mi fac o oarecare idee despre cât de mult ar trebui să dureze călătoria și despre faptul că înaintarea avea să fie dificilă. Mi-am amintit că trebuia să mă mențin bine de tot la nord față de munți dacă voiam să ajung la râu. În afara faptului că aveam cunoștințe destul de vagi în legătură cu terenul, știam că undeva, la marginea sudică a dealurilor, se găsea inelul fortului Staigue. Unii dintre magi și slujitorii lor se aflau încă acolo; prin urmare, era un loc care trebuia evitat cu orice preț.

Trecerea timpului era greu de estimat, însă până la urmă cerul din fața mea a început să se lumineze și am știut că nu va mai dura mult până la venirea zorilor. Sperasem că asta mă va ajuta să-mi stabilesc poziția față de munți și să găsesc râul, însă n-a fost să fie. Curând, fuiuare de ceață au început să șerpuiască spre mine și am fost învăluit foarte repede într-o negură densă. Aerul era nemișcat și, în afara zgomotului propriei mele respirații

și a lipăitului ghetelor prin mlaștină, domnea tăcerea.

Mai târziu, în lumina timpurie a zorilor, am văzut o colibă conturându-se în fața mea prin ceață. Pe ușa ei a ieșit un bărbat înalt și subțire, ducând o spadă pe umăr. Purta o haină cu glugă, nu foarte diferită de a mea, însă nu i se vedea nici fir de păr pe frunte. Din depărtare, arăta ca un cosaș pornind spre o zi de trudă, nerăbdător să profite din plin de puținele ore ale unei zile de iarnă. Mi-a ieșit în cale și mi-a adresat un zâmbet larg. Abia atunci am remarcat cât de palidă îi era fața îngustă. Nu era fața cuiva obișnuit cu munca în aer liber.

— Pari să te fi răătăcit, băiete. Încotro te îndrepti? m-a întrebat cu o voce aspră precum orăcăitul unei bătrâne broaște-bou.

Pielea îi era întinsă peste pomeți; de foarte aproape, părea un pic îngălbenită, de parcă ar fi fost bolnav de curând. Avea ochii adânciți în orbite, cufundați parcă în craniu, pleoapele grele și cute de piele lăsate peste ele.

— Mă îndrept spre râu, i-am zis. Trebuie să mă întâlnesc acolo cu câțiva prieteni.

— Ai luat-o puțin câș – ar trebui să mergi într-acolo, mi-a zis el, arătându-mi într-o direcție care părea să fie mai spre est. Ai mers toată noaptea?

Am încuviințat.

— Ei bine, în cazul ăsta, înseamnă că ți-e frig și foame. Jupâneasa Scarabek o să-ți dea ceva de mâncare și-o să te lase o vreme să te încălzești la foc, mi-a zis el, arătându-mi spre ușa de la intrarea în colibă. Bate încet, să nu-l trezești pe ăl' mic, și roag-o de ceva de-ale gurii. Spune-i că te-a trimis Shaun Slăbănogul.

Înfățișarea omului mi se părea neobișnuită, însă aveam nevoie urgentă de hrană și de adăpost. I-am mulțumit înclinându-mi capul, după care m-am îndreptat spre colibă și am ciocănit încetisor la ușă, încercând să fac cât mai puțin zgomot cu puțință.

Am auzit lipăit de tălpi goale și ușa s-a întredeschis.

Înăuntru era întuneric, dar mi s-a părut că zăresc un singur ochi, care privea fără să clipească.

— M-a trimis Shaun Slăbănogul, i-am zis cu voce scăzută, ca să nu-i trezesc copilul. El mi-a spus c-o să-mi dați ceva de mâncare, vă rog. Dacă nu vă supăr prea tare...

Pentru ceea ce mi s-a părut că a durat o veșnicie, nu mi-a răspuns nimic, însă apoi ușa s-a deschis fără zgomot și am văzut

o femeie înfășurată într-un șal verde din lână. Probabil că e jupâneasa Scarabek, m-am gândit. Avea o înfățișare tristă și, la fel ca Shaun, o piele foarte palidă, cu ochii înroșiți, care dădeau de înțeles fie că plânsese de curând, fie că stătuse trează toată noaptea. Da, probabil că pruncul o ținuse trează.

— Intră, m-a îndemnat cu o voce blândă și mi-aduc aminte că m-am gândit atunci cât de mult contrasta cu orăcăitul răgușit al lui Shaun Slăbănogul. Dar toiagul să ți-l lași afară, mi-a atras ea atenția. Nu avem trebuință de lucrările vracilor pe-aici.

Fără să mă gândesc, m-am supus imediat, rezemându-mi toiagul de un perete, în apropierea ferestrei, după care am intrat în colibă. Era mică și primitoare, cu un foc din turbă dogorind în vatră. Două taburete erau așezate în fața căminului, iar lângă perete se vedea un mic leagăn; în drum spre bucătărie, Scarabek l-a pus în mișcare ca să-i facă plăcere bebelușului.

După câteva clipe, s-a întors ținând în mâini un mic castron, pe care mi l-a întins.

— Uite... asta-i tot ce am, puțin terci de ovăz. Suntem oameni sărmani. Vremurile sunt grele, și eu trebuie să mă gândesc la nevoile familiei mele.

I-am mulțumit și am început să mănânc din terciul subțire folosindu-mă de degete. Era rece și un pic cam lipicios, dar după ceea ce-mi spusese adineauri, m-am străduit să nu-mi trădez neplăcerea. Și, la drept vorbind, nu avea deloc un gust neplăcut: doar puțin cam neobișnuit, cu un iz picant. Însă, ciudat lucru, mă făcea să-mi simt gura foarte uscată.

— Mulțumesc, i-am zis după ce mi-am terminat terciul, având grijă să înfulec până la ultima fărâmă. Aș putea cumva să vă deranjez pentru un pahar de apă?

— Nu ai nevoie de apă, mi-a răspuns Scarabek pe un ton misterios. De ce nu te întinzi în fața focului, să-ți odihnești oasele tinere până când se-ntunecă?

Lespezile din piatră erau tari și reci, cu toată apropierea focului, însă mă simțeam dintr-odată extrem de istovit, iar ceea ce-mi propunea mi se părea că ar fi o idee bună. Așa că m-am întins în fața vetrei.

— Închide ochii, mi-a ordonat Scarabek. Ar fi mai înțelept. Va fi mai bine pentru noi toți de îndată ce se va întuneca.

Îmi amintesc că vorbele ei mi s-au părut foarte ciudate și că m-am simțit derutat. Ce-o fi vrut să spună? Cum să fie întunericul „mai bine pentru noi toți”? Și, mai mult decât atât, soarele nu

răsărise decât de o jumătate de oră. Mai erau nouă ore până să se întunece. Ea se aștepta ca eu să stau întins acolo atât de mult timp? Dar nu aveam ceva de făcut? Trebuia să mă întâlnesc cu cineva. Însă nu reușeam să-mi amintesc cu cine și nici unde.

CAPITOLUL 9 DEGETE MICI ȘI RECI

Am deschis ochii; era întuneric în colibă și mă simțeam înțepenit și înfrigurat. Focul se stinsese, însă pe policioara căminului ardea o lumânare.

Mă simțeam cu desăvârșire istovit și nu-mi doream decât să închid ochii și să mă cufund la loc într-un somn adânc. Tocmai eram pe cale să fac asta când am văzut ceva care m-a determinat să icnesc îngrijorat. Leagănul copilului se răsturnase și rămăsese trântit într-o rână!

Și iată-l și pe prunc, jumătate afară, jumătate înăuntru, încă înfășurat într-o pătură din lână. Am încercat s-o strig pe maicăsa, însă când am deschis gura, nu mi-a ieșit decât un cârâit slab. Atunci mi-am dat seama că respiram precipitat; inima îmi fâlfâia în piept cu o bătaie înfricoșător de neregulată, făcându-mă să mă tem că s-ar putea opri în orice clipă. Eram incapabil să-mi mișc membrele.

Oare să fi fost grav bolnav? m-am întrebat. Să mă fi molipsit de cine știe ce soi de febră prin ținuturile mlăștinoase?

Deodată, mi s-a părut că văd mișcându-se pătura bebelușului. A fost ca un fel de zvâcnet, după care a început să se ridice și să coboare ritmic, dând de înțeles că pruncul respira încă și că supraviețuise căzăturii. Am încercat din nou să-i strig mama, însă tot n-am izbutit să scot decât un sunet slab, iar efortul mi-a făcut inima să se avânte într-un fâlfâit atât de iute, încât am început să tremur din tot corpul, temându-mă că o să mor.

Dintr-odată, mi-am dat seama că pătura din lână se mișcă acum în cu totul alt fel. Că părea să se apropie încetul cu încetul

de mine. Dar cât de mare să fi fost copilul? Destul cât să se poată târî așa? Și chiar dacă era complet acoperit de pătură și n-avea cum să vadă încotro mergea, se îndrepta direct spre mine. Oare putea să-mi audă respirația? Își căuta alinare? Dar de ce nu venea Scarabek să vadă ce face?

Atunci, am auzit un sunet straniu. Venea dinspre bebeluș. Cu toată liniștea desăvârșită din încăpere, nu auzeam niciun fel de respirație; doar un soi de pocnet ritmic. Suna ca un scrâșnet din dinți. Deodată, mi s-a făcut frică. Bebelușii atât de mici nu au dinți!

Nu, trebuia să fie altceva. În momentul în care gândul acesta mi-a pătruns în minte, un fior rece mi-a străbătut șira spinării, ca un avertisment că foarte aproape de mine se afla ceva venit din Întuneric. M-am străduit cu disperare să-mi mișc membrele, însă și acum îmi erau ca paralizate. Zăceam acolo, privindu-l neputincios.

În timp ce bebelușul se apropia de mine, pătura din lână mi s-a părut că se frământă și am auzit un icnet strașnic, ca și cum ceea ce s-ar fi aflat sub ea și-ar fi ținut respirația multă vreme, iar acum avea nevoie disperată de energie pentru cine știe ce efort imens.

Ajungând la picioarele mele, s-a oprit pentru câteva clipe. Din nou, am auzit ceea ce suna a altă inspirație uriașă, însă de data asta am identificat sunetul: prima dată nu ghicisem bine. Adulmeca... adulmeca precum o vrăjitoare, adunând informații despre mine.

Desprinzându-se de gheata mea, a început să mi se miște în sus pe trup, oprindu-se în dreptul pieptului. Încă o dată, a adulmecat zgomotos.

M-am cutremurat când a început să mi se cațere lent pe piept. Simțeam patru mici membre mișcându-se pe mine. Chiar și prin veșminte, erau foarte reci, ca patru blocuri de gheață. Vietatea, ce-o mai fi fost, mi-a ajuns până la urmă în dreptul feței și am intrat în panică – inima a început să-mi bubuie cu și mai mare sălbăticie. Ce să fie? Ce vietate oribilă o fi ascunsă sub pătura asta mișcătoare?

Am încercat să mă rostogolesc pe o parte, însă n-am reușit să-mi adun puterile pentru așa ceva. N-am izbutit decât să-mi ridic puțin capul. Nici să mă apăr cu mâinile n-am izbutit – îmi tremurau nefolositoare pe lângă corp, în timp ce râulețe de sudoare mi se scurgeau de pe frunte, pătrunzându-mi în ochi.

Eram incapabil să mă apăr.

Între timp, mi-a ajuns în dreptul gâtului și s-a ridicat un pic în mâinile sale mititele, vrând parcă să mă vadă la față; astfel, pătura i-a căzut și, în același timp, am putut să-i zăresc și eu chipul.

Mă așteptam să am în fața ochilor un monstru și temerile mi s-au împlinit într-un totu... dar nu așa cum mă așteptam.

Capul nu-i era mai mare decât al unui copil de două sau trei luni, însă avea figura unui bătrân; înfățișarea îi era plină de răutate și de o anume nevoie disperată. Și semăna foarte mult cu Shaun Slăbănogul, coșahul care mă trimisese aici după mâncare. Am înțeles deodată că, deși fusesem hrănit, fiindcă mi se dăduse un pic de terci, eram în același timp și hrană – sursă de alimentație pentru ființa asta grotescă. Iar ceea ce mâncasem conținea probabil o substanță adormitoare, menită să mă facă slab și neputincios. Acum, creatura și-a deschis gura larg, dezvăluindu-și dinții lungi și ascuțiți precum acele, țintindu-mi gâtul.

I-am simțit degetele mici și reci pe gât; apoi, o durere bruscă și ascuțită, când dinții mi-au străpuns carnea. A început să sugă zgomotos și mi-am simțit sângele sorbit din trup... și, odată cu el, viața.

Nu aveam putere să mă împotrivesc. Simțeam puțină durere, mai degrabă o senzație că plutesc către moarte. Cât să fi durat, habar n-am, însă primul lucru de care am fost conștient pe urmă a fost imaginea lui Scarabek intrând cu pași hotărâți în încăperea, cu umbra pâlpâindu-i pe tavan în lumina lumânării. Traversând camera, a desprins cu blândețe vietatea de pe mine; am simțit o smucitură la gât când i-au ieșit dinții de acolo. A dus-o apoi în leagănul care încă zăcea într-o rână și a înfășat-o la loc în pătura din lână.

Pe urmă, a început să-i cânte cu voce scăzută: un cântec de leagăn care putea fi folosit ca să liniștească un copil normal. Apoi, a îndreptat leagănul și a așezat creatura înăuntru, potrivit cu grijă pătura ca să-i țină de cald.

După ce-a terminat cu toate astea, Scarabek s-a întors la mine și m-a privit stăruitor, iar eu am observat că se schimbese la față. Înainte, probabil că se folosise de cine știe ce farmec ca să se deghizeze. Acum, adevărul ieșea la iveală și am recunoscut-o imediat. Nu exista urmă de îndoială: era vrăjitoarea celtică din visele mele. Aceștia erau ochii – unul verde, celălalt albastru – pe

care-i văzusem înăuntrul norului în timp ce ne apropiam de Irlanda și când am înfruntat năhoada în Dublin și m-am cutremurat văzând cu câtă răutate mă priveau.

Dar cum era cu putință? Cum s-ar fi putut întoarce din morți după ce-i mâncaseră câinii inima?

— Tom Ward! Cât de ușor mi-ai picat în mână! Încă de când te-ai apropiat de țărmurile noastre, te-am urmărit și am așteptat! a strigat ea. N-am avut nevoie decât de cel mai *simplu* dintre descântece ca să te ademenesc în coliba mea. Și cât ai fost de ascultător, lăsându-ți prețiosul toiag afară! Acum, ești cu totul în puterea mea. Viața mi se va sfârși curând, fiindcă îmi dăruiesc spiritul ca sacrificiu pentru Pan. Tu vei muri, la rândul tău, dar numai după ce vei îndura chinuri cumplite pentru ce i-ai făcut soră-mii!

Surori... Oare fuseseră gemene? Semănau atât de mult! Aș fi vrut s-o întreb, însă eram într-atât de slăbit, încât aproape că nu puteam nici să trag aer în piept. Cât sânge mi-o fi sorbit mica vietate? m-am întrebat. M-am zbatut să rămân conștient, însă am simțit cum capul începe să mi se învâртеască și m-am prăbușit în beznă. Vrăjitoarea îmi promisese că mă va face să sufăr, însă eu deja mă simțeam aproape de moarte... cu toate că nu exista vreo urmă de teamă, ci doar o teribilă epuizare.

* * *

Nu știu cât timp am zăcut inconștient, dar când mi-am revenit, am auzit voci: un bărbat și o femeie discutau încet între ei. Am încercat să deslușesc ce spuneau – era ceva despre gorgane și un drum spre nord. Până la urmă, mi-am găsit forța de a deschide ochii. Cei doi mă priveau de deasupra: erau Scarabek, vrăjitoarea, și bărbatul căruia i se spunea Shaun Slăbănogul.

Dar era el într-adevăr un bărbat, sau altceva? Își lăsase gluga pe spate, scoțând la iveală un chip scheletic, pe care aproape că puteai să-l iei drept cel al unui cadavru. Oasele craniului erau clar vizibile, pielea subțire și uscată ca foița de pergament, iar țeasta lipsită de păr se vedea acoperită de petice de piele uscată, solzoasă.

— Are o armă ucigătoare ascunsă în buzunarul stâng al pelerinei, a zis Scarabek. Ia-i-o, Shaun. Eu nu pot s-o ating.

Shaun Slăbănogul și-a vârat mâna în buzunarul meu. Nu aveam forță să mă împotrivesc, așa că mi-a scos lanțul de argint de acolo. Cât timp l-a ținut în mână, i-am zărit suferința pe chip; cutremurându-se, l-a lăsat să cadă pe jos, unde să nu-l pot eu

ajunge.

— De el s-a folosit ca să-mi lege sora înainte să fie omorâtă. Dar nu va mai avea nevoie să-l folosească vreodată. Viața lui ca ucenic de vraci s-a sfârșit. Acum, o să-l ducem spre nord, Shaun, a zis vrăjitoarea. O să-l fac să sufere din plin, să simtă și el câte ceva din suferințele prin care am trecut eu.

Mă necăjea pierderea lanțului meu de argint, dar cel puțin mă consolam cu faptul că nu-mi descoperise urciorul cu sânge din buzunar.

Shaun Slăbănogul s-a apropiat iar de mine, m-a ridicat și m-a aruncat pe umărul lui, exact cum obișnuia magistrul meu să care o vrăjitoare legată înainte de a o pune în groapă. Mă ținea de picioare, astfel încât capul îmi atârna spre călcâiele lui. Îmi lipsea energia de a mă împotrivi și simțeam un ciudat miros de mucegai emanând din el, duhoarea specifică unor locuri umede, subterane. Însă ceea ce mă dezarma cu adevărat era extrema răceală a trupului său; chiar dacă îl simțeam și-l auzeam că respiră, era de parcă aș fi fost cărat în spinare de un mort.

Curios lucru, deși trupul îmi era slăbit, mintea mi-a devenit neobișnuit de activă. Am încercat să experimentez ce m-a învățat Vraciul și să analizez cu grijă toate amănuntele situației în care mă aflam.

După ce am ieșit din colibă, am pornit către nord, Scarabek mergând în față și ducând creatura înfășurată în șalul din lână aproape de pieptul ei, ca pe un bebeluș normal. Poate că era familiarul ei. De obicei, vrăjitoarele le dădeau familiarilor propriu sânge, însă adesea acesta era suplimentat cu sânge luat de la victimele lor. Cei mai obișnuiți familiari erau pisicile, șobolanii, păsările și broaștele râioase, însă câteodată vrăjitoarele foloseau și vietăți mai exotice. Pentru creatura pe care o căra ea nu găseam vreo denumire; cu siguranță că nu era pomenită în Bestiarul Vraciului. Însă aveam de-a face cu o vrăjitoare dintr-o țară străină, iar puterile și obiceiurile ei îmi erau, în mare măsură, străine.

Spre est, cerul începea deja să se lumineze. Însemna că sigur dormisem timp de cel puțin o zi și-o noapte. Ceața se ridica și puteam să văd contururile a doi munți înălțându-se în fața noastră, spre dreapta. Abia apoi am zărit și altceva: forma inconfundabilă a unui gorgan funerar... și ne îndreptam direct spre el. Era mic, depășind cu foarte puțin dublul înălțimii unui om, și acoperit cu iarbă. Când am ajuns la mai puțin de cinci

metri depărtare de el, s-a produs un fulger puternic de lumină galbenă. Când s-a mai stins, am văzut silueta vrăjitoarei profilându-se în cadrul unei uși rotunde.

Câteva clipe mai târziu, vântul s-a oprit și aerul a devenit imediat simțitor mai cald; eram înconjurați de întuneric și ne aflam chiar în interiorul gorganului. Brusc, a izbucnit o lumină și am văzut că vrăjitoarea ținea în mână o lumânare neagră, pe care tocmai o aprinsese prin mijloacele magiei. Înăuntrul gorganului erau o masă, patru scaune și un pat, spre acesta din urmă arătând ea.

— Pune-l acolo deocamdată, i-a indicat ea lui Shaun Slăbănogul, care m-a trântit pe pat fără pic de menajament. E vremea să-l hrănim iar, a adăugat vrăjitoarea.

Am zăcut acolo timp de mai multe minute, străduindu-mă din răzputeri să mă mișc. Încă sufeream de acea stranie paralizie. Vrăjitoarea trecuse într-o altă încăpere din gorgan, însă Shaun rămăsese aici, tăcut, privindu-mă de sus cu ochii lui care nu clipeau. Începeam să mă simt puțin mai în putere, iar bătăile inimii și ritmul respirației îmi reveneau treptat la normal. Cu toate acestea, intuiam că Scarabek avea acum de gând să-mi dea să mănânc o nouă porție de terci îmbibat cu otravă.

Măcar dac-aș fi putut să-mi redobândesc deplina stăpânire asupra membrelor...

S-a întors după câteva minute, ducând în mâini un castronel.

— Ridică-i capul, Shaun, a poruncit ea.

Shaun Slăbănogul m-a apucat cu mâna dreaptă de umăr, ridicându-mi partea de sus a trupului aproape la verticală. De data aceasta, vrăjitoarea adusese și o mică lingură din lemn și, în timp ce mi-o apropia de gură, mă ținea ferm de frunte, iar Shaun îmi trăgea cu mâna stângă falca în jos, forțându-mă să-mi țin gura larg căscată.

Vrăjitoarea mi-a tot îndesat în gură terciul picant până când am fost silit să înghit, fiindcă altfel m-aș fi înecat. În timp ce fiertura îmi aluneca în jos pe gâtlee, a zâmbit.

— Ajunge, deocamdată... dă-i drumul, a zis. Prea mult terci l-ar omorî și am alte planuri pentru el, mai întâi.

Shaun Slăbănogul m-a lăsat la loc pe pat și și-a îndreptat apoi spinarea, rămânând lângă Scarabek. Sub privirile lor stăruitoare, simțeam cum mi se usca gura și încăperea a început să se învârtească.

— Hai să mergem afară și s-o luăm pe fată, am auzit-o

spunând pe vrăjitoare. El e la loc destul de sigur aici.

Fata... *Care fată?* m-am întrebat. Era vorba despre Alice? Dar apoi, încă o dată, mi-am simțit inima palpitând și m-am prăbușit în beznă. O vreme, n-am mai știut altceva decât că mă tot visam zburând și căzând. Din cine știe ce motiv straniu, eram constrâns să mă arunc de pe o faleză, desfăcându-mi larg brațele, ca aripile unei păsări. Pe urmă însă, plonjam în picaj de pe cerul întunecat, pământul nevăzut năvălindu-mi în întâmpinare.

Am simțit cum cineva mă zgâlțâie cu brutalitate de umăr; apoi, fața mi-a fost împrôscată cu apă rece. Am deschis ochii și l-am văzut pe Shaun Slăbănogul privindu-mă de sus și i-am simțit mirosul respingător al răsuflării. Văzându-mă că m-am trezit, s-a tras înapoi, dezvăluind prezența în încăperea a altor două persoane. Una dintre ele era vrăjitoarea, iar cealaltă, Alice.

Mi-a sărit inima cât colo. Alice arăta răvășită și avea mâinile legate la spate.

— Of, Tom! a strigat ea. Ce ți-au făcut? Arăți tare bolnav...

Însă vrăjitoarea a întrerupt-o.

— Fă-ți griji pentru tine, fetițo! a repezit-o ea. Viața ta pe pământ e pe cale să se sfârșească. Până într-o oră, te voi oferi tatălui tău, Diavolul.

CAPITOLUL 10 ÎN GHEARELE DIAVOLULUI

În timp ce Shaun Slăbănogul mă ridica din nou, am auzit-o pe Scarabek strigând nu știu ce cuvinte aparținând magiei negre. După câteva clipe, ne aflam afară din gorganul funerar. Era din nou întuneric și vedeam pe cer secera lunii galbenă precum ceara; aerul era foarte rece, un strat de chiciură formându-se deja peste pământul moale, mlăștinos.

Am pornit spre nord, vrăjitoarea ținându-și degetele înfipte în părul lui Alice și trăgând-o după ea. Familiarul fusese lăsat în gorgan.

Alice nu fusese în raza acțiunii protectoare a urciorului cu sânge, așa că m-am întrebat de ce nu venise deja Diavolul după ea. Amândoi ne așteptaserăm ca, la cea dintâi ocazie ivită, el să-și caute răzbunarea.

Prin urmare, vrăjitoarea avea să-l cheme acum? Dacă da, urciorul cu sânge îl va împiedica să se apropie. Ea n-o ști despre el? Sau îl va sparge și ne va da pe amândoi pe mâna Diavolului?

Peisajul era sumbru și lipsit de copaci, însă pământul era acoperit de mă răcini și tufăriș, așa cum era și desișul încâlcit spre care ne-a condus până la urmă vrăjitoarea. Pe Alice a târât-o spre o tufă mare, spinoasă, legându-i părul de crengile-i întreșesute. Aruncat fiind pe umărul lui Shaun Slăbănogul, sub privirile mele îngrozite de ceea ce se petrecea, Scarabek a ocolit mă răcinișul de trei ori în sens invers mersului acelor de ceasornic, intonând descântece de magie neagră. Alice a început să plângă. Cunoștințele ei despre acest meșteșug îi spuneau precis ce anume înfăptuia vrăjitoarea.

— Of, Tom! mi-a strigat ea. Vrăjitoarea a făcut un târg cu

Diavolul. Vrea să-ți facă și ție rău. El o să sosească aici curând.

— Într-adevăr, aici va fi! a aprobat-o Scarabek. Așa că e vremea să te ducem de-aici, ca Diavolul să poată veni să și-o preia pe față. Să mergem! i-a poruncit ea lui Shaun Slăbănogul.

Mă așteptasem – și sperasem – să fiu legat alături de Alice. Aveam încă urciorul cu sânge în buzunar, neștiut de vrăjitoare, așa că el n-avea cum să-mi facă vreun rău.

Cu toate acestea, mă vedeam acum dus departe de Alice, la deal. Ne-am întors cu toții privirile în urmă, de sus. Alice se zărea mică de tot, însă reușeam să-i disting zvârcolirile desperate în încercarea de a se elibera din mărciniș.

Foarte curând, aveam să-mi dau seama cât de amarnic mă înșelasem în privința lui Scarabek: ea știa totul!

— Acum suntem suficient de departe, a zis ea, și fata nu mai e sub protecția urciurului pe care l-a făcut. Așa că asta va fi prima dintre suferințele pe care le vei îndura: să-l vezi pe Diavol cum îi răpește viața și sufletul drăguței tale prietene! E încântat că are ocazia să te facă să suferi. Dar nu-ți face griji, nu-l voi lăsa să pună mâna pe *tine!* Am de gând să i te dau lui Morrigan.

Un fulger a spintecat deodată văzduhul către apus, în timp ce nori negri goneau dinspre țărâm, întunecând stelele. În câteva secunde, a fost urmat de huruitul tunetului, iar apoi, în tăcerea care a urmat, am auzit un sunet nou: acela al unor pași îndepărtați, dar foarte greoi, fiecare dintre ei fiind urmat de câte un sfârâit detunător.

Cu toate că era încă, în cea mai mare parte, invizibil, Diavolul tocmai începuse să se materializeze. Avea să ia acea formă imensă a ceea ce vrăjitoarele numesc „temuta sa maiestate”, o formă menită să insuflă teama și venerația tuturor celor care-l zăresc. Unii spun că vederea lui te poate face să mori de frică pe loc. Fără îndoială, era adevărat pentru cei mai emotivi, însă eu mă mai aflasem și altă dată de față cu el când luase o astfel de formă, la fel și Alice, și supraviețuiserăm amândoi întâlnirii.

Eram prea departe ca să-i vedem urmele de pași din ce în ce mai apropiate. Erau încinse și, în timp ce copitele lui despicate puteau să ardă scândurile dușumelelor, lăsându-și urmele în ele, pe un teren mlăștinos, cum era acesta, ar fi făcut doar ca pământul să scuipe și să sfârâie, erupând în jeturi de aburi la fiecare atingere.

Cu toate că norii ajunseseră acum cam pe la jumătatea drumului lor pe cer, luna era încă în fața acestei cortine

întunecate în plină înaintare și la lumina ei l-am văzut pe Diavol materializându-se complet. Până și de la o astfel de depărtare, era enorm: gros și musculos, cu trunchiul de forma unui butoi și cu întregul trup acoperit de un păr des precum cel de taur. Imensele coarne i se curbau de pe cap și coada îi șerpuia în sus, ca un arc, în urma lui.

Inima mi se suise în gât în timp ce-l priveam mergând cu pași mari drept către Alice, care se zbătea zadarnic să se smulgă din mă răciniș. Puteam chiar să-i aud urletele de groază. Am încercat și eu să mă smulg din strânsoarea lui Shaun Slăbănogul, însă era un individ foarte puternic și, în starea mea de slăbăciune, eforturile îmi erau palide.

Profilându-se impunător deasupra lui Alice, Diavolul și-a întins uriașa lui mână stângă și și-a înfipt degetele în părul ei, așa cum procedase și vrăjitoarea, smulgând-o din mă răciniș și ridicând-o, astfel încât să ajungă cu fața în dreptul ochilor lui. Alice a mai scos un urlet când i s-a desprins părul din desiș și a început să plângă. Diavolul s-a aplecat mai aproape de ea, ca și cum ar fi avut de gând să-i smulgă capul de pe umeri dintr-o mușcătură.

— Tom! Tom! a strigat ea. Adio, Tom! Adio!

La auzul acestor cuvinte, inima mi-a săltat până în gură și abia am mai putut să respir. Asta să fi fost? Să se fi sfârșit cu adevărat, până la urmă? Diavolul o avea în ghearele lui și eu nu mai puteam face nimic ca s-o salvez. Însă cum să mai trăiesc fără Alice? Lacrimile au început să mi se scurgă pe față și am fost cuprins de hohote necontrolate. Era suferința iminentei pierderi, da, însă și junghiurile provocate de empatia mea cu Alice.

Eram într-atât de apropiați, încât știam precis prin ce trecea. Sufeream de ce suferea ea. Să știi că nu vei mai avea parte de tihnă pe lumea asta, să anticipezi o eternitate de suferință și de teroare, iar sufletul să ți se ofilească în întuneric, la cheremul Diavolului, care va născoci interminabile torturi ca să se răzbune pe ea, pentru necazurile și durerile pe care ea i le provocase din cauza mea. Totul, din cauza mea. Era, pur și simplu, prea mult de îndurat.

În clipa imediat următoare, totul s-a sfârșit. S-a iscat un fulger luminos, s-a auzit un huruit de tunet și o rafală de vânt fierbinte ne-a pârjolit fețele. Mi-am închis strâns ochii și, când am izbutit să-i deschid la loc, Diavolul dispăruse, luând-o pe Alice cu el.

Încă un junghi de suferință a pierderii mi-a strâns stomacul. Alice nu mai era acum pe lumea asta; nu mă mai simțisem

niciodată atât de singur. Și, în timp ce Shaun Slăbănogul mă căra mai departe, Scarabek mergea aproape de mine, alături, împrôșcându-mă cu zeflemele crude.

Cu toate că rânjea încântată de lacrimile mele, care curgeau la fel de copios ca ploaia care se abătea asupra noastră, mie nu-mi păsa deloc de vorbele ei necruțătoare. Lacrimile mele erau pentru Alice și pentru mine însumi. Acum, lumea se schimbase într-un mod cumplit. Îmi pierdusem mama și tatăl și amândouă pierderile fuseseră devastatoare, însă acum era cu totul altceva. Era o suferință mai presus chiar decât cele provocate de pierderea părinților. Pe Alice o numisem prietena mea, mă ținusem cu ea de mână, stătusem alături de ea. Însă abia acum, când fusese smulsă de lângă mine pentru totdeauna, înțelegeam pe deplin adevărul.

O iubeam pe Alice, iar acum, ea nu mai era.

După ce vrăjitoarea și-a recuperat creatura lăsată în gorgan, ne-am întors la colibă, și Shaun Slăbănogul m-a trântit pe pat ca pe un sac cu cartofi stricați.

Scarabek m-a privit cu dispreț.

— Chiar dacă ai plânge tu un ocean de lacrimi, mi-a șuiert ea, durerea ta nu va putea nici măcar să se apropie de-a mea. Mi-am iubit sora ca pe mine însămi, fiindcă ea era într-adevăr în mine, iar eu eram în ea!

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Cu toată suferința, vrăciul din mine aștepta, ascuns imediat sub suprafață. Magistrul meu mă învățase să mă folosesc de fiecare ocazie ca să învăț tot ce se poate despre dușmanii noștri, astfel încât să am șanse mai mari să-i înfrâng în cele din urmă.

— Eram gemene, mi-a răspuns ea. Vrăjitoarele gemene sunt ceva atât de rar, încât o singură dată până acum s-a mai văzut așa ceva în țara noastră. Împărtășeam o singură minte – o minte care controla două trupuri. Vedeam prin ochii ei, iar ea, prin ai mei.

— Dar ochii tăi nu sunt la fel ca ai ei! Unul e albastru, iar celălalt, verde... de ce sunt așa? am întrebat-o, mânat de curiozitate.

— Odinioară, ambii mei ochi au fost albaștri, însă după moartea surorii mele am rătăcit printre Dealurile scobite, căutând putere, mi-a răspuns vrăjitoarea. Oricine stă prea mult timp acolo se schimbă. Însă eram mai apropiate decât ți-ai putea

tu imagina vreodată. Tot ce-a trăit ea am trăit și eu. Durerile pe care le-a simțit le-am simțit și eu. Am fost acolo când ai trădat-o și ai omorât-o. Jumătate din mine a fost sfâșiată la moartea ei.

— Dac-ai fost acolo, atunci știi că n-am omorât-o eu, am protestat. Ci magistrul meu, Bill Arkwright.

— Nu minți! Voi doi lucrați împreună atunci. I-ați pus la cale moartea. A fost un șiretlic – născocirea ta.

Am clătinat slab din cap.

— Nu e adevărat. Eu mi-aș fi ținut partea de înțelegere.

— De ce l-aș crede eu pe ucenicul unui vraci? Ceea ce spui tu contează prea puțin și nu va schimba cu nimic ce am eu de gând.

— Și ce-o să faci acum cu mine? m-am interesat.

Era mai bine să știi ce rău mă aștepta. Cu tot necazul meu, încă încercam să-mi calculez șansele – căutam orice posibilitate de scăpare, oricât de firavă. Lanțul meu de argint încă se afla pe podea, acolo unde-l, azvârlise Shaun Slăbănogul. Totuși, când l-am privit cu coada ochiului, Scarabek mi-a zâmbit cu răutate.

— Uită de el. Zilele în care mânuiai o astfel de armă s-au dus. Vei fi prea slab ca s-o mai poți folosi, fiind hrană pentru Konal. O să i se facă foame iar, până într-o oră.

— Konal e familiarul tău?

Vrăjitoarea a clătinat din cap.

— Nu, Konal e iubitul meu fiu, iar tată îi e Shaun Slăbănogul, păzitorul gorganelor, al cărui timp pe pământ e acum scurt. Un păzitor are un singur fiu, născut de o vrăjitoare... copilul care-i va lua locul și-i va juca rolul în continuare.

— Păzitorul? De ce e numit așa?

— Denumirea e potrivită. Păzitorii întrețin numeroasele gorgane risipite prin țara noastră. Odinioară, ele conțineau osemintele morților din vechime, însă acum sunt refugiul vrăjitoarelor celtice. Shaun menține puterea magiei și îi domolește pe cei care le-au făcut, fiindcă spiritele lor nu sunt niciodată prea departe. El le jertfește sânge.

Un gând oribil m-a izbit atunci. Oare Shaun Slăbănogul avea nevoie de sânge la fel ca fiul său? Mi-am ridicat repede privirea spre păzitor, care mi-a răspuns cu un zâmbet răutăcios.

— Îți citesc frica pe față, mi-a zis el. Tu crezi c-o să-ți sorb și eu sângele? Așa e?

M-am făcut mic în fața lui. Oare era capabil să-mi citească gândurile?

— Ei bine, nu e nevoie să te temi în privința asta, m-a asigurat Shaun Slăbănogul. Eu jertfesc sângele animalelor. Un păzitor rareori ia sânge omenesc. Atunci însă, dacă setea îi e mare, își secătuieste victimele până când le omoară.

— Dar nimic din toate astea nu te interesează, l-a întrerupt vrăjitoarea, fiindcă tu mai ai, poate, mai puțin de o săptămână de trăit. Curând, vom fi în Killorglin, iar suferințele ți se vor înteți. Am vorbit destul. Shaun, mai adu terci!

M-au hrănit din nou cu sila, de data aceasta cu o cantitate mai mică; apoi, în timp ce zăceam acolo neputincios, cu gura uscată și o senzație de parcă aș fi avut pietriș în gât, iar lumea începea să se învârtească în jurul meu, vrăjitoarea și-a adus pruncul la mine. L-a desfășat parțial de pătură și l-a așezat pe Konal aproape de gâtul meu. După câteva clipe, i-am simțit înțepăturile dinților ascuțiți și, sub ochii lui Scarabek, care veghea deasupra, sângele mi-a fost sorbit încetul cu încetul.

Gândurile mele se îndreptau încă spre soarta lui Alice, iar durerea îmi ajunsese în gât și în piept, aproape sufocându-mă. Slăbiciunea care mă cuprindea reprezenta o ușurare – terciul otrăvit și lenta pierdere a sângelui m-au cufundat într-o binevenită inconștiență.

CAPITOLUL II ȚAPUL DIN KILLORGLIN

Mi-aduc aminte foarte puține. Probabil că am mers pe cai: ca de la mare depărtare, am auzit zgomot de copite, și trupul mi-a fost zguduit și smucit în repetate rânduri. Ori că am fost într-o căruță, ori legat de spinarea unui ponei, nu știu sigur – poate, pe toată durata călătoriei, să se fi întâmplat amândouă.

Următoarea mea amintire limpede era de când stăteam pe un maldăr de paie murdare, într-un pod prăfuit. Era plin de gunoi și drapat cu enorme pânze de păianjen, presărate cu stârvuri uscate de muște; păianjenii stăteau ghemuiți prin unghere întunecate, pregătiți să țâșnească asupra următoarelor victime. Lumina zilei pătrundea prin unica fereastră – o lucarnă montată în tavanul înclinat drept deasupra mea. Auzeam țipetele și cârâielile pescărușilor care umblau pe acoperiș. Eram singur în încăpere, cu mâinile legate la spate; în schimb, picioarele îmi erau libere.

Mă simțeam neputincios, însă din cea de-a doua încercare am reușit să mă ridic anevoie în picioare. Auzeam și alte zgomote – uneori, *tropa-trop* de copite și strigăte omenești, în stilul cântat al negustorilor din piețe. Am bănuțit că am fost dus înapoi în Killorglin. M-am lăsat peste clanța ușii, însă era încuiată, așa că m-am tot mișcat prin podul acela, căutând ceva care m-ar putea ajuta să evaderez. Poate că exista ceva tăios, care să-mi reteze legăturile...

Nici nu-mi începusem bine cercetările, că în încăpere s-a și așternut întunericul. Să fi fost vreun nor negru și dens, care o fi acoperit soarele? Să se fi apropiat vreo furtună? Mă tot întrebam.

Zgomotele străzii au început și ele să se stingă treptat, până când n-am mai auzit nimic de dincolo de zidurile închisorii mele: eram captiv într-un cocon de tăcere.

Pe urmă, temperatura a început să scadă vertiginos; asta mă prevenea că se apropia o creatură a Întunericului.

M-am așezat într-un colț, lipindu-mă cu spinarea de perete, ca să nu mă poată ataca nimic din spate. Nu aveam arme cu care să mă apăr. Măcar dac-aș fi avut mâinile libere, mi-am zis. Faptul că-mi erau legate mă făcea să mă simt vulnerabil.

Ceva a început să-mi șușotească la ureche. Mai întâi, m-am gândit că ar putea să fie o năhoadă și întregul trup a început să-mi tremure de frică, însă apoi mi-am dat seama că era alt soi de spirit. Vorbele îi erau doar pe jumătate formate și de neînțeles, însă aveau o forță malefică. După alte câteva clipe, i s-au alăturat și altele; câte anume, nu puteam să știu precis, însă entitățile erau aproape și am zărit fulgere ale unei sinistre lumini purpurii dând roată podului întunecos și apropiindu-se din ce în ce mai mult. Degete subțiri au început să mă tragă de urechi, după care mâini puternice mi-au cuprins gâtul și m-au strâns. Era o fantomă sugrumătoare, una puternică, și eu eram neputincios în fața ei.

Un al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu are o anume imunitate împotriva unor spirite atât de primejdioase, însă eu nu întâlnisem niciodată unul atât de puternic; am început să mă sufoc, traheea fiindu-mi strangulată de degete invizibile. M-am chinuit să respir, încercând să găsesc în minte ce anume din pregătirea mea mi-ar putea fi de ajutor. Am icnit, simțind cum suflarea începe să mă părăsească.

Dar apoi, dintr-odată, presiunea asupra gâtului meu a slăbit, și vocile acelea șoptite au tăcut, din fericire. Totuși, răgazul meu n-a dăinuit decât câteva clipe, fiindcă un glas profund și înfiorător le-a luat locul: acela al Diavolului.

— Acum o am cu mine pe prietena ta Alice, mi-a zis el cu o voce batjocoritoare. Ți-ar plăcea s-o auzi?

Până să-i răspund, am auzit pe cineva hohotind de plâns. Sunetul părea să ajungă la mine de la o distanță foarte mare, însă ceea ce auzeam era plânsul unei fete. Să fi fost, într-adevăr, Alice sau cine știe ce truc de-ale Diavolului? Nu degeaba una dintre titlaturile sale era aceea de Tatăl Minciunilor.

— E înfricoșată și suferă, Tom. Te îndoiești? Curând, i te vei alătura. Deja aproape că pot să te ating. Ești aproape... atât de

aproape, foarte aproape...

Avea destulă dreptate. Nu puteam să-l văd de-a binelea, însă îi simțeam răsuflarea fierbinte, fetidă, pe față și aveam senzația apropierii a ceva uriaș și înspăimântător.

Diavolul se ghemuise în fața mea, încordându-se să mă ajungă și să mă prindă.

— N-ai vrea să vorbești cu prietena ta, Tom? Poate că auzul vocii tale îi va mai alina puțin suferințele..., a găjâit el.

N-am ascultat de rațiune și am strigat-o. Pur și simplu, nu puteam suporta s-o aud plângând așa, prin întuneric.

— Alice! Alice! Sunt eu, Tom! i-am strigat. Ține-te bine, fii tare. Te scot eu cumva de-acolo! Și-o să te aduc înapoi acasă!

— Mincinosule! a strigat Alice. Nu mă minți tu pe mine. Tu nu ești Tom. Mi-a ajuns cât am fost înșelată!

— Eu sunt, Alice, ți-o jur!

— Diavole! Demone! Lasă-mă în pace!

Cum aș fi putut s-o conving că eram într-adevăr eu? Ce-aș fi putut să-i spun, ca să i-o dovedesc mai presus de orice îndoială? Dar, până să-mi poată veni ceva în minte, Alice a început să urle, ca și cum ar fi îndurat suferințe cumplite.

— Te rog, nu mă mai chinui! Termină! Termină! Nu mai pot să suport. O, te implor, nu mai face asta!

Apoi, a încetat să mai implore, însă a reînceput să plângă și să geamă, pradă unei mari dureri.

— Ți-ajunge cât ai auzit, Tom? m-a întrebat Diavolul. N-o să mai treacă mult timp până când îi vei împărtăși chinurile. Iar ceea ce îndură ea e cu mult mai rău decât încercările la care e supusă o vrăjitoare. Gândește-te la înțepăturile unor ace ascuțite; imaginează-ți povara unor stânci grele care-ți strâng pieptul; simte flăcările pâlând, din ce în ce mai aproape de stâlp. Carnea se umple de bășici, iar sângele clocotește. Doare foarte rău, însă până la urmă moartea aduce eliberarea. Pentru Alice însă nu există o asemenea izbăvire. Ea e prizoniera Întunericului și va fi chinuită veșnic. Veșnic! Asta înseamnă că va continua pentru *totdeauna!* Și mă voi întoarce foarte curând să te iau și pe tine. Puterea urciurului aproape că s-a risipit.

L-am simțit pe Diavol îndepărtându-se de mine, iar țipetele lui Alice s-au stins treptat, până când s-a lăsat din nou tăcerea. Tremuram de emoție. Nu puteam să fac nimic ca s-o ajut pe Alice, în oricare privință; era mai mult decât puteam să îndur.

Treptat, lucrurile au revenit la normal: strigătele negustorilor

din stradă au reînceput să se audă de afară, iar podul s-a luminat tot mai mult. M-am străduit să mă pun pe picioare și, aproape înnebunit de ce auzisem, m-am împleticit de la un perete la altul până când m-am prăbușit și mi-am pierdut din nou simțirea.

Următorul lucru de care am fost conștient era că Shaun Slăbănogul mă zgâlțâia de umăr.

Stăteam în șezut, sprijinit cu spinarea de peretele de lângă ușa. Pe podea, alături de mine, erau un castron cu un lichid întunecat, aburind, și o lingură. Shaun a cufundat lingura în lichid și mi-a dus-o încetitor la gură. Am încercat să mă succesc, însă el mi-a ținut capul cu mâna liberă și mi-a îndesat lingura printre buze. O mare parte din lichidul fierbinte s-a scurs pe jos, însă mi-am dat seama că nu mai avea izul acela picant: nu mai era terciul otrăvit. Avea gust de supă din coadă de vacă.

— Nu e nimic care să-ți facă rău în asta, m-a asigurat Shaun Slăbănogul. E hrănitore – mi-a zâmbit răutăcios – ca să te mai țină în viață pentru puțin timp.

Nu știam sigur dacă era cazul să-l cred sau nu, însă eram prea slăbit și prea obosit ca să mă împotrivesc, așa că l-am lăsat să-mi vâre în gură conținutul castronului cu supă până la ultima picătură.

Pe urmă, Shaun a descuiat ușa și m-a scos afară din pod, săltându-mă din nou pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Între timp, se însera, iar piața era pustie, excepție făcând un grup de siluete în pelerine, strânse în jurul unei construcții înalte de lemn, plasate în cel mai ridicat punct al pieței înclinate, de formă triunghiulară. Așa mi-am dat seama că reclădiseră turnul de lemn.

Alături de construcția aceea se afla un butuc mare, cu o ciudată adâncitură curbată în partea de sus. Mai văzusem un astfel de butuc în satul Topley, aproape de ferma în care mă născusem. Nu-l mai folosiseră de mai bine de o sută de ani, însă nimeni nu-i uitase menirea. Era butucul călăului. Victima își lăsa capul pe el înainte de a-i fi retezat de gâde.

Shaun Slăbănogul m-a pus jos, pe picioare, și am rămas pe loc, clătinându-mă. O mână m-a apucat de umăr ca să mă stabilizeze și am întors capul, dând ochii cu vrăjitoarea.

— Salută-l pe noul tău prieten! mi-a zis ea zeflemitoare. Amândoi veți avea parte de o surpriză neplăcută.

Cu cealaltă mână ținea de funie un țap uriaș. În fața coarnelor,

pe frunte îi fusese așezată o coroană de bronz strâns legată cu sârmă ghimpată, mânjită de sângele vietății.

— Fă cunoștință cu Regele Puck! a continuat Scarabek. Voi doi veți împărți platforma, ca și nebunia și suferința care însoțesc onoarea aceasta. Până la sfârșitul nopții, îl vom invoca pe Pan.

Au dus țapul sus, pe scânduri, și l-au prionit cu lanțuri de argint, legându-i strâns picioarele din spate, fixate de inele din fier. Așa, animalul era imobilizat și putea fi ridicat fără probleme. Am fost împins și eu jos pe platformă, silit să îngenunchez alături de țap și legat la ochi, cu mâinile încă prinse la spate. Scândurile au început să scârțâie și să geamă când, utilizând un sistem de scripeți și de frânghii, patru bărbați ne-au ridicat cu încetul. De îndată ce platforma a ajuns în vârful axului de lemn, au legat frânghiile ca să ne fixeze acolo.

Țapul și-a început behăiturile și zvârcolelile, însă fără să se poată elibera. Eu m-am ridicat în șezut și am izbutit cumva să-mi mișc capul și umerii, astfel încât să-mi deplasez legătura de pe ochi. Apoi am examinat împrejurimile. Din câte vedeam, nu mă păzea nicio strajă. Mi-am coborât privirea spre pavajul pieței și spre acoperișurile din jur. În depărtare, abia zăream podul de peste râu. Vrăciul din mine a început să evalueze șansele de salvare.

Iar întinericul se lăsa acum cu repeziciune. În afara magilor și a partizanilor acestora, orașul părea pustiu. Fără îndoială că locuitorii se ascuseseră cu toții în spatele ușilor încuiate și zăvorâte. Dedesubt, am auzit cum încep incantațiile și un fior înghețat mi-a străbătut deodată șira spinării, în sus și-n jos.

Magii își începuseră invocația.

Incantațiile inițiale au părut că nu au niciun efect, însă am constatat că vântul s-a domolit la început, după care s-a stins cu totul, și aerul a rămas extrem de nemișcat. Mi se părea, în același timp, nefiresc de cald, aproape ca într-o blândă noapte de vară.

Între timp, magii aranjaseră pe pavajul din jurul bazei turnului de lemn gol pe dinăuntru un cerc din lumânări – am numărat treisprezece; pe urmă, au alcătuit un șir și au început să-i dea roată lent, în sensul contrar mișcării acelor de ceasornic, incantațiile lor devenind treptat tot mai sonore. Țapul, care până acum tot trăsesese de lanțuri, behăind disperat, a rămas nemișcat și tăcut – într-atât, încât puteai să-l iei drept o statuie, însă mai apoi, după vreo zece minute, am observat că tremura din tot

corpul. Vocile izburneau din ce în ce mai puternic, culminând cu un țipăt ascutit ieșit din cele treisprezece gâtlejuri de dedesubt.

În momentul acela, țaful s-a cutremurat și și-a vărsat mațele; mizeria vâscoasă s-a răspândit pe scândurile platformei și o parte din ea a împrôscat și pietrele pavajului de jos. Duhoarea aproape că m-a făcut să vomit la rândul meu și m-am tras mai spre margine, bucuros că valul maroniu se oprise chiar lângă mine.

Când mi-am coborât din nou privirea, am văzut că magii se îndepărtau. Mi-am dat seama că ar fi fost imposibil să cobor pe înaltul turn de lemn cu mâinile legate, așa că mi s-a părut înțelept să-mi economisesc energia.

M-am rezemat cu spatele de un stâlp gros, mi-am ridicat genunchii la piept și am încercat să trag un pui de somn. Zadarnic însă. Sub influența terciului otrăvit, îmi petrecusem cea mai mare parte din ultimele două zile fără simțiri, și acum eram treaz de-a binelea.

Așa s-a făcut că am îndurat o noapte lungă, nenorocită, cocoțat împreună cu țaful pe platforma aceea înaltă, străduindu-mă cu disperare să găsesc o cale de scăpare. Însă mi se părea greu să mă concentrez – mintea mi se tot întorcea la aceeași întrebare: ce se-ntâmplase cu magistrul meu după ce fugiserăm din castel? Izbutise el să scape neprins? Însă cel mai important rol în mintea mea îl ocupa durerea pierderii lui Alice. Toate aceste gânduri mi se învârteau la nesfârșit prin minte, însă unicul sentiment absent era cel de frică. Propria moarte mă aștepta nu mai departe de vreo două zile și totuși, din nu știu ce motiv, nu eram cătuși de puțin temător.

Frica a sosit imediat înaintea răsăritului, în lumina slabă a lunii pe cale să se stingă.

Dintr-odată, am observat că țaful mă fixa cu intensitate. Privirile ni s-au întâlnit și pentru o clipă lumea a început să se învârtească. Înfrățirea țafului se schimba sub ochii mei, lungindu-se și strâmbându-se în chip de necrezut.

Acum, mă temeam. Oare transformarea aceasta se petrecea fiindcă Pan îi pătrundea în trup? Sperasem oarecum ca ritualurile să nu fi avut efect, însă acum, zguduit de un fior, mi-am dat seama că era foarte posibil ca invocația lor să fi avut succes. Și poate că aveam să împart platforma cu un Vechi Zeu renumit pentru faptul că le aduce frica și nebunia celor de care se apropie.

Deodată, din gâtlejul țapului a izbucnit un behăit puternic, și momentul meu de groază a trecut. Un vânt rece se înălța acum, suflând dinspre nord-est, și am început să tremur.

În zori, magii s-au întors în piață și au coborât platforma până la sol. Eu am fost tras jos pe pavaj în timp ce, din fericire, cineva s-a apucat să curețe murdăria țapului de pe scândurile platformei. Mâinile mi-au fost dezlegate și mi s-au împins în față un castron cu supă fierbinte și două felii groase de pâine.

— Nu vrem să mori prea devreme! mi-a zis răutăcios unul dintre magi.

Am înfulecat nesățios în timp ce și țapului i se dădeau mâncare și apă. Înconjurat de zeci de ochi vigilenți, nu aveam nici cea mai mică șansă de scăpare. Când mi s-a luat castronul golit din mâini, magii s-au retras mai în spate, făcându-i loc unui bărbat enorm, cu țeasta rasă, care a înaintat până în fața mea. L-am recunoscut imediat.

— Pleacă-ți capul, băiete! mi-a șuierat o voce în ureche. El este magistrul Doolan.

Fiindcă am șovăit să mă supun, o mână mi-a apucat brutal capul și mi l-a împins cu forță în jos. De îndată ce am putut să mi-l ridic la loc, l-am privit în ochi pe cel mai puternic dintre magii-țapi, pe cel numit de ei Măcelarul din Bantry. Când privirea lui a întâlnit-o pe-a mea, am remarcat că, într-adevăr, avea ochi de fanatic: străluceau de convingere. Aveam în față un bărbat cu idei neclintite, care va face orice ca să-și urmeze cauza.

— Ești aici ca să suferi, băiete, m-a informat el, ridicând glasul astfel încât toți magii adunați acolo să-i poată auzi fiecare cuvânt. Suferințele tale sunt darul nostru pentru Scarabek, ca mulțumire pentru generozitatea cu care-și dă viața pentru cauza noastră. Viața unui ucenic de vraci ar trebui să reprezinte o cât se poate de binevenită completare a sacrificiilor noastre. De asemenea, îi va sluji ca lecție oricui i-ar trece prin gând să ni se împotrivescă.

Mi-a arătat spre butucul călăului și mi-a zâmbit rece; apoi, mâinile mi-au fost legate iar și am fost săltat pe platformă.

În mai puțin de o oră, peticul triumphiular de pavaj s-a umplut de tarabe. Vitele erau mânate pe străzi spre țarcurile amenajate. Pe măsură ce ziua înainta, oamenii deveneau treptat tot mai gălăgioși, stând în ușile caselor sau lenevind rezemați de ziduri, cu câni de bere în mâini. Era cea dintâi dimineață a târgului de

trei zile, iar locuitorii din Killorglin – dimpreună cu cei care călătoriseră mulți kilometri ca să ajungă aici – începeau să se bucure de sărbătoare.

Când soarele s-a lăsat în spatele caselor, piața s-a golit din nou. Platforma a fost lăsată jos, iar eu am fost tras pe pietrele pavajului. Magistrul Doolan aștepta acolo, cu uriașa lui secure cu două tășuri. Acum, era înveșmântat în negru, ca un gâde, purtând mănuși de piele și lungul șorț de piele al călăului. Însă trupul îi era brăzdat de curele de piele – în ele ținea cuțite și tot felul de alte unelte metalice, amintindu-mi de Grimalkin, vrăjitoarea asasină, care-și purta armele într-un mod asemănător. S-a întors spre mine și m-a măsurat din cap până-n picioare, de parcă ar fi vrut să estimeze mărimea coșciugului de care aș fi avut nevoie, adresându-mi un zâmbet plin de răutate.

Pentru o clipă de groază, mi-a trecut prin gând că aveam să fiu executat acolo, pe loc. Însă mă înșelasem. Nu vedeam nici urmă de vrăjitoare; în schimb, lângă călău era Cormac, magul pe care-l interogaserăm noi.

Din câte se părea, acum îi venise momentul morții. Lumânările au fost aprinse, iar magii s-au adunat în jurul butucului călăului.

Cormac a îngenuncheat și și-a așezat gâtul în scobitura butucului. Sub capul lui aștepta o găleată metalică. Altcineva a adus țapul până în dreptul găleții. Spre mirarea mea, animalul și-a repezit limba înainte și l-a lins de trei ori pe obraz pe mag, după care a behăit domol. La vederea acestei scene, ceilalți magi au clătinat aprobator din capete, zâmbind. Păreau să se felicite între ei. După toate aparențele, ritualul decurgea bine.

Doolan i-a descheiat lui Cormac gulerul cămășii, astfel încât să-i dezgolească gâtul. Apoi, și-a ridicat securea cu două tășuri. Unul dintre magii care asistau la scenă a început să sufle într-un mic instrument muzical, care consta din cinci mici cilindri metalici, legați unul lângă altul. Sunetul era subțire, ca de caval, și-mi amintea de oftatul vântului printre trestiiile de la malul unui lac. Era melancolic... plin de tristețea pierderii și de inevitabilitatea morții.

Magii au început să intoneze la unison – un fel de bocet cântat. Pe urmă, atât vocile, cât și instrumentul au tăcut dintr-odată și am văzut cum securea coboară, descriind rapid un arc de cerc. Am închis ochii și am auzit cum lama metalică izbește butucul; apoi, zgomotul a ceva căzând greoi în găleată. Când am deschis ochii, Doolan ținea capul lui Cormac de păr și-l scutura pe

deasupra țapului, astfel încât să împroaște cu picături de sânge din gâtul retezat. După câteva clipe, țapul – probabil sub influența cine știe cărui descântec de magie neagră – lipăia cu lăcomie sângele mortului din găleată.

După alte cinci minute, erau gata să ridice din nou platforma. De data aceasta, nu s-au mai sinchisit să-mi dea de mâncare. Oricum, nu-mi era foame – mă simțeam îngrețoșat de ceea ce văzusem. Totuși, mi-au dus la buze o cană cu apă și am reușit să iau vreo patru, cinci înghițituri.

Ajuns încă o dată la înălțime, i-am privit pe magi; ritualul lor a fost exact același din noaptea precedentă. Au dat iar roată lumânărilor, în sens invers acelor de ceasornic. Acum însă, când incantațiile au atins acel țipător punct culminant, țapul doar și-a întors capul și m-a privit drept în ochi.

Oare e posibil ca un țap să rânjească? Tot ce pot să spun e că părea să-și bată joc de mine; un fior rece mi-a coborât pe șira spinării. Acum eram sigur că ritualul își atingea scopul. Dintr-un moment în altul, Pan avea să intre în trupul țapului, iar eu o să mă pomenesc pe mica platformă față în față cu el, înfruntând nebunia și groaza.

Noaptea părea să nu se mai termine. Magii plecaseră, iar vântul țipa acum de-a lungul acoperișurilor, abătându-mi peste față rafale de ploaie rece. M-am întors cu spatele, mi-am lăsat capul în jos și l-am smucit înainte de mai multe ori, până când mi-a fost acoperit de glugă. Apoi, m-am ghemuit jos, încercând să mă adăpostesc pe cât posibil de furia naturii. Însă eforturile mi-au fost zadarnice, fiindcă foarte curând am fost ud până la piele. Țapul s-a pornit să behăie din ce în ce mai tare și după o vreme am avut impresia că mă striga pe nume, după care izbucnea într-un râs dement. Având mâinile legate, nu puteam să-mi vâr degetele în urechi ca să nu mai aud zgomotul.

În cele din urmă, cerul s-a luminat, iar după alte câteva ore, piața era din nou plină de oameni.

Când s-a întunecat iar și ploaia s-a mai domolit, platforma a fost coborâtă, iar eu am ajuns cu picioarele pe pietrele pavajului. Tremuram de frig. Între timp, mi se făcuse foame de-a binelea și m-am bucurat de farfuria cu carne de oaie și pâine uscată primită de la cei care mă țineau în captivitate de îndată ce mi-au dezlegat mâinile. Am înfulecat totul ca un lup hămesit.

Instinctul îmi spunea că urmează să se-ntâmples ceva. Oare îi venise rândul vrăjitoarei să fie sacrificată? Mi s-a strâns stomacul

de emoție la gândul acesta. Înainte să moară, fără îndoială că ea va vrea să-și împlinească răzbunarea. Însă, dacă aveam într-adevăr să fiu executat acum, de ce s-ar mai fi sinchisit să-mi dea de mâncare? Timpul trecea cu încetineală. Magii deveneau tot mai agitați. Și, deodată, și-a făcut apariția Doolan, ducându-și securea pe umăr.

— Scarabek a dispărut, a mârâit el printre dinți. Mi-e greu să cred că a fost în stare să ne lase baltă așa.

— Dar ce-ai zice de păzitorul gorganelor, stăpâne? a propus unul dintre magi.

— Nici urmă de el, de asemenea, dar nu se poate să dăm greș acum! a strigat Măcelarul. Nu se poate, când totul a decurs atât de bine. Două jertfe au fost deja aduse.

S-a întors cu fața spre mine, privindu-mă cu ochii lui hotărâți, plini de cruzime.

— Îl vom executa mai întâi pe băiat, ca să fie trei. Asta ne-ar ajuta să mai câștigăm timp și să-i mai domolim mânia lui Pan până când se va întoarce Scarabek.

S-a auzit un murmur aprobator, iar Doolan a început să-și tragă mânușile pe mâini. Două brațe aspre m-au înșfăcat și m-am pomenit târât spre butucul pentru execuții.

CAPITOLUL 12 PAN, VECHIUL ZEU

Erau, pur și simplu, prea mulți – nu aveam nici cea mai mică speranță că m-aș putea împotrivi forței lor conjugate. Magii m-au împins, silindu-mă să cad în genunchi, și, după doar câteva clipe, gâtul mi-a fost pus pe butucul rece și umed.

Am început să dârdâi. Chiar mai puternică decât frica mea de secure era știința faptului că, încă din momentul morții mele, aveam să fiu înhățat de Diavol. M-am zbatut iar, însă cineva mă prinsese de păr, ținându-mi capul în jos și gâtul expus, pregătit să întâmpine tăișul securii; mă trăsese ră atât de tare de brațele larg desfăcute, încât erau în primejdie să mi se disloce din umeri. Eram total neputincios.

Am simțit ridicarea securii și m-am încordat pentru inevitabila lovitură, strângând pleoapele. Totul se sfârșea. Gândul mi-a zburat la Vraci. Îl dezamăgisem. Dar apoi, în chiar ultima clipă, am auzit zgomot de pași îndreptându-se spre noi.

— Stați! a strigat o voce pe care am recunoscut-o îndată.

Era a lui Shaun Slăbănogul, păzitorul gorganelor.

— Unde e Scarabek? I-a luat la rost Măcelarul.

— Își va aduce capul de bunăvoie pe butuc, nu vă faceți griji, I-a asigurat Shaun Slăbănogul. Îmi pun viața gaj pentru asta. De ce să-l omorâți acum pe băiat? Ea încă n-a terminat ce avea de gând cu el. Mai e și ziua de mâine. Vă garantez că va fi aici până atunci.

— Prin urmare, te întreb încă o dată: Ea unde e?

— A fost luată prizonieră, însă îi voi lua urma și-o voi elibera. N-a fost dusă departe...

— E în mâinile dușmanilor noștri... ale Alianței?

— E în mâini dușmane, da, dar nu unele cunoscute nouă, i-a răspuns Shaun. Sigur este vorba despre cineva puternic, dac-a fost în stare s-o prindă nepregătită. Dar, oricine ar fi, va regreta. Mai are să-mi înfrunte mânia. Eu sunt păzitorul gorganelor. Cine a răpit-o își va dori să nici nu se fi născut!

Cu toate că vorbea despre „mânie”, Shaun Slăbănogul părea extrem de calm, fără să dea dovadă de cine știe ce emoții. M-am întrebat dacă avea în el, de fapt, o cât de mică fărâmiță omenească.

M-au săltat din nou pe picioare și am rămas pe loc, tremurând, cât timp s-au dus magii să dezbată veștile aduse de Shaun. Doi dintre slujitorii lor încă mă țineau de mâini. Dar, în orice caz, eram prea slăbit ca să pot fugi.

Când s-a întors, Doolan i s-a adresat direct lui Shaun Slăbănogul.

— Ai răgaz până mâine seară, la aceeași oră, când vom oficia cel de-al patrulea și ultimul ritual; altfel, îl vom ucide pe băiat în locul ei. Pentru ca eforturile noastre să fie încununat de succes, este de o importanță vitală ca Scarabek să fie aici și să-și jertfească viața de bunăvoie.

Dând aprobator din cap, Shaun a plecat pe dată. Mie mi-au fost din nou legate mâinile și m-au târât pe platformă, alături de țap. Apoi, au înălțat-o la repezeală și am căzut în genunchi, pradă șocului. Fusesem la câteva clipe de moarte; simțisem cum securea începuse să cadă.

De îndată ce mi-am venit în simțiri, am început să mă gândesc la ce spusese Shaun Slăbănogul. Cine ar fi putut s-o înșface pe Scarabek? Era o vrăjitoare puternică, deloc lesne de biruit. Să fi fost Vraciul? În definitiv, Shaun afirmase că era vorba despre cineva „necunoscut”. Dacă așa era, atunci magistrul meu se afla într-o mare primejdie.

Noaptea a trecut cu foarte mare încetineală și, cu mult înaintea zorilor, țapul s-a pornit să behăie jalnic, ca și cum ar fi fost cuprins de suferință. În lumina palidă a lunii, am zărit picături de sânge scurgându-i-se din rănilor de la cap, acolo unde-l străpunsese sârma ghimpată. Sângele îi curgea șiroaie pe față, ocolindu-i ochii și ajungându-i la gură, de unde limba îi țâșnea, începând să-l lingă.

Acum însă, zbireretele țapului s-au schimbat simțitor: au devenit puternice, de parcă ar fi lansat o provocare. Aș fi vrut să-

mi abat privirea, însă nu eram în stare de așa ceva – eram silit să văd cum chipul țăpului începe să se schimonosească și să se prefacă în ceva pe jumătate omenesc, pe jumătate animalic.

Atunci, și-a făcut apariția groaza: un sentiment de teroare și de ceva dezgustător și înfiorător; însă era total diferit față de cel insuflat de oricare vrăjitoare. Înfruntasem altă dată astfel de farmece și, de obicei, știam cum să fac ca să le pot birui efectele. Însă acesta mai avea ceva în el, un ingredient suplimentar – o tentă de *constrângere*. Am simțit un imbold nestăvilat de a mă apropia de țăp, o nevoie de a-l atinge. Neputându-mă stăpâni, m-am târât înainte pe genunchi până când am ajuns într-atât de aproape, încât suflarea urât mirositoare a vietății s-a abătut asupra-mi.

Țapul se transformase cu totul între timp. Acum, mă aflu în fața lui Pan. Avea chip omenesc, dar cu o notă animalică: sălbatic și colțuros, marcat de forțele naturii. Coarnele îi dispăruseră, însă încă mai avea copite; unica trăsătură animalică rămasă era reprezentată de ochi: pupilele arătau ca două despicături negre, sclipind demente.

Pan s-a ridicat anevoie din patru picioare în două, înălțându-se impunător deasupra mea, cu picioarele din spate încă imobilizate de lanțurile din argint. Și, deodată, a scos un hohot de râs prelung și răsunător... cu acea necontrolabilă și delirantă veselie a demenților. Nu avea el reputația de a-și împinge victimele spre nebunie? Eu însă mă simțeam întru totul lucid; gândurile îmi păreau a-mi fi în bună ordine și logice. Da, îmi era frică și eram nevoit să inspir adânc ca să mă liniștesc, însă deocamdată aveam impresia că el era nebunul, nu eu.

Oare faptul de a fi ucenic de vraci mă ajută să-mi păstrez cât de cât uzul rațiunii? Dar n-a apucat bine gândul acesta să-mi pătrundă în minte, că totul a început să se învâртеască și m-am pomenit cufundat într-o beznă desăvârșită. M-am simțit prăbușindu-mă. Era de parcă întreaga construcție din lemn s-ar fi dărâmat sub mine și mă repezeam cu toată viteza spre pietrele reci de jos.

Am auzit vântul șuierând printre trestii și apa clipocind melodios peste stâncile din apropiere. Zăceam întins pe spate; imediat, am deschis ochii și m-am ridicat în capul oaselor; primul lucru pe care l-am observat a fost că nu mai aveam mâinile legate.

Ședeam pe un țărnam acoperit de iarbă, aproape de un râu care scliffea precum argintul. Mi-am ridicat privirea, așteptându-mă să văd luna, însă cerul era întunecat. Abia apoi am observat că *totul* în jurul meu scliffea într-o palidă lumină argintie. Pe malul râului, trestiile înalte se legănau ritmic în vântul ușor care bătea spre mine, la vale. Și ele aveau luciul acela argintiu.

Unde mă aflam? Cum de era cu puțință? Să fi fost un vis? Dacă da, avea o limpezime neobișnuită: puteam să simt mirosul florilor în bătaia vântului, iar pământul de sub picioare mi se părea cât se poate de solid. La stânga mea era liziera unei păduri, care se întindea pe celălalt mal. Pădure de foioase, cât vedeam cu ochii, cu crengile grele de flori, și un aer înmiresmat. Părea să fie în toiuul verii, nu pe acea vreme friguroasă, premergătoare primăverii, din Killorglin.

M-am ridicat în picioare și atunci am auzit un zgomot nou. La început, am crezut că e șuierul vântului care înfoaie trestiile, însă apoi am auzit unele sunete deslușite, care mi s-au părut ademenitoare. Voiam să le mai aud.

Așa că am pornit în aval, către direcția din care veneau sunetele. Am ajuns într-un luminiș larg, plin de iarbă, care mărginea râul; acolo, am văzut o lumină uluitoare. Luminișul era plin cu sute de animale: în general, iepuri și iepuroaice, dar și câteva vulpi și o pereche de bursuci, toate privind fascinate spre locul de unde se auzea melodia, cu ochii cășcați și fără să clipească, de parcă ar fi fost hipnotizate. În plus, toți copacii din preajmă erau plini de păsări din toate speciile.

Un băiețel stătea pe un bolovan și cânta dintr-un fluier. Instrumentul părea să fi fost făcut dintr-o banală trestie, însă muzica pe care o crea era minunată. Avea părul lung, chipul foarte palid și era înveșmântat într-un costum care dădea impresia să fi fost alcătuit din frunze și iarbă. Fața îi era întru totul omenească, excepție făcând urechile, alungite și un pic ascuțite. Avea picioarele goale și i se vedeau unghiile atât de lungi, încât se încovrigau toate, în spirală.

Din ce citisem în Bestiarul Vraciului, știam că trebuia să fie Pan. Iar aceasta era înfățișarea lui cea mai puțin amenințătoare. Când lua forma unui băiat, zeul era considerat uneori inofensiv, întrupând însăși forța vitală a naturii.

Băiatul și-a ridicat privirea spre mine și s-a oprit din cântat. Imediat, vietățile pădurii au zbughit-o, vraja melodiei rupându-se. În câteva secunde, nu mai rămăseserăm decât noi doi.

— Unde mă aflu? l-am întrebat.

Mă simțeam foarte calm și cătuși de puțin temător.

— Are importanță unde te aflu? a replicat băiatul. Avea un zâmbet plăcut, însă următoarele lui vorbe m-au umplut brusc de groază. Te-am adus în regiunea în care sălășluiesc, mi-a destăinuit el. Aici este ceea ce voi numiți „Întunericul”: locul de care vă temeți cel mai mult și mai mult!

CAPITOLUL 13 O ÎNVOIALĂ

Mi-am ridicat privirea spre copacii care sclipeau în argintiu. Chiar era posibil ca, *într-adevăr*, acesta să fie Întunericul? m-am întrebat. În mod sigur, nu era cum mă așteptasem. Însă Pan avea dreptate. Aceasta fusese cea mai mare dintre temerile mele: să fiu târât spre Întuneric după moarte. Însă mă așteptasem ca Diavolul să fie de vină pentru asta.

— Nu mi-am imaginat ca Întunericul să arate așa, i-am zis cu o voce de-abia mai sonoră decât o șoaptă.

— Asta din cauză că nu este Întunericul, mi-a răspuns Pan cu dulceață în glas.

— Dar tocmai spuneai că...

— Ascultă-mă bine, băiete. Am zis că este un loc pe care voi îl *numiți* Întunericul. În realitate, aceasta este o lume de penumbră, care se întinde între Limb și Întunericul propriu-zis. Este un loc pentru odihnă. Pentru mine, poartă numele de Dealurile scobite, însă poporul Irlandei îi zice Tech Duinn... sau, alteori, Lumea cealaltă. Zeii lor au drag de locul acesta; la fel și răposații lor eroi. Însă majoritatea oamenilor n-ar putea rămâne prea mult timp aici. Dar tu nu trebuie să te temi acum de asta, fiindcă doar sufletul îți e prezent aici. Trupul ți-a rămas pe platformă, cu animalul acela urât mirositor.

— Dar Morrigan? E și ea aici? m-am interesat, ridicându-mi agitat privirea spre coroanele copacilor

— Mai vine din când în când, dar nu și în clipa de față.

— Sunt mort? am vrut să știu.

— Încă nu, mi-a răspuns Pan, însă dacă mai zăbovești mult

timp aici, cu siguranță că vei fi. Trupul de-abia îți mai respiră. Trebuie să te întorci cât mai repede cu putință, așa că să nu mai pierdem timpul. Te-am adus aici ca să putem discuta. Am avut nevoie să-mi adun toate puterile: sunt atras întruna în trupul țapului și-mi vine tot mai greu să mă împotrivesc magiei negre a magilor. Iar prezența în lumea voastră mă înnebunește; de aceea, îi contaminez pe câte unii cu aceeași nebunie.

— Despre ce vrei să discutăm? I-am întrebat.

Oare Pan chiar avea de gând să mă retrimită în lumea mea?

— Am nevoie să faci ceva pentru mine. În schimb, îți vei păstra sănătatea mintală.

Am încuviințat, privindu-l precaut. Ce-ar fi putut să vrea de la mine unul dintre Vechii Zei? Ce-aș putea eu să împlinesc, iar el, nu?

— Tot ce trebuie să faci este să eliberezi copitele țapului din lanțurile de argint care le leagă, mi-a explicat el.

— Și cum aș putea să fac una ca asta? Am mâinile legate, i-am amintit.

— Îți va veni ție vreo idee... sunt convins, a replicat zâmbind Pan. Apoi, de îndată ce mă vei fi eliberat, mă voi ocupa eu de restul.

— De restul? Ce vei face pe urmă?

— Voi părăsi trupul țapului și voi scăpa de sub controlul magilor. Consider că este dezgustător să fiu invocat astfel.

— Eu credeam că Vechii Zei își doresc să fie venerați..., i-am zis.

— Magii nu mă venerază cu adevărat; nu cu respectul cuvenit. Ei se folosesc de mine pentru propriile avantaje. Întrebuințarea acestor ritualuri oculte mă forțează să intru în trupul țapului și mă stoarce de puteri, picătură cu picătură. Pe mine mă slăbește, și pe ei îi întărește.

— Au câștigat deja ceva puteri? m-am interesat.

— Ceva... magia lor neagră va fi viguroasă pentru o vreme, m-a informat el.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri, l-am aprobat. Dar aș mai vrea un lucru de la tine...

Pan m-a privit înălțându-și sprâncenele.

— Am o prietenă pe nume Alice care a fost dusă de vie în lumea Întunericului. Ai putea să o găsești și s-o eliberezi?

— Cine a dus-o acolo?

— Diavolul, i-am răspuns.

— Atunci, nu există nicio speranță, a decretat zeul. În lumea Întunericului, există numeroase teritorii diferite. Am și eu unul al meu acolo. Fiecare ființă își are propriul teritoriu, generat de propriile sale puteri. Diavolul își are legea lui și stăpânește peste cel mai întins dintre teritorii. Este un loc îngrozitor în care să se afle o ființă muritoare, fie că mai este sau nu în viață. Dacă-aș putea, te-aș ajuta. Însă sunt neputincios. Și-acum, trebuie să ne întoarcem. Nu mai am suficientă energie ca să mai putem rămâne amândoi mult timp aici.

I-am făcut un semn de încuviințare, iar Pan a reînceput să cânte din fluierul lui. Pretutindeni în jurul nostru s-au auzit foșnete și bătaii de aripi, pe măsură ce vietățile pătrundeau la loc în luminiș, chemate de îmbietoarea lui muzică.

Dar, dintr-odată, sunetul fluierului a încetat; totul a început să dispară, iar în fața ochilor mi-a apărut, încă o dată, Întunericul.

M-am pomenit întins pe platformă. Străduindu-mă să mă ridic în șezut, m-am uitat în jos, spre piață, ca să mă asigur că nu mă vede cineva. Apoi, l-am privit țintă pe țap. Mi-a răspuns cu un behăit, așa că i-am întors spatele și mi-am repezit mâinile spre botul lui. Îmi venise în minte o cale prin care să-mi pot elibera mâinile.

Țapul mi-a adulmecat frânghia, după care a început s-o roadă încântat. O dată sau de două ori, mi-a ciupit și pielea, făcându-mă să tresar, însă animalul a avut nevoie doar de câteva minute ca să mă elibereze.

Mi-am frecat mâinile ca să-mi restabilesc circulația, după care mi-am concentrat atenția asupra problemei eliberării țapului. Lanțurile de argint care-l priponeau erau menite să țină în captivitate atât o creatură a Întunericului, cât și un animal pământesc. Nici gând să pot rupe zalele cu mâinile goale. Aveam asupra mea cheia specială capabilă să desfacă majoritatea încuietorilor. Totuși, din moment ce n-aveam de unde să știu când ar mai putea să-mi fie trebuincioasă, am ajuns la concluzia că, deși ar fi posibil s-o folosesc ca să rup una dintre zale, nu merita s-o stric decât dacă nu mai aveam de ales.

Mi-am întors atenția către belciugele care fixau lanțurile de scândurile platformei. Luna strălucea, așa că eram în măsură să văd limpede totul. Lemnul propriu-zis era nou și rezistent și nici pomeneală să le pot smulge de-acolo. Însă abia apoi am remarcat că lanțurile erau prinse de două mici inele de fier,

acestea fiind, la rândul lor, fixate în șuruburi de scânduri. Oare puteam să le deșurubez? În mod evident, magilor nu le trecuse prin cap că s-ar găsi cineva dispus să încerce. Era posibil să nu le fi strâns prea tare?

Am stat o clipă pe gânduri înainte de a-mi vârî din nou mâna în buzunar, unde am găsit o monedă. I-am strecurat muchia în șanțul de pe capul șurubului și am răsucit. Nu s-a clintit deloc. Am apăsat cât am putut de tare și, până la urmă, a început să se miște. În scurt timp, am putut să-l deșurubez numai cu degetele.

Cel de-al doilea șurub s-a dovedit a fi cu mult mai încăpățânat. Aproape că mă cuprinsese disperarea până să-l clintesc, iar șanțulețul din capul șurubului începuse să se strice, însă până la urmă s-a desfăcut. În sfârșit, inelul s-a desprins de scândură, iar țăpul s-a pomenit eliberat.

Vietatea m-a privit și a behăit o singură dată. Am avut impresia că-și încordează tot trupul; apoi, spre marea mea uimire, a sărit jos de pe platformă.

Am privit oripilat cum se prăbușește țăpul și cum se izbește de pavaj cu un bufnet surd. N-a scos niciun țipăt la impact, însă picioarele i-au zvâcnit de câteva ori și o băltoacă de sânge a început să se formeze dedesubt. Coroana i-a căzut de pe cap și s-a rostogolit mai departe, prin piață. Acum am înțeles că prin moartea țăpului avusese de gând Pan să se elibereze.

Zeul nu ne-a părăsit lumea în liniște: o pală urlătoare de vânt s-a iscat de nicăieri, smucind din țâțâni toate ferestrele care dădeau spre piață și smulgând țiglele de pe acoperișuri, făcându-le să se zdrobească de caldarâm. Ușile au zburat din balamale, iar liniștea nopții a fost sfâșiată de țipete.

De teamă că platforma s-ar putea răsturna dintr-o clipă într-alta, am început să cobor de pe ea, căutând cu tălpile puncte de sprijin pe stâlpul de lemn. Dar nu era cazul să-mi fac griji: vântul îi avusese ca țintă pe magi, care ocupaseră camerele cu vedere spre piață; turnul, aflat chiar în punctul de calm al furtunii, abia dacă se clintise.

Luna își așternea lumina peste tot și nu-mi lăsa nici cel mai mic ascunziș posibil, așa că, până să ajung la sol, i-am și văzut pe magi îndreptându-se spre construcția de lemn. Unul dintre ei a scos un strigăt de deznădejde când a ajuns la trupul țăpului. Am pornit în goana mare prin triumphiul pieței, către strada din fund, însă cineva, înarmat cu un cuțit cu lamă lungă și încovoiată, mi-a blocat trecerea. L-am ocolit în fugă,

îndreptându-mă spre râul care se întindea, ca o panglică argintie, în depărtare. Dincolo de el se vedeau copaci și suprafețe întunecoase, umbrite. Imediat ce traversam podul, aveam sorți buni de scăpare.

Aruncând o privire înapoi, am observat că sunt urmărit. Am încercat să-mi iuțesc pașii, însă corpul nu-mi răspundea la comenzi, fiind încă slăbit după ce petrecuse zile și nopți lungi pe platforma aceea, expus furiei forțelor naturii și prea puțin hrănit. Când am privit înapoi încă o dată, am văzut că urmăritorii câștigau teren cu repeziciune. Însă eu eram acum tot mai aproape de pod. Încă aveam o firavă șansă de a-l traversa și de a-mi găsi scăparea printre copaci.

Speranța aceasta însă n-a avut viață prea lungă. Am auzit tropotul copitelor în galop și mi-am dat seama că doar câteva clipe mă despărțeau de momentul în care aveam fie să fiu din nou luat prizonier, fie omorât. Cel dintâi călăreț s-a abătut asupra-mi din dreapta. L-am văzut spada sclipind în lumina lunii și m-am ferit spre stânga când și-a repezit-o spre țeasta mea. Ori că lovitura fusese menită să măucidă, ori că nu-și folosisese decât latul spadei, nu aveam cum să-mi dau seama, însă foarte curând am fost înconjurat de ceilalți călăreți, cu armele îndreptate spre mine, așteptând să ne ajungă din urmă și pedestrii.

Câteva clipe mai târziu, mâini brutale m-au înșfăcat și am fost târât din nou la deal, către piață. Magistrul Doolan mă aștepta lângă turn, întunecat la față.

— Ai multe lucruri pentru care trebuie să răspunzi, băiete! mi-a zis, trăgându-mi două scatoalce după ceafă, de mi-au țiuțit urechile. Mi-ar plăcea să te tai în felii cu mâna mea, încetul cu încetul, însă i te voi dărui vrăjitoarei. Ea va ști mai bine cum să te facă să suferi.

Și, cu asta, am fost din nou legat de mâini și de picioare și azvârlit pe spinarea unui cal. Peste tot în jurul meu auzeam zarvă, pe măsură ce magii și însoțitorii lor se pregăteau să plece din Killorglin. În scurt timp, am pornit, îndreptându-ne spre sud într-un lung convoi. Fără îndoială, magii se temeau de faptul că membrii Alianței ar putea profita de ocazie ca să-i atace, așa că ne-am deplasat cu atâta grabă, încât cei care rămăseseră pe jos au fost siliți să meargă în pas alergător, ca să se țină după cai.

Simțisem, pentru scurt timp, gustul libertății. Acum, din câte aveam impresia, ne îndreptam către refugiul magilor, spre fortul Staigue. După afirmațiile lui Shey, fortificațiile acestuia erau

inexpugnabile. De îndată ce ajungeam înăuntru, eram ca și mort. Aveau să mă dea pe mâinile vrăjitoarei.

În ciuda tuturor acestora, mi-am permis să savurez mărunta satisfacție a reflectării asupra faptului că magii fuseseră forțați să-și abandoneze ceremonia.

Aceasta dăduse greș, iar eu fusesem cel care-i împiedicase reușita.

CAPITOLUL 14 CAPUL VRĂJITOAREI

Până la ivirea zorilor, ne adânciserăm destul de mult printre dealurile din sud. Acum ploua zdravăn, și eu eram ud până la piele. Atârnam cu capul în jos pe coastele calului, zgâlțâit chinuitor în sus și-n jos, așa că principala imagine pe care-o aveam în fața ochilor era cea a solului mlăștinos.

Cea dintâi vedere fugară a fortului Staigue am avut-o când am fost tras de pe cal și mi s-au dezlegat picioarele. Mi-am ridicat privirea spre ceea ce părea să fie un gigantic zid de piatră uscată înălțându-se deasupra noastră, pietrele fiind plasate cu dibăcie una deasupra alteia, fără a întrebuița noroiul sau mortarul ca să le fixeze. „Fort circular” era o denumire potrivită, fiindcă exact asta era: un enorm cerc defensiv din piatră. Toată lumea descăleca și în scurt timp am aflat și de ce. În fort nu se putea pătrunde decât printr-o poartă extrem de îngustă, mult prea neîncăpătoare pentru un cal.

De îndată ce am trecut de deschizătura din zid, am avut în fața ochilor prima imagine din interior a fortificațiilor magilor. Nu exista acoperiș, însă zidurile erau foarte înalte, cu nouă șiruri separate de trepte din piatră ducând în sus, spre metereze, loc de unde puteau fi respinși atacatorii. Pământul de dinăuntru fusese frământat până la consistența unui mâl moale, însă din loc în loc fuseseră presărate câteva clădiri din scânduri. Clar, fortul din piatră era foarte vechi, însă construcțiile acestea din lemn păreau să fie de dată relativ recentă. Unele dădeau impresia că ar fi destinate locuitului, însă cea din centru, rotundă ca formă, avea probabil o cu totul altă menire; tocmai spre această clădire am fost târât.

N-am intrat imediat. Am fost silit să mă așez în noroi, înconjurat de patru paznici înarmați cu spade. Cât timp am așteptat, strâmta deschizătură prin care pătrunseserăm în fort a fost astupată ermetic cu pietre. Procedaseră cu atâta dibăcie, încât nu se vedea nici cea mai mică urmă a existenței unei intrări în locul acela. Am presupus că mai rămăsese totuși cineva afară, ca să mâne cail spre adăpost.

În cele din urmă, am fost ridicat pe picioare, și Măcelarul m-a condus în clădirea aceea spațioasă. Înăuntru se găsea un podium înălțat, de formă circulară. Era vopsit și lustruit, iar pe suprafața lui fusese trasată o stea mare în cinci colțuri, de genul celor întrebuințate de magi pentru invocarea vreunui demon sau a oricărei alte creaturi supranaturale. Mai multe scaune și o masă fuseseră amplasate în centru. În jurul podiumului era noroi și probabil că se aflau acolo cel puțin nouă paznici înarmați, afundați în el până la glezne. Pe podium stăteau în picioare șapte magi desculți, iar aproape de marginea lui l-am văzut pe Shaun Slăbănogul. Își ținea în brațe fiul, pe Konal, încă înfășurat într-o pătură. Shaun avea gluga trasă peste frunte, capul plecat și umbrit.

Doolan s-a apropiat de marginea construcției din lemn ca să i se adreseze.

— Unde e Scarabek? s-a răstit el.

— Am dat greș... în ciuda eforturilor mele, ea e încă prizonieră. Însă dușmanul ei e gata s-o ofere în schimbul băiatului. Vă sfătuiesc să-i dați drumul – aici, Shaun a făcut un semn din cap spre mine – și așa o s-o aveți pe Scarabek la îndemână, ca s-o sacrificați data viitoare când vom încerca ritualul.

— Cine este dușmanul acesta? a întrebat cu furie căpetenia magilor.

Shaun Slăbănogul și-a ridicat capul și, cu mâna stângă, și-a tras gluga pe spate, astfel încât chipul să-i fie vizibil. Încă dinainte să rostească o vorbă, am știut identitatea dușmanului care-l biruise. Pe frunte îi avea săpat semnul, din care curgea încă sânge.

— Numele ei este Grimalkin – e o vrăjitoare asasină și provine dintr-un puternic clan de dincolo de ape. Niciodată n-am întâlnit

pe cineva cu atâta meșteșug. Toată magia și toate puterile mi s-au dovedit nefolositoare împotriva-i. Am fost în întregime la cheremul ei, a mărturisit Shaun.

Dintr-odată, m-am simțit inundat de o nouă speranță. Grimalkin era aici!

— E singură? a vrut să știe Doolan. Sau sprijinită de alți membri ai clanului?

— E singură.

— Atunci, ne putem ocupa de ea.

Shaun și-a abătut privirea.

— Cu toate că n-am izbutit să invocăm zeul, încercarea noastră a dat ceva roade... Vocea Măcelarului mustea de încredere. Ne-a întărit puterile magice. Ea e doar una; dacă ne vom aduna toți puterile și vom alimenta cu ele un singur mag, atunci unul singur dintre noi va fi de-ajuns ca s-o omoare. Și eu îi voi fi călăul!

Doolan și-a lăsat capul în jos și a început să bombăne ceva ca pentru el; cuvintele rostite erau în Graiul Vechi, ceea ce însemna că întrebuița magia neagră. Atunci, ceilalți șapte magi au îngenuncheat ciorchine la marginea podiumului, intonând ceva timp de aproximativ un minut, după care s-a făcut brusc tăcere.

Pe urmă, s-au apropiat de Doolan și și-au întins brațele, așezându-și palmele pe capul lui, pe umeri, pe omoplați și pe piept. Au reînceput să intoneze și, ca rezultat, omul pe care-l supranumiseră Măcelarul a închis ochii și a început să se cutremure.

Mi-am amintit cum desfășuraseră un ritual asemănător cu tunarii, în decursul asediului asupra castelului Ballycarbery. Înainte ca magii să le insuflă putere, ei fuseseră ineficienți; după, deveniseră devastator de preciși și spărseseră zidul castelului. Doolan avea deja puteri formidabile. Cât de primejdios avea să devină acum? Oare era el capabil să reprezinte o amenințare reală la adresa lui Grimalkin?

În cele din urmă, magii au tăcut și și-au retras mâinile.

— Acum, plec! i-a anunțat Măcelarul, dezvelindu-și dinții. Mă voi întoarce ducând capul dușmanului nostru!

A ieșit din sală și am fost târât după el. M-am întrebat cum avea să procedeze ca să iasă din fort. Doar nu era nevoie să se înlăture pietrele care astupau acum ieșirea, nu? Magul s-a îndreptat spre cea mai apropiată dintre scările ducând în jos, de pe meterezele din capătul de sus al zidurilor. Lângă ele se înălța un stâlp de piatră. De acesta era legată o frânghie lungă și

rezistentă, făcută colac dedesubt. Doolan a apucat-o de un capăt, târând frânghia după el în timp ce urca. L-am văzut cum o aruncă dincolo de zid. Pe urmă, s-a cățărat pe muchia lui și a dispărut de cealaltă parte. Cobora până jos pe frânghie.

După câțva timp, a scos un strigăt și unul dintre paznici a dat fuga spre stâlp și a început să tragă de frânghie. Capătul acesteia și-a făcut apariția pe deasupra zidului și a început să coboare treptele, șerpuind iute ca o năpârcă. Atunci, am fost silit să mă las din nou pe vine în noroiul umed. După care am așteptat.

Am așteptat ziua întregă și nu s-a mai întâmplat nimic. Mi-au schimbat străjerii în două rânduri. Din nou, eram ud până la piele, tremurând de frig și de umezeală și fiind în pragul morții prin înfometare.

Deodată, la amurg, am auzit un răcnet în depărtare. Părea să fie unul de profundă suferință.

Unul dintre paznicii mei a scuipat în noroi.

— Un animal, nimic altceva, a rostit disprețuitor.

Cu toate acestea, experiența mea de ucenic de vraci îmi spunea că, mult mai probabil, fusese un urlet omenesc.

Din când în când, câte unul dintre magi se cățăra pe metereze și privea cu atenție prin noapte. Între timp, chiar dacă țineam seama de altitudinea terenului, tot ar fi trebuit să vedem luna spre răsărit. Însă norii grei promiteau și mai multă ploaie, și cerul nopții devenea din ce în ce mai întunecat. Atârnaseră felinare de cârligele fixate în ziduri, însă, din cine știe ce motiv, lumina dată de acestea era slabă, de parcă însuși întunericul ar fi fost vâscos și dens. Auzeam vocile magilor, însă înfundate și nedeslușite.

Deodată, s-a auzit un strigăt puternic și limpede de dincolo de zid:

— Coborâți frânghia!

Am recunoscut vocea aceea profundă și grosolană. Îi aparținea Măcelarului. Să-i fi fost încercarea încununată de reușită? m-am întrebat.

Unul dintre paznici a aruncat jos capătul frânghiei și, câteva clipe mai târziu, Doolan și-a făcut apariția pe metereze; soldatul a întins un felinar cât mai aproape de fața lui. Doolan a pornit înainte, coborând treptele. Când a ajuns pe noroiul de jos și s-a apropiat de cel dintâi felinar fixat de zid, am observat că ducea ceva în mâna stângă. Între timp, apăruse și Shaun Slăbănogul

din coliba aceea de formă rotundă, urmat îndeaproape de o jumătate de duzină de magi.

Au rămas toți să aștepte în spatele meu, în timp ce Doolan pășea apăsător prin noroi. Cu mâna dreaptă, și-a scos de la cingătoare un cuțit lung, cu lama pătată de sânge; în stânga ținea nepăsător de păr un cap retezat. Greața mi s-a lăsat până în fundul stomacului. Măcelarul l-a ridicat, astfel încât să-l poată vedea bine toți magii.

Recunoșteam chipul – deopotrivă frumos, dar și crud, cu pomeții înalți și buzele vopsite cu negru.

— Iată! Capul vrăjitoarei! a urlat el.

Aveam în fața ochilor chipul vrăjitoarei asasină.

Grimalkin era moartă.

CAPITOLUL 15 ÎNGERUL NEGRU

Inima mi s-a prăbușit în ghete. Totul era pierdut. Singura mea speranță de scăpare îmi fusese răpită. De asemenea, Grimalkin ne oferise unica șansă reală de a-l putea lega vreodată pe Diavol. Simțeam în același timp și tristețe. Fusese o vrăjitoare malefică, asasina clanului Malkin, însă luptaserăm împreună, umăr lângă umăr. Fără ajutorul lui Grimalkin, aș fi fost mort deja.

— Scarabek unde e? s-a interesat Shaun Slăbănogul.

— E într-un loc destul de sigur, i-a răspuns Doolan, însă a fost rănită în încăierare. Eu am venit înainte, ca să vă aduc știrea. Mă lasă cu toată bucuria să mă ocup eu de băiat și să-i dăruiesc moartea înceată pe care o merită pe drept. Și voi începe chiar de-acum, a adăugat el, ridicându-și cuțitul și lingând sângele de pe lunga-i lamă.

M-au smucit în picioare și mi-au retezat legăturile. Apoi, Shaun m-a apucat de păr și m-a târât spre căpetenia magilor.

— A venit moartea după tine, băiete! a strigat el. Privește-i înfricoșătorul chip!

Doolan, Măcelarul, zâmbea necruțător. Apoi însă, a rostit ceva extrem de ciudat.

— Moartea și-a trimis îngerul negru în locul ei!

Îngerul negru? Ce-o vrea să spună?

Mi-am întors privirea spre Doolan și am constatat ceva bizar la el. Deasupra capului îi pâlplâia o lumină purpurie, iar chipul parcă i se topea. Își schimba înfățișarea. Acum, buzele îi erau negre. Și fruntea părea să-i fie mai îngustă, iar pomeții, mai înălțați. Nu mai era chipul căpeteniei magilor.

Era al lui Grimalkin.

Ca de obicei, vrăjitoarea asasină era îmbrăcată pentru înfruntarea morții: avea trupul brăzdat de curele din piele, fiecare dintre acestea susținând mai multe teci; tecile îi găzduiau ucigătoarele lame, ca și foarfeca întrebuițată de ea pentru retezarea falangelor degetelor mari ale dușmanilor înfrânți. De umărul stâng avea atârnat un sac din cânepă groasă. Acesta ce nouă armă o mai conține? m-am întrebat în sinea mea. Avea buzele pictate cu negru și, când a deschis gura, i-am văzut dinții aceia înfricoșători, piliți astfel încât să aibă vârfuri ascuțite. Arăta primejdioasă, ucigașă din cap până-n picioare.

Vrăjitoarea asasină folosise o mantie de magie neagră ca să-și amăgească inamicul. M-am simțit inundat de un val de bucurie: încă nu eram mort. În mâna stângă, Grimalkin ținea capul retezat al lui Doolan, pe care acum tocmai îl azvârlea, cu o mișcare disprețuitoare, în noroi. Dintr-o singură mișcare cursivă, și-a aruncat apoi cuțitul spre mine cu o forță teribilă. Însă nu eu eram ținta, iar Grimalkin rareori dădea greș.

Shaun Slăbănogul a scos un urlet, iar mâna i-a zvâcnit înainte de a-mi da drumul la păr. Întorcându-mă, l-am privit cum cade în genunchi, în mâl, cu cuțitul înfipt în piept până-n plăsele. Magii din jurul meu, cuprinși de panică, au început să se dea îndărăt, îndepărtându-se de vrăjitoare.

Grimalkin s-a năpustit înainte, m-a apucat de umărul stâng și m-a rotit ca pe un titirez până în spatele ei.

Am alunecat și m-am pomenit în patru labe în noroi. Acum, ea se afla între mine și dușmanii noștri, lăsată pe vine, pregătită să atace. Unul dintre soldați a aruncat o suliță spre pieptul ei. Țintise bine și se mișcase iute, însă în ultima clipă ea a împins-o deoparte cu muchia palmei, azvârlind în același timp și ea un cuțit. Soldatul a murit chiar înainte ca sulița deviată să atingă pământul. M-am grăbit să mă ridic în picioare.

— Dă fuga spre scară! Folosește-te de frânghie! mi-a strigat vrăjitoarea, arătându-mi spre zid.

M-am supus poruncii ei, însă după lungile zile și nopți de captivitate și de rele tratamente, nu eram deloc în formă. Îmi simțeam picioarele trândave, iar mâlul îmi sorbea cizmele și-mi întârzia înaintarea. Întorcând capul să privesc în urmă, am văzut că Grimalkin nu încerca nicidecum să mă urmeze. Ea se bătea cu o duzină de magi și de soldați, răsucindu-se și spintecând. Auzeam urlete și gemete de agonie în timp ce tășurile ei crestau și împungeau, mânându-și înapoi inamicul.

Ajungând la scară, am început să urc treptele cât puteam de repede, deși picioarele îmi erau grele ca plumbul. Când am ajuns pe metereze, am privit iar înapoi, în jos. Grimalkin se afla în plină retragere și se lupta acum lângă stâlpul de fier de care era legat capătul frânghiei.

Dintr-odată, am remarcat o mare primejdie. De îndată ce și-ar fi părăsit această poziție și ar fi încercat să fugă și ea, dușmanii i-ar fi retezat frânghia. Sigur o fi și ea conștientă de pericol, m-am gândit. Așa că m-am cățărat dincolo de muchia zidului și am început să cobor. Mă simțeam amețit și mă tot roteam în jurul frânghiei, fiindu-mi greu să mă țin de ea.

Până la urmă, rămas fără suflu și slăbit de efort, am ajuns la sol și am privit în sus. Se auzeau strigăte de dincolo de metereze; apoi, Grimalkin și-a făcut apariția pe coama zidului și și-a început rapida coborâre. Îmi simțeam inima în gât, însă am văzut-o dintr-odată lângă mine, arătându-mi spre răsărit.

— Cea mai bună șansă a noastră e să mergem pe-acolo, de-a lungul coastei! mi-a zis ea.

Și, fără să mai aștepte răspuns, a pornit în fugă; m-am ținut după ea cât am putut de bine, însă de la un moment dat a început să se îndepărteze tot mai mult de mine. Până la urmă, s-a oprit și a venit înapoi spre mine. Întorcând capul, puteam să zăresc în depărtare luminile torțelor.

— Sunt prea mulți ca să ne putem lupta cu ei, mi-a zis. În scurt timp, își vor trimite și călăreții. E cazul să te miști mai repede. Viețile noastre depind de asta.

Mintea mea era dispusă s-o asculte, însă trupul, pur și simplu, nu era capabil să se arate pe potriva cerințelor ei.

— Nu pot, i-am răspuns. Am stat legat zile de-a rândul și am mâncat foarte puțin. Îmi pare rău, dar chiar n-am putere.

Fără să mai spună o vorbă, vrăjitoarea m-a înșfăcat de picioare și m-a săltat pe umerii ei, ca și cum n-aș fi cântărit mai mult decât un sac cu puf. După care a pornit spre est.

Grimalkin a mai alergat timp de cel puțin o oră. La un moment dat, a sărit peste un curs de apă; într-o altă ocazie, a alunecat pe o pantă și a căzut în genunchi. Nu mai știu altceva decât că am fost dus într-un soi de adăpost și lăsat jos, pe pământ. Apoi, am căzut într-un somn adânc. Când m-am trezit, Grimalkin gătea ceva deasupra unui foc, iar fumul plutea în sus, spre un horn.

M-am ridicat încet în capul oaselor și am privit în jur. Era ziuă

și ne adăposteam într-o colibă părăsită. Nu reușeam să văd nici urmă de mobilă și era evident că animalele se folosiseră înaintea noastră de refugiul acesta. Pe lespezile de piatră din apropierea pragului se vedeau căcăreze de oaie. Coliba nu mai avea ușă și singura ei fereastră fusese spartă. Era curent, dar bine măcar că acoperișul părea încă întreg și era uscat înăuntru.

Vrăjitoarea asasină stătea pe vine în fața vetrei, răsucind cu încetineală doi iepuri înfipti în câte-o frigare. Întorcându-se, mi-a adresat un zâmbet, scoțându-și la iveală dinții ascuțiți.

Apoi, spre surprinderea mea, mi-am văzut toiagul rezemat de perete în colțul cel mai îndepărtat al încăperii.

— Ți-am recuperat toiagul din coliba lui Scarabek și l-am lăsat aici, în drumul meu spre Staigue. Te simți mai bine acum? m-a întrebat.

Am încuviințat din cap.

— Da, și-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat viața. *Din nou*, am accentuat, după care am arătat în direcția focului. Nu-ți faci probleme din pricina fumului care iese pe coș? Au încetat să ne mai caute?

— Nu, dar n-au cum să ne găsească aici: am învăluit zona cu o mantie magică. De îndată ce se lasă noaptea, ne continuăm drumul.

— Încotro ne îndreptăm? m-am interesat eu.

— Spre Kenmare, să-ți întâlnim magistrul.

— Ai stat deja de vorbă cu el?

— Da. A reușit să ajungă înapoi acolo... cu toate că Alice n-a mai fost cu el, și eu n-am mai luat legătura cu ea. Acum e foarte departe de protecția urciorului cu sânge.

Mi-am lăsat capul în jos.

— Urciorul cu sânge nu mai are cum s-o ajute acum, i-am zis întristat. Scarabek, vrăjitoarea celtică, i-a dat-o Diavolului pe Alice, iar el a luat-o pe teritoriul lui.

— Biata fată, a zis Grimalkin. Atunci, e pierdută. Nu mai avem nimic de făcut pentru ea. Mi-aș fi dorit să fi știut asta. I-am dat drumul lui Scarabek. Îmi servise scopul: nu era decât mijlocul de a te elibera pe tine. Ar fi trebuit s-o omor!

Auzindu-i cuvintele, am simțit un junghi de durere în piept. Îmi confirmau ceea ce deja credeam în legătură cu Alice; însă, venind de pe buzele vrăjitoarei asasine, aveau o îngrozitoare fermitate.

— Acum, că e liberă, Scarabek va porni din nou în căutarea

mea, i-am zis lui Grimalkin. Eram cu Bill Arkwright atunci când el i-a omorât sora geamănă. Ea caută să se răzbune și abia apoi să mă dăruiască Diavolului.

— Nu trebuie să-ți faci griji. Vei fi în siguranță avându-mă pe mine alături, mi-a zis Grimalkin. În plus, am mai luat și altceva din coliba vrăjitoarei.

Atunci, mi-a întins sacul de cânepă pe care-l observasem mai devreme. L-am desfăcut și, spre încântarea mea, am văzut că în el era lanțul meu de argint.

— Pune-l deoparte, mi-a cerut Grimalkin. Chiar și să-l ridic în sac, și tot mi-a ars degetele. Nu pot suporta să fiu în apropierea lui!

Apoi, mi-a întins o frigare.

— Mănâncă. O să ai nevoie de putere.

Un timp, am stat să mestecăm în tăcere. Iepurele avea un gust delicios. Eram lihnit de foame și-mi tot ardeam gura în nerăbdarea mea de a-l înfuleca mai repede.

— Cum a primit magistrul tău știrea despre urciorul cu sânge? m-a întrebat Grimalkin. Mie nu mi-a spus prea multe; părea preocupat, adâncit în gânduri. Nu-i venea prea ușor să accepte faptul că ucenicul lui se află sub protecția magiei negre.

— A primit-o foarte rău, i-am răspuns, pipăind instinctiv, să văd dacă-l mai aveam în buzunar. Pentru o clipă, am avut impresia că o să-l spargă imediat... trimitându-ne pe tustrei pentru totdeauna în Întineric, însă apoi a lăsat-o mai moale; a fost de parcă planul tău i-ar fi dăruit noi speranțe. Viața i-a dat lovituri grele în ultimele luni. Casa și biblioteca i-au ars până în temelii – moștenirea pe care era dator s-o păstreze în bună stare. De atunci, n-a mai fost același.

— Ei bine, nu s-ar mai fi așteptat nici să fim aliați după ce-a fost în Grecia. Nici asta nu cred că i-a venit ușor s-o accepte, a observat ea.

— Ți-a spus Alice că urciorul s-a crăpat și că efectul a început să-i dispară?

Grimalkin a încuviințat.

— Mi-a spus, și e de o importanță esențială să rezolvăm cât mai curând posibil cu Diavolul.

— Cum ai reușit să scapi din Scoția? m-am interesat.

— Înfricoșând un biet pescar și convingându-l să mă aducă înapoi, mi-a răspuns ea cu un zâmbet aprig. L-am răsplătit cruțându-i viața.

— Și cum mai merg treburile prin Comitat? am mai întrebat-o, lingându-mi degetele de ultimele rămășițe suculente ale iepurelui.

— În clipa de față, foarte rău. Oamenii nu mai au nimic: soldații dușmani le-au luat totul. Dar n-o să mai reziste ei la nesfârșit.

— Totuși, e posibil să mai avem mult de așteptat până să ne putem aventura spre casă, am dedus eu.

Gândul mi-a zburat spre familia mea, rămasă în Comitat. Cum reușeau să supraviețuiască ei ocupației inamice? Era foarte posibil ca ferma să fi fost devastată și animalele furate, ca să fie căsăpite pentru hrana oștilor. Oare frații mei, Jack și James, or fi încercat să se împotrivescă? Dacă da, atunci însemna că erau deja morți.

— Inamicul a înaintat prea departe: efectivele și liniile lor de aprovizionare s-au întins și s-au subțiat prea mult, a afirmat Grimalkin. Și încă n-au reușit să înfrângă comitatele din extremitatea nordică. Dincolo de ele se adună scoțienii de la șes; la primăvară, lor li se vor alătura cei de la munte. Pe urmă, se vor avânta și vor ataca împreună: noi, vrăjitoarele, ne vom juca rolul nostru. Vor fi numeroase morți. Vom împinge inamicul spre sud, apoi pe mare. Prezicătoarele noastre au văzut deja asta.

Vrăjitoarele prezicătoare vedeau, într-adevăr, viitorul, însă știam că era posibil și ca ele să se înșele, așa că n-am mai comentat. În schimb, i-am îndrumat gândurile lui Grimalkin către cel mai puternic dintre dușmanii noștri.

— Și tu chiar crezi că am putea să-l legăm pe Diavol? am întrebat-o.

— Altfel aș mai fi bătut tot drumul ăsta? mi-a replicat ea, adresându-mi un zâmbet scurt. Cu toate că e necesar să discutăm totul cu John Gregory. Încercarea va fi primejdioasă și ne-ar putea aduce tuturor sfârșitul. E un risc mare... dar, da, eu chiar cred că se poate înfăptui. Locul în care va fi legat Diavolul este foarte important. Trebuie să existe posibilitatea ascunderii lui față de cei care ar putea dori să-l descopere.

— Prin magie neagră?

Vrăjitoarea asasină a dat aprobator din cap.

— Da, voi înfășura locul cu o mantie de magie neagră. Dar trebuie să fie izolat: nu ne putem permite să dea cineva din întâmplare peste el.

* * *

După lăsarea întunericului, ne-am continuat drumul spre Kenmare. Acum, mă simțeam mult mai în putere și eram încântat să-mi simt toiagul în mână și să aud familiarul clinchet al argintului în buzunar. În cea mai mare parte a timpului, am mers în tăcere, umăr la umăr; cu toate acestea, fiindcă mă preocupau gândurile referitoare la soarta lui Alice, până la urmă am deschis din nou subiectul.

— Și chiar nu există nicio speranță pentru Alice? am întrebat-o. Nicio cale de a o readuce în lumea noastră?

— Mă tem că n-avem nimic de făcut. Mi-aș fi dorit să fie altminteri.

— Dar dacă izbutim să-l legăm pe Diavol? Asta n-ar schimba situația?

— Când vom distruge urciorul cu sânge, el va veni, disperat să te înhațe. O va lăsa acolo pe Alice și acolo va rămâne. Știu că e un fapt îngrozitor de acceptat... dar consolează-te cu gândul că, de îndată ce el va fi legat și-i vor fi retezate legăturile cu teritoriul său, suferințele lui Alice în mod sigur se vor mai domoli. El nu va mai fi acolo, să i le producă.

Încercarea lui Grimalkin de a mă consola nu avea sorți de izbândă. M-am gândit la Alice, prizonieră în beznă, singură, înfricoșată și pradă unor chinuri inimaginabile. Mi-am amintit cuvintele lui Pan...

Diavolul își are legea lui și stăpânește peste cel mai întins dintre teritorii. Este un loc îngrozitor în care să se afle o ființă muritoare, fie că mai este sau nu în viață.

CAPITOLUL 16 BĂRLOGUL DRAGONULUI

Am ajuns în Kenmare cam cu două ore înainte de răsăritul soarelui și eram aproape de zidul înalt care înconjura conacul fortificat al lui Shey când ne-au oprit la poartă câțiva paznici agresivi. Grimalkin a scos la iveală un pumnal și și-a dezvelit dinții ascuțiți. La lumina felinarului, arăta întru totul ca o vrăjitoare înfricoșătoare ce era, așa că oamenii, deși mă recunoscuseră, manifestau prudență în fața ei și erau pregătiți s-o atace.

Erau cinci la număr, însă nu le-aș fi dat cine știe ce șanse împotriva lui Grimalkin. Cu toate acestea, rațiunea a ieșit biruitoare și i-am convins să-l trimită pe unul dintre ei să-i trezească pe Shey și pe Vraci. Soldatul s-a întors repede, mormăind cuvinte de scuză, și am fost conduși degrabă înăuntru.

Am avut o scurtă întrevedere între patru ochi cu magistrul meu și i-am povestit tot ce se petrecuse. Când am ajuns la partea cu dispariția Diavolului, care se întorsese pe tărâmul Întunericului luând-o cu el și pe îngrozita Alice, mi s-a pus un nod în gât și am hohotit, cu ochii plini de lacrimi.

Vraciul m-a bătut cu blândețe pe umăr.

— Nu prea am ce să spun ca să te fac să te simți mai bine, băiete. Tu doar încearcă să fii tare.

Grimalkin și cu mine ne-am alăturat Vraciului și lui Shey în biroul din aripa de est a castelului, unde un foc din turbă ardea în vatră.

Cred că nu mă așteptasem să-l mai văd vreodată viu pe șeful Alianței Funciare, gândindu-mă că sigur avea să fie omorât după ce inamicul spărsese zidurile castelului Ballycarbery. Totuși, el

ne-a explicat că pe magi nu-i interesase decât să și-l recupereze pe confratele lor, luat prizonier de noi, astfel încât să-l poată sacrifica. Din moment ce-și atinseseră scopul, încetaseră imediat asediul.

— Te-ai descurcat foarte bine, băiete! m-a felicitat Shey. Una dintre iscoadele noastre mi-a adus vestea. Magistrul Doolan e mort. De unul singur, cu mâinile goale, ai pus capăt ritualului. Ți-a trebuit ceva curaj ca să eliberezi țăpul și să-l împingi jos de pe platformă.

— În realitate, n-am fost chiar singur, i-am mărturisit, după care le-am explicat totul în legătură cu vizita mea în Dealurile scobite și rolul jucat de Pan în întreaga întâmplare.

M-au ascultat cu toții în tăcere, însă când am încheiat, Shey și-a întins brațul și m-a bătut prietenește pe spate.

— Ai dat dovadă de un curaj incredibil, mi-a zis. Cei mai mulți s-ar fi lăsat înnebuniți de el.

— Într-adevăr, însă el, ca și mine, e al șaptelea fiu al unui al șaptelea fiu, i-a explicat Vraciul. În astfel de situații, asta ne dăruiește o forță care altora le lipsește.

— Poate, a intervenit Grimalkin, însă Tom e mai mult decât atât. Amintește-ți, prin vene îi curge sângele mamei sale. Chiar ai impresia că Pan ar fi catadicsit să coopereze cu tine, John Gregory, în felul ăsta? N-aș prea crede.

Vraciul nu i-a răspuns, însă nici n-a contrazis-o. În loc de asta, s-a întins peste masă și a luat harta lui Shey, care înfățișa ținutul Kerry. Apoi, a despăturit-o și a întins-o pe masă.

— Am dreptate dacă afirm că sunteți iar într-un punct mort cu magii? a întrebat, privindu-l drept în ochi pe conducătorul Alianței Funciare.

Shey a dat aprobator din cap.

— Mă tem că da. Chiar dacă ritualurile s-au sfârșit prematur, ei tot au câștigat o oarecare putere... orice alt atac pornit acum împotriva lor ar putea fi riscant.

— Ei bine, noi vom încerca un lucru extrem de primejdios, însă dacă ne reușește, ar putea să-i fie de folos și cauzei voastre, a continuat Vraciul. Vom încerca să-l capturăm și să-l legăm pe Diavol – pe Necuratul în persoană. Dacă vom izbuti, puterile Întunericului și ale tuturor celorlalți slujitori ai acestuia se vor reduce. Da, da, și aici sunt incluse și cele ale magilor. Dar ceea ce ne trebuie este un loc izolat – unul potrivit pentru legarea lui. Acesta este ținutul vostru... ce propuneți? i-a întrebat, arătându-i

spre hartă.

Shey s-a ridicat în picioare, s-a rezemat cu mâinile de tăblia mesei și a început să studieze harta, trasând cu degetul arătător contururile coastei de sud-vest, spre Cahersiveen, înainte de a trece spre interior.

— Aici e o biserică ruinată, ne-a informat, împungând cu degetul un punct de pe hartă. La Kealnagore. Localnicii cred că e bântuită, așa că se țin departe de ea. N-ați putea să alegeți un loc mai bun ca ăsta.

— E puțin cam prea aproape de fortul Staigue, a remarcat Vraciul. Ultimul lucru pe care ni l-am dori ar fi ca tocmai un mag să nimerească peste el... mai ales în timp ce ne ocupăm de legare.

Auzindu-l, Shey și-a mutat degetul spre est, ciocnind peste Kenmare.

— Atunci, de ce n-ați încerca pe-aproape de-aici? Este, probabil, regiunea în care este cel mai puțin probabil să intervină magii. Și există un loc pe care majoritatea localnicilor îl evită, un cerc din pietre aflat în imediata apropiere a satului.

— E tot un loc bântuit? I-a întrebat Vraciul.

Shey a clătinat din cap.

— Sigur e ceva acolo, dar poate că nu o fantomă. Am vizitat locul o dată, pentru un rămășag, și am simțit eu însumi... cu toate că n-am putut să văd nimic. E un loc înfricoșător, mai ales după ce se lasă întunericul. Tremuram întruna... eram, pur și simplu, conștient de faptul că e ceva prin apropiere, ceva imens și îngrozitor. Până și la lumina zilei, oamenii se țin la distanță destul de mare.

— Ei bine, atunci propun să mergem să vedem cercul acesta din pietre despre care se spune că ar fi bântuit, a conchis zâmbind Vraciul. E posibil să fie exact ce căutăm!

Era o dimineață luminoasă și senină, iar pământul era acoperit de chiciură. Deocamdată, soarele dădea prea puțină căldură, și răsuflările noastre produceau aburi în aerul rece. Cum cercul de pietre nu se găsea departe de casa lui Shey, am pornit înainte de micul dejun, de îndată ce s-a luminat afară. Era o vreme perfectă pentru plimbare, așa că am luat și câinii cu noi. Ei s-au pornit să alerge înaintea noastră, lătrând entuziasmați, bucuroși să se vadă din nou în câmp deschis și împreună cu noi.

În scurt timp, am zărit în depărtare cercul de pietre. Era pe un

mic deal, înconjurat din trei părți de copaci. În decursul călătoriilor mele împreună cu Vraciul, mai văzusem astfel de cercuri, alcătuite din pietre mult mai mari, așezate în picioare. Unele dintre cele de aici nu erau mai mari decât niște bolovani; le-am numărat, erau douăsprezece în total.

Când am ajuns la cerc, cei trei câini-lupi au început deodată să chelălăie; apoi, s-au așezat la marginea lui și n-au vrut să mai înainteze.

Și eu am simțit imediat ceva. Un frison rece mi-a străbătut șira spinării. Ceva legat de Întuneric era prin apropiere. Însă, spre surprinderea mea, magistrul mi-a adresat unul dintre atât de rarele lui zâmbete.

— Nici că se putea să nimerim mai bine, băiete! mi-a zis el. Ceea ce avem noi aici este un dragon, și încă unul cu totul special! Acesta este bârlogul dragonului!

L-am urmat înăuntrul cercului de pietre. Shey părea îngrijorat. Până și Grimalkin arăta încordată, ținându-și mâna pe mânerul celui mai mare cuțit al ei. Mi-am amintit vag că citisem despre astfel de creaturi în Bestiarul Vraciului.

— Cei mai mulți oameni cred că un dragon nu e altceva decât o uriașă șopârlă care scoate fum și foc pe nări, însă un dragon veritabil este un elemental, ne-a explicat Vraciul. Sunt spirite ale aerului, invizibile, însă de dimensiuni imense. Acesta de față este, probabil, încolăcit în interiorul dealului. Ei își duc viețile într-un ritm cu totul diferit față de cel al nostru, al oamenilor. Pentru ei, o viață de-a noastră durează cât o clipire din ochi. Majoritatea oamenilor cu greu ar simți măcar prezența unui dragon, însă acesta de-aici este mai puternic decât în mod obișnuit. Nu-l simțiți cât este de malefic? Suficient cât să-i țină la distanță pe oameni... iar asta e exact ceea ce vrem. Pe urmă, încruntându-se, s-a întors cu fața spre Shey. Cu toate acestea, pe un adevărat slujitor al Întunericului nu l-ar îngrijora. Nu putem garanta că regiunea aceasta va rămâne pe veșnicie sigură și sub stăpânirea voastră.

— O pot învălui cu o mantie, a propus Grimalkin. Chiar dacă magii și-ar așeza tabăra în vecinătatea pietrelor, n-ar bănuși ce anume a fost aici. Desigur, mai există și alți slujitori puternici ai Întunericului care ar putea să zărească dincolo de magia mea... Dar să începem cu începutul...

— Da, n-are rost să mai amânăm, a aprobat-o Vraciul. Să ne pornim pregătirile. Vom încerca să-l legăm aici, chiar în centrul

cercului, unde este încolăcit dragonul. Acum, voi avea nevoie de serviciile unui pietrar, dar și de ale unui bun mașinist. Trebuie să fie meșteri în care să avem încredere că-și vor ține gurile închise. Ai putea să-mi găsești așa ceva? a întreat, întorcându-se din nou spre Shey.

— Știu un pietrar excelent prin părțile locului, i-a răspuns acesta. E posibil să fie ceva mai dificil cu mașinistul, însă o să fac cercetări.

— Iar eu am nevoie de altceva de la dumneata, a intervenit Grimalkin. Trebuie să meșteresc țepușe și piroane cu care să-l legăm pe Diavol. Am observat că ai grajduri întinse în spatele casei; ai cumva și o forjă?

— Da, și un fierar excelent, pe care vi-l voi pune la dispoziție.

— Fierăria în sine mi-ar fi de ajuns. Eu lucrez singură, a replicat Grimalkin încruntându-se. Aș prefera să-mi încep cât mai curând posibil munca.

— Desigur... vă conduc îndată într-acolo, a răspuns agitat Shey, în mod evident intimidat de vrăjitoare.

— Așa, a încuviințat Vraciul; între timp, eu și băiatul vom începe să ne ocupăm de groapă.

După ce ne-am întors acasă și am mâncat un mic dejun ușor, ne-am luat sacii și două cazmale zdravene, pentru săpat. Părea foarte probabil ca vremea să rămână frumoasă pentru tot restul zilei. Era cazul să ne începem treaba. N-ar fi avut niciun haz să săpăm pe ploaie.

— Bun, a rostit Vraciul după ce am lăsat jos sacii și cazmalele, aproape de centrul cercului alcătuit din pietre. E un loc foarte bun. Dă-mi o cazma, băiete! A înfipt unealta adânc în pământul moale și a scos un mormăit de satisfacție. Săpatul ar trebui să fie relativ ușor. Dar, mai întâi, voi însemna marginile gropii, a hotărât el, scoțând din sac un metru pliant. Ar fi de preferat s-o facem încăpătoare; nu mă îndoiesc că Diavolul își va face apariția sub aceeași formă ca data trecută, așa că trebuie să fie de cel puțin trei ori mai mare decât o groapă pentru duhuri. Nădăduiesc că ți-ai recăpătat forțele după suferințele îndurate, băiete.

Asta însemna că aveam de scos o grămadă de pământ. Fără îndoială că mie avea să-mi revină cea mai mare parte a săpatului, chiar dacă încă mă simțeam slăbit, și că mă voi alege cu febră musculară și dureri de spinare.

L-am urmărit cu privirea pe Vraci cum marchează cu foarte mare precizie pe pământul gol dimensiunile gropii, folosindu-se de mici țărugi de lemn și de sfoară. După ce a terminat, am luat de jos cea mai mare dintre cazmalele aduse și m-am pus pe muncă. Aveam în fața mea o zi lungă. În cea mai mare parte a timpului, magistrul meu n-a făcut decât să mă privească, însă cam după fiecare oră îmi dădea câte o pauză și începea să sape el însuși.

La început, în timp ce lucram, mă tot gândeam la sărmana mea Alice, însă după o vreme mintea mi s-a golit de gânduri, lăsând să prevaleze amortitoarea paralizie a săpatului din greu. La un moment dat, m-am oprit să-mi trag sufletul și m-am rezemat, greoi, în coada cazmalei.

— Dar ce facem cu lespede de piatră cu care trebuie să acoperim groapa? m-am interesat. Va fi mult mai grea decât de obicei și aici nu avem nicio creangă de pe care s-o coborâm.

Când legam duhurile rele, mașinistul obișnuia să fixeze lespede de o creangă și să se folosească de ea la coborârea pietrei. Acesta era și motivul pentru care ne săpam întotdeauna gropile sub câte un copac mare.

— Mașinistul va trebui să construiască un pod rulant zdravăn, din lemn, băiete, cu o grindă de care să atârne lespede. Asta face ca treaba să devină și mai grea și să ceară timp în plus. Nu doar că avem nevoie de un mașinist priceput în meșteșugul lui și capabil să-și țină gura închisă pe urmă; pe lângă asta, atât el, cât și ajutorul lui vor trebui să fie viteji. Ți-aduci aminte ce a pățit sărmanul Billy Bradley?

Billy fusese ucenicul lui John Gregory înaintea mea. Îmbolnăvindându-se, Vraciul se văzuse nevoit să-l trimită pe Billy de unul singur să lege un primejdios duh spintecător. Dar lucrurile nu merseseră cum trebuia. Lespedea de piatră îi prinsese degetele lui Billy și după ce terminase sângele din vasul-momeală, spintecătorul îi înfulecase degetele. Billy murise ca urmare a șocului și a pierderii de sânge.

Am încuviințat cu tristețe.

— Mașiniștii au intrat în panică, mi-am amintit.

— Așa a fost, băiete. Dacă și-ar fi păstrat cumpătul, mașinistul și ajutorul lui ar fi putut să ridice în doar câteva clipe lespede de pe degetele lui Billy, iar el ar mai fi fost viu și în ziua de azi. Avem nevoie de un mașinist experimentat, care să nu se lase înfricoșat prea lesne!

Dintr-odată, m-a izbit un gând – cioplirea pietrei...

— Unde ne vom lăsa semnul după ce se va săvârși legarea? I-am întrebat. Să cioplim un simbol pe partea de deasupra, iar sub el să ne trecem numele, ca să arătăm cine l-a legat pe însuși Diavolul?

— Ar fi, fără îndoială, apogeul operei mele de-o viață, mi-a răspuns magistrul meu. Însă, de data asta, n-o să lăsăm niciun semn. Nimeni nu trebuie să știe că el e acolo. Peste lespede o să punem un bolovan. Așa, lumea din anii care vor veni va presupune doar că face parte din așezarea pietrelor și nu va avea de gând s-o tulbure. În orice caz, băiete, a continuat el apoi, te-ai odihnit destul, așa că hai să punem capăt speculațiilor fără rost și să ne întoarcem la muncă! În loc ca doar să crestezi dimensiunile gropii, ce-ar fi să-i încerci adâncimea cam în locul în care stai acum?

Până în momentul acela, lucrasem metodic, urmând semnele trasate de Vraci și păstrând nivelul săpăturilor mai mult sau mai puțin uniform. Însă ceea ce propunea acum era logic. Era un sfat bun de înscris în carnetelul meu, pentru viitoare consultări; un lucru pe care, fără doar și poate, magistrul meu îl învățase din experiență. Trebuia să aflăm dacă reușeam să atingem adâncimea necesară. Așa că m-am apucat să sap mai adânc.

Am început să simt un fior: oare să fi fost dragonul, care simțea că-i tulbur bârlogul?

CAPITOLUL 17 CUVINTE ÎN OGLINDĂ

A doua zi, am dat destul de repede peste stâncă masivă și n-am putut continua mai în adânc. Speram că groapa va fi îndeajuns de mare pentru scopul urmărit de noi. Cam pe la jumătatea după-amiezii, când eram pe sfârșite, ne-a vizitat Grimalkin. Ducea pe umăr ceva înfășurat în pânză de sac – fără îndoială, țepușele pe care le meșterise.

— Va fi îndeajuns de mare? a întrebat, coborându-și privirea încărcată de îndoială spre fundul gropii.

— Așa sper. Aș fi vrut s-o fac mai adâncă, dar stânca asta m-a făcut să mă opresc, i-am spus.

Grimalkin a părut îngrijorată.

— L-am văzut pe Diavol arătând mai mare decât atât. Era gigantic, monstruos.

— Dac-o fi atât de mare, atunci nu mai avem ce să facem, am zis eu.

— Amintește-ți, am dat naștere copilului său... copilul pe care l-a ucis, spuse Grimalkin. El nu se poate apropia de mine decât dacă doresc eu. Asta ar putea să reprezinte ultima noastră linie de apărare.

A zâmbit, răsfrângându-și buzele de peste dinții ascuțiți precum vârful de ac.

— Și poate că stratul ăsta de piatră va fi în folosul nostru, a continuat ea. Am meșterit țepușe, dar și ceva piroane mai scurte. Stânca ne va oferi un fundament solid pentru legare.

— Ei bine, a conchis Vraciul, acum suntem pregătiți: mai pregătiți de atât n-am putea să fim vreodată. Putem să ne

odihnim și să ne adunăm puterile pentru truda noastră de la noapte.

Grimalkin a clătinat din cap.

— Nu, mai întâi mai avem treburi de făcut, l-a contrazis ea.

Îngenunchind, și-a desfășurat pânza de sac pe pământ și a scos la iveală țepușele și piroanele. Nu vedeam nici urmă de aliaj cu argintul. Toate păreau să fie făurite din oțel pur.

— Am nevoie de argint pe care să-l amestec în oțel, ne-a zis ea.

Știam că nu am de ales. Eram nevoit să-mi jertfesc lanțul de argint. Pentru un vraci, este o unealtă de o importanță vitală, plus că-l promisem cadou de la mama, însă renunțarea la el avea să facă posibilă legarea Diavolului.

— Poți să-l folosești pe-ăsta, i-am zis, dând să i-l înmânez.

Vraciul însă s-a încruntat.

— Noo, băiete, a zis el, vei mai avea nevoie de el într-o bună zi. Îl vom folosi pe-al meu. Ce întrebuintare mai potrivită i-aș putea da? În plus, fostul meu magistru, Henry Horrocks, avea propriul lanț, pe care l-am moștenit după moartea lui. Acum e afară din calea răului, la fratele meu, Andrew, în Adlington, la atelierul lui de lăcătușerie. Într-o zi, când ne vom putea întoarce în deplină siguranță în Comitat, vom trece să-l luăm.

În timp ce vorbea, am deslușit pe chipul Vraciului o urmă de tristețe. Lanțul îi slujise foarte bine de-a lungul anilor. Îi venea greu să renunțe la el.

* * *

Grimalkin a avut nevoie de două zile ca să meșterească armele într-un chip satisfăcător pentru ea. Auzeam forja din spatele casei răsunând de bubuiturile ritmice ale barosului ei. Topise lanțul de argint al magistrului meu, după care îl făcuse fâșii, iar pe acestea le introdusese, cu îndemânare, în fierul țepușelor și al piroanelor cu floarea lată.

În după-amiaza celei de-a doua zile, unul dintre slujitorii lui Shey mi-a adus de veste că Grimalkin voia să stea de vorbă cu mine între patru ochi. Am intrat în magazia care găzduia forja unde lucra ea. Temându-mă să nu-i tulbur cumva concentrarea, n-am spus nimic, ci am așteptat răbdător într-un ungher, urmărind-o cum meșterea o țepușă. Purta mănuși groase din piele, menite să-i apere pielea de vrăjitoare de fier și de argint. Lunga și ascuțita țepușă din mâinile ei era modelată într-o spirală suplă, un fin aliaj răsucit din argint și fier. Era ultima dintre cele

patru; piroanele fuseseră deja terminate.

Satisfăcută în cele din urmă, a așezat arma terminată pe o bancă, aproape de nicovală, după care s-a întors cu fața spre mine, susținându-mi privirea.

— Ascultă, mi-a zis, cu ochii aruncând flăcări roșii, fiindcă reflectau luminile forjei. Diseară îl legăm... orice-ar fi. Mi-aș da și viața ca să reușim, dacă va fi nevoie.

Am încuviințat.

— Mă tem că, în clipa în care Diavolul își va da seama că e în groapă, va opri timpul. Și eu nu voi avea suficientă forță ca să-l împiedic... cu toate că, jur, o să mă străduiesc până la moarte.

— M-am gândit adesea la Diavol și la puterile lui, mi-a răspuns Grimalkin, încruntându-se. În trecut, când a mai oprit timpul, inițiativa i-a aparținut. Așa că mai degrabă decât să stai în defensivă, încercând să-l împiedici, n-ar fi mai bine să-l ataci, oprind tu însuși timpul încă din clipa în care își face apariția?

— Am reușit asta de două ori în trecut, însă efectul n-a fost de durată. Totuși, o să fac tot posibilul, am asigurat-o.

— Dacă reușești, timpul se va opri pentru toți cei aflați în vecinătatea gropii... pentru toți în afară de tine. Diavolul va înțelege repede situația, însă între timp tu îi vei fi înfipt deja adânc țepușa în pielea lui spurcată.

Am aprobat-o. Era posibil chiar să dea roade. Grimalkin avea dreptate. De data asta, aveam să iau eu inițiativa și să lovesc primul.

Am făcut tot posibilul să prindem câteva ore de somn înainte de lăsarea întunericului. Aveam nevoie să fim puternici, odihniți și ageri pentru misiunea care ne aștepta. Nu m-am mai obosit să mă dezbrac; cu toate acestea, am verificat la repezeală prezența urciorului meu cu sânge în buzunar. Deși crăpat, părea să-l țină încă la distanță pe Diavol. Pe urmă, m-am întins pe deasupra cuverturilor și am închis ochii.

Curând, m-am cufundat într-un somn adânc, fără vise, însă când am simțit ceva ciudat, m-am smuls din toropeală, ridicându-mă brusc în capul oaselor.

Oglinda de pe măsuța de toaletă pâlpâia. Apoi, în ea a apărut un chip. Era al lui Alice! Avea ochii mari de groază; mi se rupea inima văzând-o într-un asemenea hal.

Oglinda s-a încetșosat. Alice suflase pe suprafața celei folosite de ea. A început să scrie, iar mesajul ei și-a făcut apariția cu

încetul.

Ajută-mă, Tom!
Pot să mă întorc cu ajutorul tău!

Literele îmi apăreau de-a-ndoaselea pe sticlă: *Ajută-mă, Tom! Pot să mă întorc cu ajutorul tău!*

Oare ea chiar putea să evadeze de pe tărâmul Întunericului? m-am mirat eu. Dintr-odată, m-am simțit inundat de speranțe proaspete. Am suflat repede peste oglindă și mi-am scris răspunsul pe sticla aburită.

Cum pot să te ajut?

Pan mi-a găsit o poartă prin care să mă
pot întoarce.
Dar nu pot să trec de una singură prin
ea, nu?
Am nevoie de ajutorul tău, Tom.

Alice a început iar să scrie, însă cuvintele îmi apăreau cu mare încetineală. Să fi fost pradă suferințelor? Ce se petrecea?

Pe acesta l-am descifrat cu ușurință, în mai puțin timp decât îi trebuise ei ca să-l scrie: *Pan mi-a găsit o poartă prin care să mă pot întoarce. Dar nu pot să trec de una singură prin ea, nu? Am nevoie de ajutorul tău, Tom.*

Chiar era cu putință să existe o poartă de întoarcere spre lumea noastră? Mai mult ca sigur, Pan o ajuta pe Alice ca să mă răsplătească pentru ajutorul dat împotriva magilor. Totuși, îmi spusese că nu *poate* să mă ajute... că Diavolul era prea puternic. Și cum era cu putință să te folosești de o oglindă ca să comunici de pe tărâmul Întunericului? Toate aceste întrebări mă frământau. Poate de-aia îi lua atât de mult până să scrie fiecare cuvânt! Am suflat repede în oglindă și am scris iar.

Unde e poarta. Alice?

Răspunsul ei a sosit mai repede de data asta.

În *bârlogul dragonului*? Așa numise Vraciul cercul din pietre în care speram să-l legăm pe Diavol.

Te referi la cercul din pietre de la Kenmare?

Oglinda a pâlpâit și s-a întunecat. Inima mi s-a îngreunat și mi s-a prăbușit în ghețe. Alice dispăruse înainte ca eu să pot obține de la ea această informație de importanță vitală. Dar tocmai când începea să mă cuprindă disperarea, oglinda s-a umplut din nou de lumină, iar degetul lui Alice a început să caligrafieze cu foarte mare încetineală.

Da, Kenmare. Vino singur.
Pan nu discuta decât cu mine
...pentru tine

Îmi cerea să vin singur – era destul de logic. Grimalkin îi spusese Vraciului că Pan nu discuta decât cu mine, și asta datorită mamei mele. Era primejdios să mă duc de capul meu, însă dacă era singura cale însemna că nu aveam de ales.

Trăgând perdeaua într-o parte, am privit afară, pe fereastră. Era amurgul; curând, avea să se întunece de tot. Îl auzeam pe Vraci foindu-se în camera vecină. Mi-am umplut degrabă buzunarele cu sare și pilitură de fier luate din pungile din sacul meu. Pe urmă, mi-am luat lanțul din argint și mi l-am legat în jurul mijlocului, ascunzându-l pe sub cămașă.

Cu ghețele într-o mână și toiagul în cealaltă, am ieșit pe ușă în vârful picioarelor și am izbutit să ajung jos fără să mă întâlnesc cu cineva. Unul dintre slujitori m-a văzut în timp ce stăteam pe treapta din fața ușii și-mi trăgeam ghețele în picioare. M-a salutat printr-o înclinare a capului și i-am răspuns întocmai, după care m-am ridicat, am pornit pe potecă și am ieșit pe poarta principală.

N-am reușit să zăresc pe nimeni dintre paznicii lui Shey, dar știam că obișnuiesc să se mențină nevăzuți. Probabil că se ascuseseră prin copaci și mă urmăreau, dar n-avea importanță.

Li se spusese și lor un pic despre ce aveam noi de gând să facem la cercul din pietre, însă nu destul cât să-i înspăimânte prea tare. Ei credeau că era vorba despre un soi de ritual menit să combată puterile întunecate ale magilor; când m-au văzut îndreptându-mă în direcția aceea, probabil au crezut că porneam cu puțin înaintea celorlalți.

Foarte curând, ajunsesem să trec printre copaci, apropiindu-mă de pietre – de bârlogul dragonului. Când călcam pe pământul moale, tălpile mele făceau uneori să trosnească câte o creangă. O ceață alburie se lăsase până aproape de sol, însă tot era destulă lumină cât să pot evita să mă ciocnesc de un trunchi de copac sau să mă împiedic de vreo buturugă. Am ieșit din pădure la poalele dealului, privind în sus spre pietrele așezate în poziție verticală, abia vizibile pe fundalul cerului lipsit de nori. Cele mai strălucitoare dintre stele erau deja pe cer, însă luna nu avea să apară decât peste câteva ore.

Inima îmi bătea cu iuțeală. Oare chiar voi fi în stare s-o aduc înapoi pe Alice?

CAPITOLUL 18

GHEARELE LUI MORRIGAN

Am urcat într-un ritm neabătut dealul, cutremurat de un fior care mi-a străbătut brusc șira spinării. Era obișnuitul semnal care mă prevenea că se apropia ceva legat de Întuneric, însă nu i-am acordat cine știe ce atenție, concentrat fiind asupra scopului meu.

Câteva clipe mai târziu, stăteam în picioare în interiorul cercului din pietre, aproape de groapa pe care o săpasem pentru Diavol. Nu auzeam nimic altceva decât propriile bătăi repezite ale inimii și răsuflarea precipitată. Ceața părea să se îngroașe și să se înalțe în fuioare șerpuite. M-am răsucit lent pe călcâie, cercetând totul împrejur. Ceața părea să se ridice de la sol și era din belșug. Pur și simplu, nu mi se părea normal. Să fi fost răsuflarea dragonului? m-am întrebat.

Nu, era ceva absurd. Dragonii nu scoteau foc pe nări și nu aveau răsuflarea fierbinte; nu erau altceva decât uriașe spirite elementale ale aerului. Nu era decât o ceață obișnuită.

Deodată, am văzut aerul pâlpâind brusc drept înaintea mea, de cealaltă parte a gropii. Eram față în față cu Alice. Inima mi-a zvâcnit, însă apoi am văzut că ea nu zâmbea; nu părea câtuși de puțin încântată să mă vadă... arăta îngrozită! Avea fața năclăită de un strat de noroi din care i se vedeau albul ochilor înnebuniți, părul încâlcit și gura schimonosită într-o strâmbătură de groază. Dădea impresia că stă chiar în spatele acelei perdele pâlpâitoare. Iar aceasta părea atât de fragilă! Sigur nu mi-ar fi fost deloc greu să trec prin ea...

Cu un gest brusc, Alice și-a repezit mâna stângă spre mine,

pătrunzând drept în lumea în care mă aflam.

— Ajută-mă, Tom! a strigat. Părea că strigă, însă vocea îi era înăbușită și firavă. Trebuie să mă tragi încolo! Eu nu pot să trec de una singură!

Fără vreo clipă de șovăială, i-am apucat mâna cu fermitate, stânga mea strângând stânga ei... care mi se părea atât de rece... Parcă aș fi ținut de mână o moartă.

Am tras cu putere, însă Alice părea să se împotrivescă. Să fi fost înțepenită acolo? O ținea ceva din spate? Am smucit și mai tare, însă atunci strânsoarea asupra mâinii mele s-a întetit, provocându-mi o veritabilă durere. Parcă Alice s-ar fi străduit să-mi zdrobească oasele mâinii! Și apoi, în timp ce eram târât înaintea fără voia mea, chipul lui Alice a început să se transforme. Nu era al ei. Era al lui Scarabek!

Am încercat să mă împotrivesc, însă iarba era alunecoasă, așa că tălpile mele și-au pierdut aderența, iar toiagul mi-a zburat din mână... și m-am pomenit tras prin perdeaua aceea pâlpâitoare, prin poarta către întuneric.

A urmat un fulger strălucitor de lumină gălbuie, iar Scarabek mi-a smucit brațul, după care mi-a dat drumul din strânsoare foarte brusc, făcându-mă să mă învârtesc ca titirezul pe lângă ea. M-am izbit cu putere de pământ și m-am rostogolit de câteva ori înainte de a mă opri în trunchiul unui copac, ciocnire care mi-a făcut să-mi iasă tot aerul din plămâni.

M-am ridicat în genunchi, icnind după aer, și m-am uitat repede în jur. Eram într-o pădure și toți copacii păreau enormi. Era și-așa destul de ciudat, însă totul era scaldat într-o lumină argintie. Era ca și cum ar fi radiat din orice – din copaci, din pământ și din cer – și un singur lucru știam cu certitudine: lăsasem cu mult în urmă lumea cunoscută mie.

Brusc, mi-am dat seama de adevăr. Acesta nu era tărâmul întunericului. Mă aflam din nou în Tech Duinn, în Dealurile scobite – locul în care mă dusesese Pan cu spiritul.

Mi-am ridicat privirea spre Scarabek. Ea mi-a răspuns cu un zâmbet plin de răutate, însă contururile păreau că i se șterg. Mi-am amintit de ce ne povestise Shey: vrăjitoarele nu puteau să stea mult timp aici.

— Te las aici, băiete! Te dau în seama lui Morrigan. Ea va veni după tine la cea de-a douăsprezecea bătaie a clopotului de miezul nopții! Iar asta n-o s-o uiți, sunt sigură! Și încearcă să nu uiți nici *cine ești!* mi-a strigat Scarabek pe un ton încărcat de

batjocură.

După care a dispărut, lăsându-mă în voia sorții pregătite de ea.

M-am ridicat în picioare, cu ultimele ei cuvinte învârtindu-mi-se în cap. Uitarea! Aceasta era o primejdie adevărată. Nu așa îmi spusese Pan?

Amintirile se scurg în lumina aceea argintie și se pierd pentru totdeauna. Numai eroii pot să suporte...

Era vorba despre eroii Irlandei – cei vechi, marii eroi, cum fusese Cuchulain. Cu toate puterile ei magice, nici măcar o vrăjitoare celtică n-avea cum să reziste aici prea mult timp. Prin urmare, eu ce șanse aveam? Mă aflam aici, pe Lumea cealaltă, atât cu trupul, cât și cu sufletul. Cum puteam să sper că voi scăpa viu de Morrigan? Aveam în buzunare sare și pilitură de fier și lanțul meu din argint legat în jurul mijlocului. Cu toate acestea, astfel de arme n-aveau cum să-i facă rău unei zeițe. Mi-am amintit de lupta mea cu Ordeen, de mai demult, în Grecia: cum se scuturase, pur și simplu, de lanțul pe care-l aruncasem asupra ei.

Nu prea mai știu ce s-a petrecut mai departe, însă m-am pomenit dintr-odată târându-mă în patru labe în loc să merg pe două picioare și mă simțeam buimăcit și dezorientat. Îmi căutam toiagul, care-mi fusese smuls din mână. Unde o fi? Aveam nevoie disperată de o armă; știam instinctiv că fără o armă n-aș mai fi putut scăpa cu viață.

Miezul nopții se apropia cu repeziciune și atunci o cumplită creatură avea să vină să-mi ia viața. Dar ce anume să fie ea? Un soi de demon? Tot ce puteam să-mi mai amintesc era că o vrăjitoare fusese cea care mi-o trimisese. Voia răzbunare pentru ce-i făcusem eu. Dar ce anume îi făcusem? Despre ce să fi fost vorba?

De ce nu puteam să-mi aduc aminte de toate aceste lucruri așa cum se cuvenea? În minte mi se învârtejeau fragmente de amintiri – frânturi pe care nu reușeam să le potrivesc cap la cap. Oare eram deja sub influența vreunui soi de descântec de magie neagră? m-am întrebat. Dintr-odată, mi s-a făcut frig, foarte frig. Ceva venit din Întuneric se apropia acum din ce în ce mai mult.

Cuprins de panică, am țâșnit în picioare și am început să alerg disperat printre copaci, împiedicându-mă de crengi și de tufișuri spinoase, care mă agățau și mă zgâriau, dar fără ca mie să-mi pese. Eu doar *trebuia* să mă îndepărtez.

Acum chiar auzeam cum mă urmărește ceva, dar nu era o

vietate care alerga pe picioare. Ceea ce se auzea era fâlfâitul furios al unor aripi gigantice. Am aruncat o privire înapoi peste umăr și, imediat, mi-am dorit să n-o fi făcut, fiindcă imaginea zărită n-a reușit decât să-mi sporească groaza și panica.

Eram hăituit de o imensă cioară neagră.

O frântură din memoria mea fărâmițată s-a întors la locul ei.

Enorma cioară era Morrigan, vechea zeiță însetată de sânge a vrăjitoarelor celtice. Ea își zgâria victimele, însemnându-le pentru moarte. Bântuia pe câmpurile de bătălie și le ciugulea ochii muribunzilor.

Un al doilea fragment de amintire s-a potrivit în poziția corectă.

Acesta m-a umplut de speranță. Știam că mai am încă o firavă șansă de a scăpa de ea. În față era un fel de biserică; odată ajuns înăuntru, aveam să fiu la adăpost față de zeiță. Oare puteam să ajung la ea înainte să fiu înșfăcat de Morrigan? Visasem de atâtea ori situația asta, însă acum se întâmpla cu adevărat. Dacă n-ar fi fost acel coșmar repetitiv al meu, lumea luminată în argintiu a Dealurilor scobite mi-ar fi răpit până și ultima frântură de amintire. Chiar m-am întrebat dacă priceperea de a învăța din propriile vise o fi un alt dar moștenit de la mama mea.

În mod obișnuit, bisericile nu erau locuri de refugiu față de creaturile Întunericului. Oricât ar fi crezut preoții asta, vracii cu certitudine nu le împărtășeau părerile.

Chiar și-așa, știam totuși cumva că la cea de dinaintea mea trebuia să ajung... sau să înfrunt moartea.

Alergam din răspuțeri, luând prea puțin în seamă obstacole precum trunchiurile prăbușite sau rădăcinile ieșite la suprafață. Inevitabil, până la urmă m-am împiedicat și am căzut. Ridicându-mă în genunchi, m-am uitat la urmăritoarea mea.

În fața mea stătea o creatură înfricoșătoare, purtând o rochie neagră, însângerată, care-i ajungea până la glezne: era jumătate femeie, jumătate cioară. Avea picioarele goale, cu gheare în loc de unghii – ca și în cazul unghiilor de la mâini –, un cap enorm, acoperit cu pene, și un plisc ucigător.

Deodată, a început să-și schimbe înfățișarea. Pliscul i s-a micșorat, iar ochii de pasăre i s-au transformat până când întregul cap i-a dobândit o înfățișare omenească.

O a treia frântură de amintire mi-a revenit.

Era un chip pe care-l cunoșteam. Îi aparținea vrăjitoarei celtice pe nume Scarabek. Fără îndoială că Morrigan îi preluase

înfățișarea ca să-mi amintească de crima mea comisă împotriva vrăjitoarelor care o venerau.

Deodată, în depărtare am auzit dangățul unui clopot. Să fi fost un clopot de biserică? Dacă da, atunci puteam să urmez sunetul până la locul său de proveniență și să-mi găsesc refugiul!

Merita încercat, așa că, la auzul celei de-a doua bătaii, am sărit în picioare și am început să alerg în direcția din care se auzise. Dintr-odată, am început să mă întreb cât o fi de departe. Oare puteam să ajung acolo la timp? O a treia bătaie a răsunat foarte aproape, însă simțeam prezența lui Morrigan în spatele meu, plutind din ce în ce mai aproape cu fiecare pas iute al ei. Privind înapoi, am remarcat că fața îi fusese din nou înlocuită de enormul cap de cioară. Pliscul ascuțit îi era larg căscat, iar ghearele tăioase i se avântau spre mine, pregătite să-mi sfâșie carnea, să-mi sfărtece trupul și să-mi risipească oasele făcute țândări.

Însă acum zăream printre copaci contururile argintii ale unei clădiri. Era cu puțin mai mare decât o capelă și avea o clopotniță mărunță. Măcar de-aș putea să ajung la ea!

Pe măsură ce mă apropiam, contururile au început să-i tremure, iar forma să i se preschimbe cu încetul. Ascuțimea muchiilor s-a îndulcit, turla a dispărut și până la urmă a căpătat forma unui gorgan funerar. Mai mult decât atât – sub cupola boltită a acoperișului învelit de un strat de iarbă se afla o construcție dintr-o piatră strălucitor de albă. Acum, puteam să văd și o ușă deschisă, cu un prag de piatră sculptat complicat; dincolo de el aștepta o beznă absolută.

Ghearele lui Morrigan au greblat aerul spre umărul meu stâng, însă eu m-am răsucit într-o parte și m-am aruncat prin intrarea aceea mică și pătrată, în refugiul cel întunecat. Când m-am izbit de sol, mi s-a părut moale; era acolo un culcuș din paie galbene și m-am rostogolit pe el de vreo două ori până să mă opresc. Mi-am lăsat ochii să se adapteze cu încetul la întuneric și foarte curând am fost în măsură să disting ce mă înconjură.

Am inspirat adânc de vreo două ori, după care am luat o poziție ghemuită și am privit în jurul meu. În centrul înaltului tavan al misterioasei capele atârna un candelabru de aur cu șapte brațe, lumânările subțiri și albastre fiind aproape străvezii. Însă lumina slabă nu ajungea în cele patru colțuri ale încăperii, unde beznă se aduna în porțiuni impenetrabile.

Cu toate acestea, amănuntul cel mai semnificativ era aceia că

misterioasa lumină argintie dispăruse în totalitate. Capela era, într-adevăr, un loc de refugiu față de creaturile de pe Lumea cealaltă, iar mintea mea, care devenise din ce în ce mai trândavă și mai uitucă, era acum din nou ascuțită și limpede și-mi aminteam tot ce se petrecuse.

S-a auzit un mârâit gros, iar apoi lipăitul unor picioare greoaie. Dintre umbre a răsărit un dulău monstruos. Am început să tremur. Gheară și puii ei, ajunși acum mari, erau bestii feroce, însă dulăul ăsta era mare cât un cal de tracțiune din Comitat și la fel de masiv și de puternic ca toți cei trei câini-lupi ai noștri la un loc.

Să fi fost păzitorul acestui loc? Dacă da, aveam prea puține șanse în fața unei astfel de vietăți. Însă n-am mai avut nevoie să mă apăr, fiindcă un monstru încă și mai mare și-a făcut apariția din penumbră și și-a lăsat o mână enormă pe capul câinelui, potolindu-l.

CAPITOLUL 19 DULĂUL DIN CALANN

Era un bărbat uriaș, cu o coamă sălbatică de păr roșu și aspru. În mâna dreaptă avea o sulită, iar la cingătoare purta o spadă.

Părul lui izbitor de roșu mi-a atras brusc din nou atenția. Cu toate că nu era nici cea mai mică adiere de vânt, părul dădea impresia că i se mișcă. Îi stătea ridicat vâlvoi și i se unduia încet, precum se mișcă trestiiile sub apă prinse de un vârtej.

— Aici ești la adăpost, băiete, mi-a zis el cu o voce profundă, bubuitoare, în timp ce se așeza lângă câinele acela magnific de vânătoare. Fiara asta n-o să se atingă de tine. De ceea ce te așteaptă afară ar trebui să te temi. Și eu mă tem de Morrigan, însă ea nu poate să pătrundă aici. Acesta e un *sidhe* – un loc pentru refugiu. Ai un nume?

Îmi simțeam gâtul uscat și am fost nevoit să înghit în sec înainte de a putea vorbi.

— Tom Ward, i-am răspuns.

— Și cu ce te ocupi, Tom? Ce te aduce aici?

— Sunt ucenic de vraci. Magistrul meu și cu mine luptăm împotriva Întunericului. Am fost înșelat de o vrăjitoare și ademenit să ajung pe Lumea cealaltă... ea vrea ca Morrigan să mă hăituiască.

— Ei bine, atât timp cât rămâi în interiorul acestui *sidhe*, ea nu se poate atinge de tine. Nici măcar o zeiță nu poate să pătrundă. Însă n-ar fi înțelept să stai prea mult. Aici, timpul trece cu totul altfel. Nu se scurge în același ritm ca pe pământ. Înaintează în salturi mari. Acum, ne apropiem de miezul nopții. Foarte curând, clopotele vor bate ora. La cea de-a douăsprezecea bătaie, timpul

va zvâcni brusc înainte: într-o singură secundă petrecută aici, dincolo, în lumea ta, vor trece mulți ani. Toți cei pe care-i cunoști vor muri. Așa că du-te repede, cât mai ai la ce să te întorci.

— Eu vreau să mă întorc, dar nu știu drumul. Și cum aş putea să trec de Morrigan?

— Poți să te lupți cu ea. Eu m-am mai luptat cu ea până acum, dar de fiecare dată se sfârșește cu suferințe și mă trezesc aici, așteptând să-mi revină puterile...

— Dar cine ești? I-am întrebat.

— Odinioară, mi se spunea Dulăul din Calann, pentru că l-am omorât pe dulăul din fața ta cu mâinile goale. Acum, în viața de după, suntem legați unul de celălalt.

Mi-am amintit de povestea istorisită de Shey.

— Prin urmare, ești Cuchulain... unul dintre cei mai mari eroi ai Irlandei...

Uriașul a zâmbit.

— Așa mă descrie lumea, Tom? Asta-mi place. Și ce altceva se mai spune despre mine?

— Se spune că te odihnești aici și că te vei întoarce atunci când Irlanda va avea nevoie de tine.

Cuchulain a izbucnit în râs.

— Eu... să mă întorc? Nu prea cred! O viață mi-a fost de-ajuns, oricât de scurtă. M-am săturat să omor oameni. Nu, n-o să mă mai întorc, asta-i sigur. Dar mă gândesc foarte serios să te ajut pe tine să te întorci. Am chef de o încăierare... cu toate că, trebuie să te previn, nu sunt cel mai potrivit dintre însoțitori. În decursul bătăliei, mă cuprinde o furie grozavă și o ceață roșie îmi întunecă vederea. Când sunt în starea asta, omor prieteni și dușmani deopotrivă. Am regretat pe urmă, dar asta nu mai desface tot ce-a fost făcut. Nu-i mai aduce înapoi pe morți. Așa că fii cu luare-aminte! Totuși, oferta mea rămâne valabilă: acceptți sau refuzi. Dar acum nu e momentul să pierzi prea mult timp stând pe gânduri.

Uriașul dulău s-a întins pe jos și a închis ochii și peste mine și Cuchulain s-a așternut tăcerea. După câteva clipe, și lui i-a căzut capul în piept și i s-au închis ochii.

Dacă era să accept oferta de ajutor a eroului, nu aveam nicio garanție că el chiar m-ar putea apăra de Morrigan. Nu spusese abia adineauri că, ori de câte ori se lupta cu ea, sfârșea cu dureri și suferințe? Mereu pierdea. Și, pe urmă, mai era și nebunia aceea care-l cuprindea în focul bătăliei: în timp ce se lupta cu ea,

putea la fel de lesne să mă omoare pe *mine*. Însă, m-am gândit, dacă rămâneam aici, eram ca și mort. N-aveam să mai văd niciodată pe cineva dintre cei la care țineam. Deși știam acum că Alice era pierdută pentru mine, îmi rămânea încă familia. Și Vraciul, și Grimalkin. Până și șansa mea de a-l lega pe Diavol s-ar fi risipit, iar eu n-aș fi fost altceva decât un străin într-o lume necunoscută. Aveam datoria să mă lupt cu Întunericul. Trebuia să-mi desăvârșesc pregătirea și să ajung Vraci cu drepturi depline. Nu, trebuia să plec din acest *sidhe*... și cât mai curând cu putință, oricare ar fi fost riscurile.

— Cunoști vreun drum de întoarcere în lumea mea? l-am întrebat pe Cuchulain.

Dulăul a mârâit prin somn, iar uriașul l-a mângâiat pe cap, ținându-și încă ochii închiși.

— Cunoscut câteva porți care duc înapoi – cea mai apropiată se află nu departe de aici. Am putea ajunge până la jumătatea drumului înainte ca zeița să-și dea măcar seama că ne-am părăsit refugiul.

— *Trebuie să scap*, i-am zis. Vrei să mă ajuți?

Cuchulain a deschis un ochi și mi-a adresat un zâmbet pieziș.

— Bătăile inimii mi s-au iuțit! a strigat el. Simt mirosul sângelui lui Morrigan. Merită încercat. De data asta, s-ar putea să înving. De data asta, s-ar putea să-i zbor capul! Vezi tu, a adăugat hohotind, eu sunt un veșnic optimist. Niciodată să nu renunți! Asta-i adevărata calitate care te scoate în evidență ca erou. Niciodată să nu renunți, nici măcar când situația pare fără speranță. Și eu cred că și tu ai calitatea asta, băiete. Și tu ești un erou!

— Eu nu cred, am zis clătinând din cap. Nu sunt decât ucenic de vraci... adesea mi se face frică atunci când înfrunt Întunericul.

— Până și eroilor li se face câteodată frică, Tom, mi-a spus zâmbind Cuchulain. E nevoie de vitejia unui erou ca să-ți recunoști frica. În plus, tu te afli aici, în *sidhe*, și respiri încă. Dacă n-ai fi avut calități de erou, ai fi fost nimic în încă din clipa în care ai pătruns aici.

Ridicându-se în picioare, și-a luat enorma sulită și m-a întrebat:

— Ai arme, Tom?

— De obicei, folosesc un toiag de vraci, însă mi l-am pierdut când am fost tras înapoi din lumea mea, pe poarta aceea. Acum, nu am nimic altceva decât sare și pilitură de fier și lanțul

meu de argint...

— Pe Morrigan n-au cum s-o deranjeze prea tare sarea și pilitura de fier, iar lanțul n-ar putea s-o lege decât pentru câteva clipe. Și-ar schimba înfățișarea și s-ar strecura afară din el cât ai clipi din ochi. Uite... ia pumnalul ăsta, mi-a zis, vârându-și mâna pe sub vesta lui din piele și întinzându-mi apoi un cuțit. Lovește-o cât poți de tare cu el. O să simtă, ține minte ce-ți spun.

Pentru Cuchulain, putea să fi fost un pumnal, însă el era un bărbat gigantic, de două ori și ceva cât fierarul satului Chipenden. Iar arma pe care mi-o înmânase era o spadă. Părea să fie una cu totul specială, fără doar și poate meșteșugită pentru un rege. Avea garda împodobită, în forma capului unui soi de fiară. Am recunoscut-o șocat. Era o lipitoare, o vietate care se ascunde prin crăpăturile pământului din apropierea apelor, după care iese fuga de-acolo ca să bea sângele victimelor sale. Botul lung al lipitorii alcătua lama zimțată a spadei; ochii îi erau două rubine mari. Era logic – în Irlanda se găsesc nenumărate mlaștini și ape, gazde ale lipitorilor, așa că spada fusese modelată în chip asemănător cu această vietate.

Am apucat-o de mâner cu mâna stângă și am cântărit-o. Părea să fie numai bună, aproape de parcă ar fi fost meșterită special pentru mine.

Apoi, am observat că lama propriu-zisă fusese făurită dintr-un aliaj de argint. O astfel de armă era capabilă să nimicească un demon. Cu toate că nu era eficientă împotriva unui Vechi Zeu, lama putea oricum s-o rănească pe Morrigan și să ne aducă un prețios câștig de timp, în care eu să pot scăpa.

Deodată, am observat că din spadă picura sânge, care deja începea să formeze o mică băltoacă roșie pe pământ. Pentru o clipă, m-am gândit că mă tăiasem în lama ei ascuțită; pe urmă însă, spre marea mea uluire, mi-am dat seama că sângele picura din cei doi ochi din rubine.

Cuchulain mi-a zâmbit.

— Îi place de tine, băiete! a exclamat el. Îi place foarte mult de tine! Prima oară când am ținut-o în mână, a vărsat un pic de sânge. Niciodată atât de mult ca în clipa asta! Tu îi aparții spadei. Ea e *stăpâna* ta. Și-i vei aparține până în ziua morții tale.

Cum ar fi fost posibil ca o armă să fie *stăpâna* mea? m-am întrebat atunci. Oare nu eu eram *stăpânul* ei? Cu toate acestea, nu era momentul potrivit ca să-l contrazic pe Cuchulain.

— Ești gata, Tom? m-a întrebat el.

Am dat aprobator din cap.

— Trebuie să ne mișcăm repede. De îndată ce am ieșit din *sidhe*, cotești scurt la stânga. După vreo cincizeci de pași, ajungem la un vad. Traversarea nu e ușoară, însă de partea cealaltă se găsește o peșteră. Fugi drept către ea și intră fără să-ți domolești goana. Peretele din partea cealaltă este poarta de întoarcere în lumea oamenilor, dar ca să poți trece prin ea, trebuie să gonești cât te țin picioarele. Ai înțeles?

I-am făcut un nou semn de încuviințare.

— Sunt gata, i-am zis apoi.

Atunci, Cuchulain și-a înșfăcat sulița și a ieșit în fugă din *sidhe*, cu uriașul lui dulău alături. Am alergat în urma lor, ținându-mi spada pregătită. Din nou, eram scăldați în acea bolnăvicioasă lumină argintie. M-am forțat să mă concentrez, temându-mă să nu-mi pierd memoria.

Când am ajuns afară, nu se vedea nici urmă de Morrigan. Cuchulain și dulăul se îndepărtau, așa că m-am străduit să țin pasul cu ei. Am zărit râul în față, ca un șarpe gras și argintiu printre copaci. Deodată, m-am pomenit alături de Cuchulain. Izbutisem cumva să-mi iuțesc pașii sau și-i încetinise el?

Privind spre dreapta, am observat că se clătina. Când ieșiserăm din *sidhe*, umărul și brațul lui stâng îi fuseseră puternice, musculoase. Acum, erau ofilite, într-atât de slabe, încât de-abia mai putea ține sulița în mână. În timp ce-l priveam, și-a trecut arma în mâna dreaptă și a continuat să înainteze, împleticindu-se, încetinind cu fiecare pas, parcă gata să se prăbușească în orice clipă. Mi-am amintit de povestea lui Shey: pe timpul vieții, lui Cuchulain puterile îi fuseseră slăbite de blestemul unei vrăjitoare. Oare acum Morrigan își exercita magia asupra lui, reînnoind vraja?

Atunci, am auzit un zgomot nou: croncănitul aspru al ciorilor. Crengile copacilor din fața noastră erau încovoiate de greutatea păsărilor negre. Oare Morrigan se afla printre ele? m-am întrebat. Și răspunsul a sosit degrabă.

Nu! O cioară monstruoasă, mare cât Cuchulain, zbura drept spre noi, cu ghearele întinse și pliscul căscat. În timp ce Morrigan săgeta printre copaci, eu am sărit brusc spre stânga; în schimb, Cuchulain și-a săltat sulița și a împuns-o. Au zburat pene prin aer, iar zeița a scos un țipăt. O rănise și o făcuse să cadă greoaie la pământ, însă în clipa imediat următoare, ea deja zbura din nou spre el, șfichiuind cu ghearele.

M-am întors, pregătit să-i sar în ajutor lui Cuchulain, strângând cu putere mânerul spadei. Erau încleștați într-o luptă corp la corp, ghearele ei sfârtecându-i carnea, însă am văzut și pene însângerate pe pământ.

Amândoi sângerau. Morrigan țipa ca o vrăjitoare banshee, iar Cuchulain urla și zbiera ca o fiară sălbatică.

M-am apropiat mai mult, așteptând ocazia de a o străpunge cu spada. Am observat că și dulăul urmărea lupta. De ce nu sărea să-și ajute stăpânul? L-am privit mai cu atenție pe Cuchulain și mi-am dat seama că începea să se transforme. Furia bătăliei se abătea asupra lui. Unul dintre ochi părea să-i iasă din orbită, iar părul i se ridicase vâlvoi, îngroșându-se precum acele ascuțite ale unui arici. Pielea de pe față îi fremăta, dantura i se dezgolise într-un mârâit, de parcă ar fi vrut să smulgă dintr-o mușcătură capul ciorii care-l înfrunta.

Am pornit în fugă înainte, ridicându-mi spada ca s-o lovesc pe zeiță. Din fericire, n-am ajuns suficient de aproape pentru așa ceva, căci mi-aș fi găsit sfârșitul. Turbat de furie, Cuchulain și-a întins mâna stângă și-a înșfăcat dulăul de ceafă. Cu tot brațul lui ofilit, furia dementă îi dădea forță. Dintr-o zvăcnire, l-a repezit pe uriașul câine în trunchiul celui mai apropiat copac. Masivul trunchi s-a cutremurat de forța impactului, însă țeasta dulăului s-a fărâmat precum coaja unui ou, împrôscând lemnul și pământul cu bucăți de creier și cheaguri roșii de sânge.

Cuchulain a azvârlit cât colo trupul fără viață, după care și-a rotit privirea feroce în jur. Pentru o clipă, ochii s-au oprit asupra mea și groaza m-a făcut să încremenesc pe loc. Apoi, și-a mutat privirea mai departe, însă în loc să se abată asupra lui Morrigan cu o furie reînnoită, a atacat un stejar vânjos! Și-a avântat sulita spre el, încă o dată, și încă o dată, loviturile răsunând prin pădure. Crengile se frângeau și cădeau sfărâmate pe iarba argintie. Pe urmă, a început să-și înfigă vârful ascuțit al sulitei în trunchi. Cu fiecare lovitură, arma pătrundea tot mai adânc, făcând așchiile să zboare prin aer. Însă acum privirea mea nu mai era îndreptată spre Cuchulain. Acum mă holbam la uriașa cioară, care-și preschimba înfățișarea chiar sub ochii mei.

Încă o dată, Morrigan lua forma lui Scarabek. Zâmbindu-mi, a pornit spre mine. Distras de propria-i furie, Cuchulain nu mai reprezenta un pericol pentru ea. Acum, ea venea să mă atace pe *mine!*

M-am întors și am rupt-o la fugă în direcția râului, așa cum

fusesem învățat. Când am ajuns la mal, am constatat cu mare necaz că apa era adâncă și curgea cu iuțeală – era un torent argintiu pe care nu-l puteam traversa. Unde să fi fost vadul? Acum, Morrigan venea spre mine în pas de plimbare, aproape nepăsătoare, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume...

Tot timpul din lume? Era exact ceea ce eu *nu* aveam. Se apropia miezul nopții și de îndată ce clopotul avea să bată și pentru a douăsprezecea oară, acasă, în lumea mea, treceau ani cu duiumul. Scrutând cu atenție malul, am descoperit pietrele pe care puteai călca. Erau în stânga mea: opt la număr, partea lor superioară abia ieșind la iveală din apă.

Morrigan a văzut încotro mă îndrept și a pornit în fugă spre mine, însă tot eu am ajuns primul la vad și am făcut un salt mare spre cea dintâi piatră. Era umedă și alunecoasă și am fost cât pe ce să-mi pierd echilibrul. Cu toate acestea, am reușit să sar până pe a doua, apoi pe a treia. Când am ajuns la a cincea, am privit înapoi. Morrigan sărea, la rândul ei, de pe o piatră pe alta. Sperasem întrucâtva ca ea să nu poată traversa apa curgătoare. Însă, cu toate că se deghizase sub înfățișarea unei vrăjitoare, ea rămânea o zeiță, așa că torentul nu se dovedea un obstacol pentru ea. Nu mai aveam decât o piatră, după care puteam să sar pe celălalt mal al râului. Totuși, Morrigan era acum prea aproape de mine.

N-aș fi avut cum să reușesc. Așa că m-am întors cu fața spre ea și mi-am înălțat spada, pregătit să mă apăr.

S-a aruncat asupra mea, cu mâinile întinse, cu ghearele sclipindu-i. Mi-am abătut spada cu toată puterea. Am lovit-o destul de tare în umărul stâng. A țâșnit sânge, iar ea, scoțând un țipăt, a căzut în apă, cu un plescăit formidabil. Aceasta era șansa mea! Am izbutit să sar până pe cea din urmă piatră alunecoasă, apoi pe mal, cu inima bubuindu-mi în piept.

Zăream în față intrarea în peșteră ca o gură larg căscată în faleza argintie. M-am zorit în direcția ei. La un moment dat, am privit înapoi. Morrigan se ridicase și pornise din nou în urmărirea mea. Nici măcar nu alerga. Oare credea că nu voi fi în stare să-i scap?

Peștera era întunecoasă, dar nu într-atât pe cât păruse la prima vedere; strălucea de același misterios licăr argintiu care ilumina toată Lumea cealaltă, în afară de *sidhe*. Am examinat peretele din fund. Părea să fie dur... și solid. Am alergat spre el,

așa cum mă povățuise Cuchulain, însă în ultimul moment am încetinit puțin și-am șovăit, anticipând impactul.

M-am izbit de stânca solidă – o lovitură formidabilă, care m-a zguduit din cap până-n picioare. M-am tras înapoi, împleticindu-mă, iar spada mi-a zburat din mână și am rămas întins pe loc, năucit. Mă dureau capul și genunchii. Simțeam în gură gust de sânge.

Unde greșisem? Poate că Morrigan întrebuițase cine știe ce soi de farmec, m-am gândit. Oare de-asta venise atât de nepăsătoare spre mine, fără să se sinchisească măcar să alerge? M-am ridicat în genunchi și m-am târât spre locul în care-mi căzuse spada. Am apucat-o cu mâna stângă și am reușit să mă pun pe picioare, apoi am făcut câțiva pași lenți și dureroși către gura peșterii. Când am ajuns la ea, zeița era la numai vreo zece pași distanță, înaintând fără zăbavă.

Am tras aer adânc în piept, ca să-mi potolesc temerile, și mi-am pregătit spada în mână. Însă cu cât Morrigan se apropia mai mult de mine, cu atât încrederea în propriile forțe îmi scădea. Am remarcat că rochia îi era neatinsă: nu se zărea nici urmă din rana pe care i-o provocasem. O zeiță dotată cu o asemenea putere era capabilă să se vindece repede. Lama din argint putea s-o rănească și să-i încetinească înaintarea, dar nu s-o nimicească. Tot ce puteam obține era să câștig puțin timp...

Timp! Nici nu mi-a apărut bine gândul acesta în minte, că s-a și auzit în depărtare prima bătaie a clopotului vestind miezul nopții. Știam că atunci când o să răsunе cea de-a douăsprezecea, timpul de acolo, de pe pământ, avea să zvâcnească înainte. Mă întrebam, cuprins de disperare, ce-aș putea să fac mai departe și atunci mi-a revenit în minte ceea ce-mi spusese Cuchulain în legătură cu poarta.

S-a auzit răsunând cea de-a doua bătaie...

Să gonești cât te țiiin picioarele – trebuia să alergi din răspuțeri, cu toată viteza, spre acel perete din fundul peșterii. Numai că eu încetinisem și șovăisem în ultima clipă. Îmi venea greu să-mi imaginez un impact mai puternic decât cel suferit de mine, însă trebuia s-o fac. Era singura mea șansă de a ajunge înapoi, în lumea pe care o cunoșteam. Mai întâi însă, trebuia să mă ocup de Morrigan...

Acum, ea alerga spre mine cu ghearele întinse și ochii arzând de o furie feroce. În timp ce se arunca asupra-mi, clopotul a bătut pentru cea de-a treia oară. M-am răsucit spre stânga și ea

nu m-a nimerit, iar ghearele ei au răsucit stânca în dreptul capului meu.

Pe urmă, am izbit-o cu spada, însă lovitura a fost dată cu stângăcie și în grabă. Lama s-a lovit zăngănind de peretele solid al stâncii, făcându-mi brațul să vibreze. Și clopotul a bătut încă o dată...

Următoarele câteva secunde au trecut ca prin ceață și știam că trebuie să închei mai repede lupta. Pe deasupra zgomotelor răsuflării mele chinuite, a mârâitului lui Morrigan și a târșâitului tălpilor mele pe solul stâncos, puteam să aud și bătăile lente, neabătute, ale clopotului. Numai că între timp le pierdusem șirul. Cât să mai fie până la cea de-a douăsprezecea bătaie?

Gândul mi s-a îndreptat iar spre peretele din fundul peșterii: trebuia să *cred* că pot trece prin el. Am început să-mi concentrez gândurile. Ciudat lucru: în timp ce făceam asta, am simțit spada vibrându-mi în mână și o singură picătură de sânge a căzut din rubinul ochiului drept.

Când zeița a dat din nou buzna spre mine, am fentat spre stânga, după care am schimbat brusc cu o lovitură din dreapta, abătându-mi cu iuțeală tăișul spadei, aproape orizontal, spre ea. A fost o lovitură perfectă. Ca și cum aș fi tăiat un calup de unt, spada i-a retezat capul de pe umeri. A căzut pe pământ cu un scrâșnet îngreșător, însă apoi a început să se sucească și să se rostogolească la vale, către râul argintiu de jos.

Pentru o clipă, trupul decapitat al lui Morrigan a rămas pe loc, clătinându-se, cu gâtul împrôscând sânge. Apoi, în loc să cadă, a pornit împleticindu-se la vale, în urma propriului cap. Mi se părea puțin probabil să-l prindă înainte de a se rostogoli în apele râului.

Fără să mai pierd vremea, m-am zorit înapoi în peșteră. Am alergat din ce în ce mai repede drept spre peretele din stâncă solidă, care mă aștepta. Am avut nevoie de întreaga putere a voinței ca să nu încetinesc, să nu ezit sau să mă abat din drum. Tot am simțit o izbitoră colosală – după care totul s-a întunecat.

Am auzit în depărtare un ultim dangăt al clopotului. Pe urmă, tăcere.

CAPITOLUL
20
NIMENI
N-O SĂ TE-AUDĂ ȚIPÂND

Chiar înainte să deschid ochii, am simțit un vânt rece pe față și iarba sub trupul meu lungit pe jos.

M-am ridicat în șezut și am privit în jur; mi-am dat seama că încă țineam în mână spada însângerată. Acum era aproape întuneric. Mă aflam în centrul cercului alcătuit din pietre verticale de la Kenmare. Dar mă întorsesem oare la timp? Cât să fi trecut... un secol?

M-am ridicat în picioare și am pornit în direcția gropii. Era greu să-mi dau seama în lumina sărăcăcioasă, însă părea să arate la fel. Dacă ar fi fost abandonată, m-am gândit, chiar și trecerea a doar câteva luni ar fi umplut-o de ierburi și de buruieni.

Apoi, mi-am văzut toiagul zăcând pe pământ. Imaginea aceasta a fost ca o străfulgerare a adevăratei speranțe. Vrăciul ar fi venit în căutarea mea. El ar fi găsit toiagul și l-ar fi luat... nu l-ar fi lăsat să zacă în locul acesta.

Așa că mi-am luat toiagul și am pornit spre casa lui Shey. Când am ajuns la poartă, pe-acolo patrolau doi paznici, dar mi-au făcut semn să intru ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Când am intrat în vestibul, Vrăciul și Grimalkin erau acolo. Vrăjitoarea asasină avea țepușele la ea, înfășurate în pânza de sac, iar Vrăciul își ținea toiagul în mână. M-am simțit nespus de ușurat. Era limpede că aici trecuse mai puțin timp decât pe Lumea cealaltă. Amândoi m-au privit uluiți.

— Ești rănit, băiete? m-a întrebat magistrul meu.
Am clătinat din cap.

— Câteva tăieturi și vânătăi, dar nimic serios.

— Ce s-a întâmplat? Unde ai fost? m-a luat el la rost.

— Ce spadă! a exclamat Grimalkin, făcând ochii mari de uimire, înainte ca eu să pot răspunde. Dă-mi voie s-o văd!

Și-a lăsat jos boccea cu țepușe, iar eu i-am înmânat spada. Vrăjitoarea asasină a examinat-o îndeaproape, însă a evitat să atingă lama din aliaj de argint.

Apoi, și-a întors privirea spre mine.

— Tu știi ce-i asta? a strigat, privind încordată straniile însemne gravate pe gardă și pipăind capul de lipitoare sculptat.

Am clătinat din cap. La ce se referea?

— Este o „spadă pentru eroi” făurită de unul dintre Vechii Zei, pe numele său Hefaistos, m-a informat ea. Numai trei au fost create vreodată, iar asta e cea mai bună dintre ele!

I-am răspuns cu un zâmbet.

— Eu l-am cunoscut pe erou! i-am confirmat. Am fost pe Lumea cealaltă și el mi-a dăruit spada lui. Fără ea, n-aș mai fi fost aici. M-a atacat Morrigan, dar eu i-am retezat capul.

— Morrigan se va vindeca, m-a asigurat Grimalkin. Poți să contezi pe asta. Însă eu mă gândesc la viitoarea noastră bătălie împotriva Diavolului. Arma asta ne dă șanse mult mai mari de reușită. Mai are și un alt nume specific – și poate unul care-i definește mai bine menirea. A fost numită „Sabia Destinului”. Cel care o mânuiește duce la îndeplinire scopul pentru care a fost născut.

— Eu nu sunt de acord cu asta, a întrerupt-o Vrăciul. Noi ne modelăm viitorul cu fiecare dintre faptele noastre. Destinul nu există. Nu e decât o iluzie – ceva despre care ne închipuim că putem vedea retrospectiv.

— Te contrazic, a zis Grimalkin.

— Mda, m-am gândit că așa o să faci, motiv pentru care propun să cădem de acord că avem opinii diferite, i-a replicat magistrul meu. Acum, băiatul e rănit și istovit. Și cu toții avem nevoie să fim în cea mai bună formă, dacă vrem să-l legăm pe Diavol. În consecință, s-o lăsăm pe mâine.

Grimalkin și-a exprimat încuviințarea dând afirmativ din cap.

— Prin urmare, fuga în pat, băiete, mi-a poruncit Vrăciul, privindu-mă cu severitate. Iar dimineață ne vei putea istorisi întreaga poveste.

M-am trezit, conștient de faptul că se afla cineva – sau ceva –

la mine în cameră. Chiar zăream o siluetă înaltă profilându-se pe fundalul luminii cenușii a zorilor, strecurate printre perdele. M-am ridicat repede în capul oaselor și mi-am dat seama că era Grimalkin.

— Sus, băiete! mi-a ordonat ea. Avem multe de făcut astăzi.

Adormisem deasupra cuverturii, încă îmbrăcat cu cămașa și nădragii mei. Am sărit în picioare, așa cum îmi comandase ea. Vrajitoarea s-a apropiat de mine; mă domina cu statura ei, fiind cu un cap mai înaltă.

— Scoate-ți cămașa.

Văzându-mă că ezit, Grimalkin a clătinat din cap și a zâmbit, buzele ei vopsite cu negru depărtându-se suficient cât să zăresc dinții ascuțiți de dincolo de ele.

— Am mai văzut eu piele și oase la viața mea! mi-a zis pe un ton zeflemitor.

Și atunci am remarcat că ținea în mâna stângă un veșmânt de culoare cenușie.

Mi-am deschis cămașa și am dezbrăcat-o. Grimalkin a început să-mi înfășoare, cu mișcări experte, veșmântul în jurul pieptului. La un moment dat, s-a oprit, remarcându-mi semnul de pe braț, din locul în care Alice îmi înfipsese o dată unghiile în carne.

— E semnul lui Alice, nu-i așa? m-a întrebat.

Am încuviințat, simțindu-mi inima grea la gândul că n-aveam să-mi mai văd niciodată prietena.

Mi-am îndreptat atenția asupra veșmântului pe care mi-l aranja Grimalkin. Era un soi de cămașă, însă părea să fie căptușită la umeri. Mai exista o porțiune căptușită, mergând pe diagonală de la umărul meu drept în jos, până la șoldul stâng. Vrajitoarea mi-a încheiat repede nasturii cămășii cu degetele ei agile, după care a scos o foarfecă dintr-o teacă fixată pe una dintre curelușele de piele care-i brăzdau trupul.

Am tresărit și am făcut un pas înapoi. Era foarfeca de care se folosea ca să reteze falangele degetelor mari ale dușmanilor săi. Unii spuneau că făcea asta cât ei încă respirau.

Însă nu oasele mele și le dorea ea. Cu mișcări iuți, a început să taie din materialul cămășii, ajustând-o în partea de jos și apoi la mâneci, scurtându-le până deasupra coatelor.

— Asta este o flanelă de corp căptușită, mi-a explicat apoi. O porți ca nu cumva să te roadă curelele și tecile.

Acum, ținea în mână o fâșie lungă de piele; de ea era prinsă o

teacă asemănătoare cu cele purtate de ea. Imediat, s-a apucat s-o ajusteze. După ce i-a potrivit mai întâi lungimea cu foarfeca, a luat un ac cu ață și a însăilat-o de flanela de corp din doar două împunsături îndemânatic.

Când a fost gata, Grimalkin a luat spada și mi-a întins-o.

— Pune-o în teacă! mi-a ordonat.

— Trebuie s-o folosesc cu mâna dreaptă? m-am interesat eu.

— Îți vei folosi oricare dintre mâini, dar din moment ce arma ta principală este toiagul, pe care-l mânuiești cu stânga, va trebui să tragi spada cu cealaltă.

Mi-am strecurat spada în teacă.

— Acum, scoate-o cât poți de repede!

I-am executat ordinul.

— Pune-o în teacă și scoate-o iar...

După ce am făcut ceea ce-mi ceruse, Grimalkin a re poziționat curelușa de piele și, de data asta, a prins-o mai bine de flanela de corp, folosind mai multe cusături.

— Și-acum, m-a anunțat cu un zâmbet aspru, e timpul să coborâm în beci...

Beciul era situat mult dedesubtul spațiilor pentru locuit ale casei. Ascultător, am urmat-o pe Grimalkin pe lunga spirală a treptelor de piatră. Înăuntrul beciului, podeaua acoperită cu lespezi era goală, excepție făcând o masă împinsă până lângă cel mai apropiat perete. Suprafața era luminată de circa o duzină de torțe fixate în suporturile de pe pereți. Arăta ca și cum se măturase de curând.

Grimalkin a închis ușa masivă de lemn în urma noastră, după care a răsucit cheia în încuietore, a scos-o de acolo și a azvârlit-o pe masă.

— De ce-a trebuit să coborâm aici? am întrebat-o, simțindu-mi brusc gura uscată.

— În primul rând, pentru că avem spațiu din plin, mi-a răspuns ea. Dar nu numai de-asta: aici, jos, în beci, nimeni n-o să te-audă țipând.

Am făcut un pas înapoi. Grimalkin a făcut unul spre mine.

— N-ai unde să fugi, Thomas Ward, mi-a zis ea cu o voce scăzută și plină de răutate. M-ai străpuns odată cu toiagul tău. Ți-am rămas datoare pentru asta – și eu îmi plătesc totdeauna datoriile. Nu-mi va fi de ajuns nimic altceva decât viața ta, așa că scoate-ți spada și apără-te... dacă ești în stare!

Era adevărat că odată îi înfipsesem lama toiagului în umăr, țintuind-o de un copac. Dar atunci acționasem în legitimită apărare – ea mă hăituia, pregătindu-se să-mi ia viața. De atunci încoace însă, luptaserăm împreună, unul alături de celălalt; eu îmi închipuisem că suntem aliați și că Grimalkin venise la Kenmare ca să ne ajute să-l legăm pe Diavol. Să fi fost totul doar o minciună? m-am întrebat. Oare nevoia ei de răzbunare să fie atât de importantă? Mă salvase din fort doar ca să-mi poată aduce sfârșitul aici, în beciul ăsta, cu mâinile ei?

Eram înfricoșat și începuseră să-mi tremure genunchii. Abia am mai izbutit să-mi scot spada din teacă până să mă atace ea. Scoțându-și două cuțite dintr-odată, Grimalkin s-a repezit drept spre mine. Mi-am ridicat Sabia Destinului și am reușit să deviez arma din mâna ei stângă, răsucindu-mă în același timp astfel încât cealaltă lamă să-mi treacă pe lângă ureche la mai puțin de doi centimetri.

Până să-mi recapăt echilibrul așa cum se cuvenea, s-a răsucit din nou spre mine. Cuprins de panică, mi-am avântat spada, căutând să-i retez capul, însă ea a parat lovitura și mi-a zâmbit cu asprime înainte de a-mi ținti umărul stâng. N-am fost îndeajuns de iute și am simțit o durere ascuțită când lama mi-a pătruns în carne. Cât de grav m-o fi rănit? Am aruncat o privire spre rană și am văzut sângele șiroindu-mi în jos, spre cot.

Faptul că am vrut să verific cât de gravă îmi era vătămătura a fost o greșeală prostească – una care era cât pe ce să mă coste viața. În clipa în care am privit în jos, Grimalkin a profitat de neatenția mea și a lansat un atac decisiv. Asaltul ei violent m-a dezechilibrat, dar lamele ei nu m-au nimerit.

M-am rostogolit într-o parte și am sărit în picioare. Grimalkin s-a apropiat din nou de mine, cu ochii scânteindu-i și gura larg deschisă, de parcă ar fi vrut să muște din carnea mea. Dinții aceia, pe care și-i pilise până când le făcuse vârfuri ucigător de ascuțite, reprezentau una dintre cele mai înspăimântătoare caracteristici ale vrăjitoarei asatine.

Începeam să mă simt cuprins de disperare. Ce șanse aveam eu împotriva lui Grimalkin? Cum puteam să sper că-o voi înfrânge pe cea mai implacabilă asasină din clanul Malkin apărută vreodată? Mi-am dat seama că nu aveam decât o singură și firavă speranță. Cumva, în fierbințeala încleștării, trebuia să-mi concentrez gândurile și să încerc încetinirea scurgerii timpului. Darul acesta, moștenit de la mama, îmi salvase viața nu o dată. Trebuia să o

fac și acum.

Înainte să-mi pot duce planul la îndeplinire, Grimalkin a atacat. Un val brusc de mânie m-a străbătut. Ce tot făcea ea? Eu nu meritam să mor în beciul ăsta! Și, dacă ea m-ar omorî acum, Diavolul ar fi la pândă, așteptând să-mi tortureze sufletul. Cu o explozie de nou-descoperită încredere în forțele mele, am început să înaintez și mi-am avântat spada spre ea din toate puterile, forțând-o să se lase pe spate la rezezeală, după care să facă un pas în lateral. Am atacat-o din nou, de data asta schimbându-mi spada din mâna dreaptă în cea stângă. Era un truc pe care-l învățasem de la Vraci în timp ce exersam cu toiegele noastre. Așa izbutisem s-o rănesc și data trecută.

Cât pe ce s-o prind descoperită și acum, însă a reușit să se eschiveze, după care a înaintat din nou. Atunci, am inspirat adânc și am început să mă concentrez, atrăgându-mi puterile care zăceau în adâncurile ființei mele.

Concentrează-te! Comprimează timpul. Încetinește-l. Fă-l să se oprească!

Grimalkin venea spre mine, iar înaintarea ei aproape că lua forma unui dans. Se legăna pe degetele de la picioare și-și îndoia genunchii, făcând un salt spre stânga și ridicându-și brațul ca să-mi administreze o lovitură fatală drept în inimă. Însă mișcările i se încetineau din ce în ce mai mult, în timp ce eu eram tot mai iute. Spada mea i-a oprit pumnalul din mișcare și i l-a făcut să-i zboare din mână.

Sclipind în lumina torțelor, pumnalul asatinei s-a învârtit prin aer o dată și încă o dată, ușor ca fulgul, căzând lent spre lespezi. Deodată, s-a oprit de tot. A rămas nemișcat, încremenit în spațiu, plutind deasupra podelei. Chiar izbutisem să opresc timpul!

Mi-am inversat atunci mișcarea spadei, spintecând aerul către gâtul vrăjitoarei. Grimalkin era neputincioasă – biruisem.

Mi-am privit spada repezindu-se spre gâtul ei lipsit de apărare. Însă chiar atunci am observat un alt amănunt. Grimalkin era încremenită în timp, neputincioasă, însă mă privea în ochi... și zâmbea! Îmi zâmbea în timp ce tăișul spadei mele era la doar câțiva centimetri de gâtul ei!

În ultima clipă, am deviat mișcarea spadei în sus, astfel încât să n-o atingă. Pe urmă, m-am îndepărtat și m-am lăsat pe vine. De ce n-am omorât-o atunci când avusesem ocazia? Ce se petrecea cu mine? Pe insula Mona, nu fusesem capabil s-o omor pe Osoasa Lizzie când avusesem ocazia. Mă reținuse faptul că

era mama lui Alice. Dar acum, care să fi fost problema? m-am întrebat eu.

Și, deodată, am știut răspunsul. Destinzându-mă, i-am permis timpului să-și reia scurgerea. Iar Grimalkin și-a vârât repede celălalt cuțit în teacă și a înaintat spre mine. Zâmbea încă.

Atunci, mi-am dat seama că totul fusese un fel de încercare. Ea mă verificase. Apoi, a început să vorbească.

— Am consultat-o odată pe Martha Ribstalk, pe atunci cea mai însemnată dintre prezicătoarele din Pendle, mi-a explicat Grimalkin, iar ea mi-a spus că tocmai ce se născuse un copil care reprezenta o forță capabilă s-o contracareze cumva pe cea a Diavolului. Oricât de puternică ar fi fost însă Martha, cineva i-l ascundea vederii. Acum, cred că mama ta ți-a fost protectoarea; tu ești copilul acela... și aliatul meu în lupta asta împotriva dușmanului meu de moarte. Împreună, vom reuși. Așa este sortit să fie. Destinul nostru este să-l nimicim pe Diavol.

Mâinile au început să-mi tremure ușor. Acum, că totul se terminase, m-am simțit inundat de un val de ușurare.

— Am vrut să bag frica în tine. Aveam nevoie să te pun sub presiune, astfel încât să te lupti ca și cum ți-ar fi viața în joc. Acum am avut ocazia să-ți studiez și stilul de folosire a spadei și știu ce ai nevoie ca să ți-l îmbunătățești. Am stat de vorbă cu John Gregory și i-am explicat că-mi trebuie cel puțin o săptămână ca să te pregătesc. El a fost de acord. De îndată ce vei atinge standardul cerut, vom încerca să-l legăm pe Diavol. E cea mai bună șansă a noastră.

— Și-o să mă lupt cu Diavolul cu spada asta?

Grimalkin mi-a zâmbit iar.

— Nu tocmai... însă ceea ce te voi învăța eu va fi de o importanță vitală, fiindcă toți cetățenii Întunericului, slujitorii Diavolului, te vor căuta mai apoi. Vor încerca să te vâneze, așa că vei avea nevoie de pricepere în mânăuirea spadei. Ea ar putea face diferența dintre viață și moarte. După cum ți-am spus, arma mai poartă și un alt nume – Sabia Destinului – și, în ciuda celor afirmate de magistrul tău, fiecare dintre posesorii ei își împlinesc destinul, adică scopul pe care i-a fost dat să-l atingă în viață, cât timp o poartă cu el.

— Asta seamănă prea mult cu soarta, i-am zis; cu teoria conform căreia viitorul ne este prestabilit. Aici, sunt de partea Vraciului. Consider că fiecare dintre noi are, într-o oarecare măsură, liber-arbitru, o anume putere de a alege.

— Copile, poate că este adevărat, însă eu chiar cred că tu ai un destin: tu te-ai născut ca să-l nimicești pe Diavol. Și ești vânătorul Întunericului. Acum, că ai în stăpânire și spada asta, Întunericul va începe să se teamă cu adevărat de tine! Îți amintești cum i-ai retezat capul lui Morrigan?

Dintr-odată, am înțeles ce aștepta Grimalkin de la mine.

— Tu vrei să fac asta și cu Diavolul?

— Îl străpungem și apoi îl decapităm. Pe urmă, eu îi voi îngropa capul în alt loc. Asta îți va da timpul necesar ca să descoperi o soluție definitivă, prin care el să fie nimicuit pentru totdeauna.

— Adineauri a fost cât pe ce să te omor, i-am zis. Încercarea a mers prea departe...

Grimalkin a clătinat din cap.

— Eu știu când mi-e dat să mor. Martha Ribstalk mi-a spus-o și pe-asta. Nu mi-e scris să mor aici, de mâna ta.

Am încuviințat. Știam că Vrăciul ar fi considerat încrederea lui Grimalkin în această profetie cu adevărat nesăbuită.

CAPITOLUL 21 ÎNCREMENT ÎN TIMP

Bill Arkwright își petrecuse odinioară șase luni pregătindu-mă, punând accentul pe aspectele fizice ale meșteșugului de vraci, în mod special pe lupta cu ajutorul toiagului. Fusese un instructor aspru, ajungând uneori până la granița cruzimii, și mă umplusem de vânătăi. Fusese o experiență dureroasă și epuizantă.

Totuși, acea perioadă nu însemnase nimic în comparație cu cele prin care am trecut în săptămâna petrecută sub oblăduirea lui Grimalkin. O mare parte a suferințelor mi-a fost provocată de groaza pură pe care o resimțeam, luptându-mă parte-n parte cu vrăjitoarea asasină. Pe lângă că avea înfățișarea aceea de natură să te înfricoșeze, ochii îi dogoreau de o ferocitate menită să intimideze și nu știam niciodată care armă o să iasă la iveală din numeroasele teci prinse de trupul său.

De asemenea, Grimalkin avea o forță fizică pe care n-o puteam încă egala. Eram nevoit să mă mențin în afara razei ei de acțiune. Cum reușea să pună mâna pe mine, mă pomeneam în mod invariabil trântit pe spate, cu tot aerul scos afară din plămâni și un cuțit la beregată.

M-a și tăiat, și nu o dată; mi-ar fi prins bine acum s-o am la îndemână pe Alice, cu plantele și prișnițele ei tămăduitoare. Durerea provocată de pierderea celei mai bune prietene nu se domolise; tășurile ascuțite ale lamelor lui Grimalkin nu însemnau nimic în comparație cu ea.

În scurt timp, am devenit îndemânatic în mânuirea spadei – pe care o simțeam acum ca pe o extensie a propriului corp –, însă vrăjitoarea asasină mi-a spus imediat că asta nu reprezenta decât începutul a ceea ce aveam nevoie să cunosc. Susținea că o

să devin tot mai bun de fiecare dată când luptam pentru propria viață cu un potrivnic care căuta să mă omoare – asta presupunând, evident, că scăpam cu viață din respectiva întâlnire.

Una dintre deprinderile pe care eram pus să mi le exersez iar și iar era cea de a face să se oprească timpul într-o luptă. Pe măsură ce trecea săptămâna, controlul meu se îmbunătățea. După cum demonstrasem deja, folosindu-mă de asta puteam să fiu pe potriva unui adversar redutabil ca Grimalkin.

Dar săptămâna aceasta de antrenamente intense și-a aflat prea curând sfârșitul, iar acum eram pregătiți să înfruntăm cu toții cea mai mare provocare din câte întâlniserăm vreodată.

De cum a apus soarele, am plecat din casa lui Shey și ne-am dus spre groapă. Nu eram decât noi trei: Vraciul, Grimalkin și cu mine. Eu eram înveșmântat cu obișnuita pelerină, însă pe sub ea aveam Sabia Destinului, băgată în teacă. Urciorul cu sânge era în buzunarul nădragilor. Cât timp mă antrenasem cu vrăjitoarea, Vraciul mai făcuse adăugiri în Bestiarul lui, actualizându-l acolo unde era cu putință și completându-l cu un nou capitol despre pregătirile noastre pentru legarea Diavolului.

În anii pe care-i petrecusem alături de Vraci, mă așteptasem întotdeauna ca și Alice să joace un rol în îndeplinirea acestei misiuni – însă acum nu mai era cazul. Acum, ea era pierdută pentru totdeauna, iar eu trebuia să învăț să accept realitatea aceasta.

Mașinistul și ajutorul lui ne așteptau lângă un imens cadru de lemn pe care-l ridicaseră deasupra gropii. Amândoi arătau înfricoșați, însă până acum făcuseră treabă bună: atârnată de palan, suspendată în plan orizontal, era o enormă piatră turtită, care avea să astupe groapa. Într-o parte aștepta greul bolovan care urma să fie plasat deasupra. Introduseseră în el un belciug, ca să poată fi ridicat mai lesne.

Aproape de groapă era îngrămădit mormanul de pământ pe care trudisem atât de mult să-l scot din groapă. În el fuseseră amestecate cantități mari de sare și de pilitură de fier. Nu te puteai aștepta ca substanțele acestea să aibă cine știe ce putere împotriva Diavolului, însă Vraciul considera că și dacă nu făceau decât să-i slăbească oricât de puțin forța, tot merita încercat; dacă reușeam să-l legăm, amestecul acesta urma să umple groapa.

Dacă dădeam greș... Diavolul nu va întârzia să-și ia revanșa pentru ceea ce i-am făcut; se va ocupa mai întâi de mine și abia apoi îi va ucide pe Vraci și pe Grimalkin. După aceea, sufletele noastre vor avea de înfruntat chinurile veșnice.

Am remarcat că Grimalkin ducea cu ea doi saci – unul conținea țepușele și piroanele, celălalt era confecționat din piele și părea să fie gol. Arăta destul de nou... oare să-l fi cusut ea însăși? m-am întrebat. Și-a lăsat ambii saci pe jos și, purtând deja mănușile ei de piele, a despachetat cu precauție cele patru țepușe lungi. Pe lângă acestea erau mai multe piroane din aliaj de argint, lungi și cu floarea lată, precum și două baroase cu coadă scurtă, cu care să le poată bate în carnea Diavolului. Pe unul dintre ele i l-a înmânat Vraciului.

Deja căzuserăm de acord ca eu și Vraciul să ne ocupăm pozițiile înăuntrul gropii, pregătiți să-l atacăm pe Diavol de jos, în timp ce, de deasupra, Grimalkin va încerca să-i străpungă inima cu țepușa. Pe urmă, dacă ne reușea totul, urma să-l batem în piroane de stâncă.

Între timp, soarele apusese și lumina începuse să scadă, însă groapa era luminată de șapte felinare; trei dintre acestea erau suspendate de podul rulant de lemn, iar celelalte, așezate pe pământ, aproape de fiecare dintre cele patru colțuri ale ei.

Vraciul a coborât în groapă, iar eu l-am urmat. În ciuda fundației solide reprezentate de stânca din cauza căreia îmi oprisem săpăturile, era destul de adâncă, creștetul Vraciului abia ajungând până la buză. Vrajitoarea asasină ne-a înmânat fiecăruia câte o țepușă. Acestea erau suple și flexibile, cu vârfurile ascuțite. Pe urmă, eu și Vraciul ne-am luat în primire pozițiile din două colțuri opuse ale gropii. Deasupra noastră, Grimalkin ținea o a treia țepușă cu ambele mâini – cea de-a patra era pe pământ, lângă ea – și privea concentrată în jos.

Vraciul a tușit, dregându-și glasul.

— Acesta este momentul pe care l-am așteptat cu toții, a anunțat el cu solemnitate. Unul sau mai mulți dintre noi ar putea să-și piardă viața. Dar va merita cu vârf și îndesat, dacă vom izbuti să-l legăm pe Diavol. Împărtășim același țel și vă mulțumesc amândurora pentru faptul că-mi stați alături!

Era o declarație uluitoare din partea magistrului meu. El chiar îi mulțumise unei vrajitoare pentru faptul că lucra împreună cu el! Grimalkin i-a răspuns printr-un zâmbet abia schițat și și-a înclinat capul spre el, semn că luase cunoștință de afirmație.

— A sosit timpul, ne-a zis Vraciul întorcându-și fața spre mine. Dă-mi urciorul cu sânge!

Aveam gura uscată și-mi tremurau mâinile, însă eram hotărât să fac ceea ce era necesar. M-am concentrat ca să-mi controlez respirația și să mă calmez. Emoționat, mi-am scos urciorul cu sânge din buzunar, am traversat până de cealaltă parte a gropii și i l-am înmânat Vraciului. Cât de ciudat era că eu și cu Alice ne petrecuserăm atât timp făcându-ne griji cu privire la faptul că urciorul crăpat ar putea să-și piardă puterea și să-i permită Diavolului să ne înhațe, iar acum Vraciul se pregătea să-l distrugă!

M-am întors repede la postul meu. Pentru o clipă, Vraciul a fixat micul urcior din lut cu o privire dezgustată, după care l-a ridicat.

— Crăpătura urciorului i-a permis Diavolului să se apropie de tine în mai multe rânduri, a rostit el. Bănuiesc că el se află totdeauna prin apropiere, așteptând să vină și să-și ducă la îndeplinire răzbunarea. În consecință, mă aștept ca el să-și facă apariția încă din clipa în care urciorul va fi spart. Așa că fii pregătit!

Cu o subită mișcare convulsivă, Vraciul l-a azvârlit în sus, afară din groapă, drept într-unul dintre solizii stâlpi de lemn care susțineau podul rulant. Scoțând un pocnet ascuțit, micul vas s-a sfărâmat, iar mie aproape că mi-au cedat genunchii.

Gata. Diavolul avea să sosească în câteva clipe. Alice susținuse mereu că, dacă s-ar sparge urciorul, reacția lui ar fi imediată.

Cu toate acestea, secundele s-au transformat în minute... și tot nu s-a întâmplat nimic. Începeam să mă simt stânjenit. Poate că aveau să treacă zile întregi până la sosirea lui. Dacă așa era, atunci ne va fi greu să ne menținem vigilența. Nu ne așteptaserăm la așa ceva.

Apoi, deodată, am simțit o puternică vibrație sub tălpi. Pământul se mișca. Brusc, luminile felinarelor au pâlpâit amenințător și au început să scadă. Au pierit aproape de tot, până la nivelul unui firav licăr, și unul dintre mașiniști a scos un puternic țipăt de spaimă. Drept deasupra noastră s-a auzit un sunet ca bubuitul tunetului și pentru o clipă am fost cufundați într-o beznă desăvârșită.

Diavolul se apropia.

Am început să mă concentrez, adunându-mi toate forțele.

Dacă opream timpul prea devreme, Diavolul n-ar mai fi putut să ajungă în groapă; dacă izbuteam prea târziu, el ar fi preluat controlul asupra situației... iar eu aveam să devin prizonierul *lui*, captiv ca o muscă lipită de rășină, în vreme ce el și-ar dezlănțui asupra mea toate relele.

Felinarele au mai strălucit puternic încă o dată și, cu un răcnet îngrozitor, care părea capabil să zgâlțâie lumea întreagă, Diavolul și-a făcut apariția în groapă, între mine și Vraci. Radia el însuși o lumină de un roșu sângeriu. Cu toată groaza mea, m-am simțit și inundat de speranță. El venise. Se *putea* face.

Concentrează-te! Comprimă timpul! Fă-l să se oprească!

Diavolul era de trei ori mai mare decât Vraciul, avea pieptul lat, o coadă lungă, copitele despicate și coarnele încovoiate, ca de berbec, și era acoperit de o blană deasă, neagră. Pupilele îi erau două fante verticale și emana o puternică duhoare de animal, care-mi întorcea stomacul pe dos. Însă, cu toată groaza resimțită, am constatat ușurat că groapa avea să fie suficient de mare.

Diavolul nu se mișca – acum, controlul asupra timpului îmi devenise ca o a doua natură –, însă același lucru era valabil și pentru Vraci, și pentru Grimalkin. Totul era nemișcat și tăcut. Mie încă îmi bătea inima, încă respiram. Oprisem timpul încă o dată. Iar acum, trebuia să-l străpung cu țepușa...

M-am apropiat de el, vrând să-l înjunghii, însă țepușa mea se mișca prea încet. Ba, mai rău de-atât, bătăile inimii dădeau impresia că mi se încetinesc, fiecare bătaie trudită având nevoie de mai mult timp decât cea de dinainte ca să se audă. Diavolul riposta, încercând să mă încremenească pe *mine* în timp și să se elibereze pe sine.

Să fi întârziat eu prea mult? Cum de sperasem să-i fiu pe potrivă? Abia acum îmi puneam întrebările. Dar trebuia să încerc. Nu se putea să renunț tocmai acum.

Scrâșnind din dinți, mi-am îndreptat țepușa de argint către pântecul lui – însă am văzut-o că se mișcă din ce în ce mai încet. Dacă dădeam greș cu mișcarea asta, Diavolul avea să ne pună capăt vieților. Asta ar însemna sfârșitul a tot ce încercaserăm să facem. Mi-am repezit arma spre el din toate puterile, adunându-mi întreaga capacitate de concentrare în mișcarea aceasta, însă acum eu păream să fiu încremenit.

Grimalkin... mi-a trecut prin minte. Ea n-ar putea să-l facă dispărut prin puterea voinței?

Speranța aceasta mi-a fost imediat sugrumată. Cum ar fi putut? Ea se afla în exact aceeași situație ca mine, captivă într-o secundă a trecerii timpului, întrebându-se cu disperare ce ar mai putea fi de făcut. N-avea cum să și-l dorească dispărut pe Diavol, fiindcă atunci ar fi scăpat de țepușele ei. Grimalkin avea încredere în mine; se baza pe capacitatea mea de a-l înfrânge pe Diavol. *Dar dacă nu eram în stare?*

Și atunci, vederea a început să mă părăsească.

CAPITOLUL
22
SABIA DESTINULUI

Chiar în timp ce vederea mi se înnegura, am continuat să lupt, adunându-mi încă o dată toată puterea de concentrare. Nu se putea să renunț. Nu acum. Mi-am amintit sfatul pe care mi-l dăduse Cuchulain: trebuie să lupt mai departe, oricât de disperată ar părea situația. Iar gândul la ce-i făcea Diavolul lui Alice m-a determinat să încerc o ultimă efortare. Chiar dacă pe ea nu puteam s-o aduc înapoi, măcar puteam să-i fac lui rău, să-l pun să plătească. Și dacă era să pierd, măcar să mă lupt până la amarul final.

Dar tocmai atunci, exact când toate speranțele păreau să se fi năruit, s-a produs o schimbare subită. Am simțit cum ceva se destinde extrem de ușor. Inima a început să-mi bată înfundat în piept – la început, mai cu încetineală, apoi din ce în ce mai repede! Dețineam din nou controlul, iar sângele îmi năvălea prin vene. Diavolul era în fața mea, în picioare, masiv și înfricoșător... dar nemișcat. Acum, el era cel încremenit, iar *eu* mă mișcăm!

I-am repezit în coaste țepușa de argint. Pentru o clipă, ceva a opus rezistență, după care a țâșnit un șuvoi de sânge negru. Am împins și mai tare, cât mai adânc prin blana lui stufoasă. Diavolul a scos un urlet, un zgomot care parcă mi-a perforat timpanele, un țipăt de durere și de mânie capabil să despice pământul în două sub noi și să facă să sângereze până și pietrele. M-a izbit într-atât de tare, încât mi-am pierdut concentrarea... și controlul asupra timpului.

Dintr-odată, Diavolul a scăpat de sub stăpânirea mea; s-a

răsucit spre mine și și-a trântit enormul pumn în jos, ca pe o coasă. M-am eschivat și l-am simțit cum îmi atinge, în treacăt, părul.

Însă timpul curgea acum din nou liber, așa că și ceilalți erau capabili să atace. Diavolul a scos un al doilea zbieret în clipa în care Vrăciul i-a împlântat propria țepușă în pântecul păros, făcându-l să cadă în genunchi.

Deasupra noastră, un fulger înfurcat a brăzdat cerul, urmat imediat de huruitul profund al tunetului. Furtuna a izbucnit fără întârziere, o ploaie torențială începând să răpăie pe pământ. Părea să fi venit de nicăieri.

Ridicându-mi privirea, am văzut-o pe Grimalkin stând în echilibru pe vârfurile picioarelor și ținând cu mare grijă. Vrăjitoarea asasină nu greșea ținta niciodată... doar nu avea s-o rateze de data asta? Îmi simțeam inima în gât, însă nu era cazul să-mi fac griji. Mâna i s-a repezit în jos cu o mișcare energetică, iar țepușa i-a străpuns Diavolului spinarea. I-a străbătut corpul dintr-o parte în cealaltă și, într-o explozie de sânge negru închegat, vârful ei însângerat i-a ieșit la iveală prin piept. Grimalkin îi străpunsese inima cu argint. Dar oare avea să fie suficient?

Fulgerul a brăzdat din nou cerul, despiciându-l în două, și o ploaie furioasă s-a năpustit peste groapă în timp ce vrăjitoarea asasină azvârlea cea de-a doua țepușă, care i-a străpuns trupul Diavolului la vreo doi centimetri depărtare de prima. Inima lui era acum perforată de două țepușe de argint. Scotând un geamăt puternic de durere, s-a aplecat în față, sângele și saliva curgându-i din gura deschisă. Acum, Grimalkin a sărit în groapă, în stânga lui. Într-o mână ținea barosul, în cealaltă, înmănușată, un pumn de piroane din argint. Între timp, Vrăciul s-a deplasat spre mâna dreaptă a Diavolului.

Diavolul ajunsese acum să stea în patru labe, smucind din cap ca un taur rănit și urlând de durere. Vrăjitoarea asasină, profitând de ocazie, i-a înfipt un piron în mâna stângă, după care i-a lovit floarea lată de trei ori cu barosul, făcându-l să treacă prin carne și ținându-i laba aceea enormă și păroasă drept de stâncă. Diavolul și-a sucit capul, a căscat larg gura și s-a avântat spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i desprindă capul de pe trunchi dintr-o mușcătură. Însă ea, cu sprinteneala unei pisici, s-a ferit de gura aceea ucigătoare și și-a repezit cu putere barosul în fața lui, sfărâmându-i dinții din față în mici bucățele și lăsându-i doar cioturile sparte, însângerate.

L-am urmărit cu privirea pe magistrul meu cum înfinge la repezeală un piron în mâna dreaptă a Diavolului, toți mușchii umărului încordându-i-se în timp ce-și avânta barosul greu într-un ritm și cu o forță care nu-i trădau vârsta. Câteva clipe mai târziu, lucrând în echipă, Vraciul și Grimalkin izbutiseră să străpungă fiecare, cu câte un piron, gleznele Diavolului. Printre răcnetele de durere ale acestuia, Grimalkin mi-a făcut un semn.

— Capul! mi-a strigat ea. Acum! Taie-i capul! Fă-o imediat!

Am scos din teacă spada eroului și m-am apropiat de Diavol; în timp ce mergeam, din ambele rubine în chip de ochi a început să picure sânge. Am ridicat-o cât am putut de sus, am inspirat adânc, mi-am încordat mușchii, după care am abătut tăișul spre gâtul lui. Sângele negru a țâșnit în sus când lama i-a spintecat carnea, însă brațul mi-a tremurat când am dat peste oase și tendoane. Diavolul a scos un zbieret, lama spadei mi s-a poticnit și am avut nevoie de vreo două secunde până s-o pot elibera de acolo.

— Mai lovește o dată! a strigat Grimalkin. Haide!

Încă o dată, mi-am repezit spada în jos, spre același loc din gât. De data aceasta, rezistența a fost mult mai slabă și spada i-a retezat Diavolului enormul cap de pe umeri, lăsându-l să se rostogolească în groapă, ajungând până la urmă la picioarele lui Grimalkin.

I-am întâlnit privirea Vraciului, însă n-am zărit în ochii lui vreun semn de triumf. Doar mi-a făcut un semn aprobator.

Grimalkin a luat capul de coarnele lui răsucite și l-a ținut ridicat. Din el picura sânge negru, iar buzele umflate ale Diavolului se mișcau peste dinții sfărâmați, ca și cum ar fi încercat să spună ceva. Însă ochii i se dăduseră deja peste cap; nu se mai vedea decât albul lor. Atunci, Grimalkin a sărit afară din groapă și a îndesat capul în sacul ei nou de piele. După ce l-a legat bine la gât, s-a întors la groapă, unde trupul decapitat al Diavolului încă se cutremura și se zvârcolea.

Eu și Vraciul ne-am luat cazmalele și am început degrabă să umplem groapa cu amestecul de pământ cu sare și pilitură de fier. Mi-am ridicat privirea spre podul rulant. Mașinistul și ajutorul lui nu erau de văzut pe nicăieri. Fugiseră.

Sub ploaia torențială care cădea încă, am aruncat tustrei pământ în groapă cât am putut de repede. Uzi până la piele, munceam cu iuțeală, cuprinși de frenezie, grăbiți să ascundem monstruoasa bestie, fiindcă nu știam încă de ce-ar mai putea fi

capabilă. Chiar m-am întrebat dacă și așa, decapitată, n-ar mai putea cumva să se elibereze. Dar, treptat, zbaterile i s-au mai domolit; gemetele capului din sac erau acum mai slabe.

Mai târziu, mașinistul și ajutorul lui s-au întors. Între timp, acoperiserăm aproape de tot trupul decapitat al Diavolului, cu toate că pământul încă zvâcnea și tresălta. Cu chipurile rușinate, cei doi și-au bălmăjit scuzele. Vraciul le-a răspuns simplu, bătându-i amical pe spate. Acum, cu mâna de lucru suplimentară, munca noastră a înaintat mai repede, cu toate că ne-a luat aproape încă o oră până ca, în sfârșit, să umplem groapa și să bătătorim pământul cu picioarele. Treaba fiind încheiată, am rămas pe loc, privind în jos, piepturile tresăltându-ne încă de pe urma efortului. În sfârșit, venise vremea să coborâm lespedea grea peste groapă.

Între timp, ploaia încetase, însă pământul de sub picioare devenise alunecos, așa că trebuia să avem mare grijă. În timp ce mașinistul se ocupa de scripete, eu și Grimalkin am apucat lespede de o parte, iar Vraciul și ajutorul mașinistului țineau de cealaltă. Piatra a coborât lin și ne-am tras toți mâinile în ultima clipă, lăsând-o să cadă la locul ei, unde s-a potrivit de minune.

Pe urmă, ajutorul mașinistului a tras lanțul mai aproape și a fixat cârligul în belciugul bolovanului.

În scurt timp, acesta era ridicat în aer și apoi lăsat la locul stabilit, în centrul lepezii. Pe urmă, trebuia fiind terminată, mașinistul a deșurubat belciugul de fier. În cele din urmă, am îngrămădit pământul rămas peste lepede și în jurul bolovanului. De îndată ce va crește iarba, nu va arăta decât ca o a treisprezecea piatră verticală, poziționată în centrul celorlalte douăsprezece care o înconjoară. Iar lumea nu va ști niciodată că trupul decapitat al Diavolului zace acolo, îngropat înăuntrul cercului de pietre de la Kenmare.

Însă Grimalkin nu terminase încă. Pe lângă primejdia reprezentată de dragon, învăluisese locul cu un farmec de-al ei, astfel încât să ascundă prezența Diavolului de slujitorii Întunericului. Vraciul s-a întors cu spatele cât timp și-a desfășurat ea ritualul, ocolind de trei ori prin exterior cercul din pietre; în timp ce mergea, își intona puternicul descântec.

La urmă, a venit lângă noi. Se părea că reușiserăm. Uriașa bestie era legată; în ciuda tuturor eforturilor sale, nu reușise să se elibereze. Am mai rămas un timp acolo, în picioare, fără să scoatem o vorbă, abia venindu-ne să credem ceea ce tocmai

izbutiserăm.

— Diavolul nu e legat totuși pentru veșnicie, așa e? am îndrăznit să întreb până la urmă, cu o voce abia șoptită. Într-un fel sau în altul, într-o zi tot va fi liber...

— Nimic nu dăinuiește o veșnicie, băiete, mi-a răspuns Vrăciul încruntându-se. Însă acum el nu-și poate părăsi forma asta, din cauză că i-a fost străpunsă carnea cu argint și că e legat de piatră. Iar despărțirea capului de trup face ca legarea să devină chiar mai puternică. Va rămâne aici până când vom găsi o cale prin care să-i aducem sfârșitul. Dar temerea mea cea mai mare este că altceva ar putea să-l elibereze. Asta e acum primejdia cea mai importantă.

— Așa ceva n-o să se-ntâmple, l-a asigurat Grimalkin. După cum spui, atât timp cât capul și trupul sunt despărțite, Diavolul va rămâne legat. La început, aveam de gând să îngrop capul în cu totul alt loc... poate chiar undeva, departe, dincolo de mare. Dar acum m-am gândit la o metodă mai bună. Grimalkin ne-a privit pe rând, apoi a continuat. Acum, capul îmi aparține. Eu îi voi fi custode. Am de gând să mă întorc în Comitat și să-l păstrez aproape de mine tot timpul. Locuitorii Întunericului vor vrea să mă vâneze. Vor veni după mine să-i recupereze capul și să-l aducă înapoi aici, însă eu îi voi omorî unul câte unul. Îl voi păstra atât timp cât voi putea – rostind acestea, Grimalkin și-a lăsat privirea în jos –, cu toate că, e adevărat, nici eu nu pot să fug și să mă ascund la nesfârșit. Vor fi prea mulți și până la urmă tot mă vor prinde. Și-a întors fața spre mine și m-a privit drept în ochi. Cât timp îi țin eu pe loc, tu găsește o cale de a-l da gata o dată pentru totdeauna.

Am tras spada din teacă și am întins-o spre ea, cu mânerul înainte.

— la spada, i-am propus. Îți va fi de folos!

Grimalkin a clătinat din cap.

— Nu, am armele mele, iar nevoia ta va fi mai mare. Nu uita că slujitorii Diavolului te vor urmări și pe tine. Ei vor ști ce s-a înfăptuit și-ți vor cunoaște rolul jucat în toată întâmplarea. În plus, acum tu ești păstrătorul Săbiei Destinului. Vei ști singur când va veni vremea să o dăruiești altcuiva. În timp ce străpungeam trupul Diavolului cu țepușele de argint, înfingeam o așchie de frică în toți locuitorii de pe tărâmul Întunericului, oricât de puternici ar fi ei. Acum, știu cu toții ce înseamnă să-ți fie frică. Iar din momentul în care i-ai retezat capul Diavolului, destinul ți

s-a schimbat. Dacă odată ai fost vânatul, acum ești vânătorul celor de pe tărâmul Întunericului!

Acestea fiind spuse, fără să mai arunce măcar o privire înapoi, Grimalkin și-a ridicat sacul de piele, și l-a săltat pe umărul stâng și a pornit în fugă prin noapte.

Vrăciul m-a fixat cu o privire cât se poate de serioasă.

— Ar fi de preferat să-i primești sfatul cu destule rezerve. Adevărul este că, după nesăbuitul tău pact, ai fost norocos că ți s-a mai oferit o a doua șansă, băiete, mi-a zis clătinând din cap. Totuși, ea are dreptate dintr-un punct de vedere: vom avea o ultimă socoteală de încheiat cu Diavolul; până atunci, ne-am câștigat dreptul la un mic răgaz. Și trebuie să-l folosim cum se cuvine.

CAPITOLUL 23 PLINĂ DE SÂNGE

Am rămas în casa lui Shey până când mugurii măceșilor s-au desfăcut și soarele a convins cele dintâi flori șovăielnice de primăvară să se deschidă. Vânturi turbulente încă aduceau din când în când rafale vijelioase de ploaie dinspre apus, însă atunci când soarele strălucea *de-a binelea* răspândea cu adevărat căldură.

Vești bune au sosit din Comitat. Așa cum prezisese Grimalkin, atât scoțienii din ținuturile joase, cât și cei de la munte se alăturaseră unei coaliții a comitatelor nordice libere. O mare bătălie se purtase la nord de Kendal. Inamicul fusese mânat spre sud, însă conflictul era, deocamdată, departe de a se fi încheiat. Oștile dușmane se regrupaseră în apropiere de Prieststown și o nouă înclăștare devenise iminentă. În fiecare zi așteptam cu nerăbdare, sperând că vor veni și alte vești. Îmi doream să merg acasă.

Numărul celor care păzeau în jurul casei a fost dublat de când unul dintre ei a dispărut în chip misterios, fără să lase nici cea mai mică urmă. Ținusem minte sfatul lui Grimalkin, însă nu observasem vreun semn de slujitori de-ai Întunericului. Lungul război dintre magi și proprietarii de pământuri ajunsese încă o dată în acea stânjenitoare situație de impas care dăinuia de secole. Cu toate eforturile noastre, nimic nu se schimbase cu adevărat.

Într-o dimineață, devreme, când soarele strălucea pe cerul complet lipsit de nori, mă plimbam pe-afară și făceam exerciții cu câinii. Avusesem o noapte proastă și nu dormisem deloc bine.

Mă tot gândisem la Alice. Pierderea ei era o durere care mă ținea încă treaz.

Câinii au simțit primii că se întâmpla ceva. Tustrei au încetat să mai latre și s-au oprit brusc din alergat... Priveau țință spre o pădure aflată la aproximativ un kilometru spre vest. Apoi, deodată, cu Gheară în frunte, s-au năpustit într-acolo, chelălăind agitați. I-am chemat înapoi, dar nu m-au luat în seamă, așa că n-am avut de ales și a trebuit să fug după ei.

M-am gândit că e destul de puțin probabil să fi fost doar un iepure. Gheară, Sânge și Oase erau, de obicei, câini ascultători și indiferent cât de puternic ar fi fost mirosul pe care-l prindeau, de îndată ce primeau comanda, veneau imediat la picior. Ce se petrecea acum cu ei?

Până să ajung eu în dreptul primilor copaci, câinii deja o luaseră cu mult înainte, afundându-se adânc în pădure. Le auzeam lătratul din ce în ce mai slab. Iritat, am încetinit la pas. Imediat, am remarcat că sub bolta de frunze verzi, proaspete, era foarte multă liniște. Vântul se oprise și nu se auzeau păsări cântând. Nimic nu se clintea din loc. Și atunci, l-am auzit... îndepărtatul sunet al fluierului. Mai auzisem muzica asta. *Era Pan!*

Am reînceput să fug. Cu fiecare pas cu care înaintam, muzica se auzea din ce în ce mai tare. După câteva clipe, am dat buzna într-un luminiș. Zeul luase din nou înfățișarea unui băiat înveșmântat în verde și stătea pe o buturugă, cu un zâmbet pe față. În jurul lui se adunaseră în cerc numeroase animale fermecate: hermeline, dihuri, iepuri, plus cei trei câini ai mei; toate îl priveau concentrate. Deasupra lor, crengile copacilor erau ticsite de păsări. Iar la picioarele lui stătea întinsă o față într-o rochie albă, stropită de noroi.

Stătea întinsă pe spate, cu capul rezemat de buturugă. Deși tânără, avea părul alb. Nu era de un blond-cenușiu drăguț, ci albul ca de scrobeală al bătrâneții. În picioare avea pantofi cu botul ascuțit. Șocat, am recunoscut-o deodată: era Alice.

Pan s-a oprit din cântat și și-a lăsat fluierul în jos. Imediat, toate animalele, cu excepția celor trei câini ai mei, au fugit printre copaci. Deasupra capului am auzit bătăi din aripi, păsările risipindu-se la rândul lor. Gheară, Sânge și Oase au venit spre mine și au început să scâncească încetișor. Acum, că muzica încetase, li se făcuse frică.

Am privit-o fix pe Alice în timp ce un amestec de gânduri și de

sentimente mi se învolbura pe dinăuntru. Pe de-o parte, eram plin de bucurie. Ea se întorsese, deși nu mă mai așteptasem s-o revăd vreodată. Însă se vedea limpede că era și ceva în neregulă, iar asta mă făcea să mă simt alarmat.

Înainte să pot spune eu ceva, a vorbit Pan.

— N-am uitat nici de tine, nici de ce mi-ai cerut; prin urmare, în semn de recunoștință pentru faptul că m-ai eliberat din trupul țapului, ți-am adus înapoi prietena, mi-a zis el pe un ton săltăreț. Atunci când l-ai legat pe Diavol, zidurile teritoriului i s-au șubrezit, așa că am fost capabil să pătrund acolo. Ceea ce ai făcut tu a fost un act de vitejie, dar și de nesăbuintă. Slujitorii lui aleargă acum după capul *tău*. Mai devreme sau mai târziu, tot îl vor obține.

Mai multe sentimente contradictorii se învâртеbeau în mine: bucuria că Alice se întorsese; spaima pentru ceea ce-i făcuseră.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am murmurat, îngenunchind alături de Alice, cu fericirea domolită de schimbările pe care le vedeam.

I-am mângâiat fața, însă a tresărit la atingerea mea, îndepărtându-se ca un animal sălbatic, cu ochii plini de groază.

— A locuit pe teritoriul Diavolului și a văzut lucruri pe care niciun muritor n-ar trebui să le vadă vreodată. Fără îndoială că a fost supusă și la numeroase chinuri. Mă tem pentru sănătatea ei mintală.

— Își va putea reveni vreodată? m-am interesat.

— Cine poate ști? mi-a răspuns Pan cu un zâmbet nepăsător. Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Însă faptul că te-ai ocupat de Diavol e un alt motiv pentru care trebuie să-ți mulțumesc. Practicanților magiei negre din întreaga lume le-au slăbit puterile din cauza a ceea ce ai izbutit tu. Iar acum, eu voi fi în măsură să-mi păstrez magia numai pentru mine!

Mi-a zâmbit din nou, după care a început să dispară încetul cu încetul. Timp de câteva secunde, a mai zăbovit, ca o siluetă fantomatic de transparentă; apoi, a dispărut de tot. După câteva clipe, păsările au reînceput să cânte și o ușoară briză să foșnească printre copaci.

M-am întors spre fata de lângă mine.

— Alice! Alice! Sunt eu, Tom. Ce s-a întâmplat cu tine? am strigat.

Ea însă nu mi-a răspuns – doar s-a holbat la mine cu ochii mari de frică și de uimire. Am încercat s-o ajut să se ridice, însă ea și-a smucit mâna și s-a repezit să se ascundă în spatele buturugii. În

afara părului alb, arăta exact ca Alice, prietena mea, așa cum mi-o aminteam, însă mental părea să se fi schimbat în totalitate. Mai avea vreo amintire privitoare la mine? Îmi mai știa măcar numele? Nu-mi dădea impresia.

M-am aplecat în față, am apucat-o de încheietură și am încercat s-o ridic în picioare. Și-a repezit spre mine unghiile mâinii stângi, zgâriindu-mă pe obrazul drept și trecând milimetric pe lângă ochi. Am privit-o cu luare-aminte. Ce puteam să fac?

— Haide, Alice! am îndemnat-o, arătându-i poteca dintre copaci. Nu poți să rămâi aici. Hai să ne întoarcem la casa lui Shey. E bine acum... te-ai întors din lumea Întunericului. Acum ești în siguranță. Și ascultă: am reușit! Am izbutit să-l legăm pe Diavol!

Alice m-a fixat cu o privire posacă, dar n-a reacționat nicicum. Afară de cazul în care o luam cu forța, pe sus, nu mai aveam decât o metodă la dispoziție. Așa că m-am întors spre câini.

— Aduceți-o acasă pe Alice! Aduceți-o pe Alice! le-am strigat, arătând mai întâi spre ea, apoi spre casa lui Shey.

Cei trei câini-lupi s-au furișat în spatele ei, după care au început să mârâie. Alice și-a întors privirea spre ei și fața a început să i se crispeze, alarmată. Mă durea faptul că eram nevoit să-i fac tocmai ei una ca asta, însă nu prea aveam de ales. Nu puteam să-i explic logic și trebuia s-o aduc cumva până la casă.

Pentru câteva clipe, a rămas pe loc, ca și cum ar fi prins rădăcini. Abia când Gheară a scos un lătrat de avertisment și și-a dezvelit colții a început și ea să se urnească. Așa că au mânat-o pe Alice până acasă ca pe o oaie rătăcită. A durat destul de mult timp, fiindcă ea tot încerca să scape și era nevoie să fie readusă și forțată să meargă mai departe în direcția potrivită. N-a fost ușor pentru câini; ei înșiși înfruntau o oarecare primejdie. Din când în când, și ea mârâia și se avânta spre ei, cu unghiile ascuțite precum lama de brici.

A fost nevoie de mai mult de o oră până s-o aducem acasă: fusese un drum pe care altfel l-aș fi parcurs, în pas de plimbare, în nu mai mult de cincisprezece minute. Dar abia după ce am ajuns mi-am dat seama că necazurile mele abia începuseră.

— Mentea i-a luat-o razna, a decretat Vrăciul, și nimic nu ne poate garanta că va mai fi vreodată ea însăși. Și poate fi de mirare? Unii oameni au înnebunit de-a binelea după ce-au zărit

doar pentru o clipă o creatură a Întunericului; sărmana fată chiar și-a petrecut ceva timp pe teritoriul Diavolului. Mă tem că perspectiva nu e prea bună.

Alice se ghemuise într-un colț al curții, înconjurată de cei trei câini. Din timp în timp, câte un licăr viclean îi fulgera în ochi și atunci încerca să lovească. Gheară avea deja o zgârietură însângerată imediat deasupra ochiului drept.

— Trebuie să existe vreo metodă prin care s-o facem să se simtă mai bine, am insistat.

Vraciul a ridicat din umeri.

— Shey a trimis după doctorul din partea locului, însă bănuiesc că se va dovedi inutil, băiete. Ce știi doctorii despre Întuneric și despre forțele lui?

— Dar o vrăjitoare nu ne-ar putea ajuta? am propus, anticipând deja reacția Vraciului – un fulger de mânie care i-a traversat chipul. Mă refer la o vrăjitoare benignă, o tămăduitoare, am continuat degrabă. Sunt câteva la noi, în Comitat. E și mătușa ei, Agnes Sowerbutts.

— Pentru asta, ar trebui mai întâi să ne întoarcem în Comitat, mi-a atras atenția Vraciul.

Am încuviințat. Încă nu ne era cu puțință. Doar speram ca rezultatul bătăliei despre care se spunea că ar fi iminentă va fi în favoarea noastră și că vom putea reveni curând.

După cum mă prevenise Vraciul, am constatat că doctorul n-a fost de niciun folos. Doar ne-a dat câteva medicamente, ca s-o ajute pe Alice să doarmă. La lăsarea serii, am încercat să-i administrăm medicamentele, dar nu ne-a fost ușor. Am avut nevoie de ajutorul a trei dintre cameristele lui Shey ca s-o țină pe pat. Cu toate acestea, în primele trei rânduri a scuipat tot din gură. Atunci, cineva a ținut-o de nas, forțând-o să înghită. Cum am văzut că-a adormit, am pus-o în pat și am încuiat-o în cameră pe dinafară.

M-am trezit brusc, conștient de faptul că se întâmplase ceva. Imediat, am auzit zgomotul scos de pantofii cu bot ascuțit în timp ce traversau pardoseala de lemn și am țâșnit în capul oaselor. Camera lui Alice era vecină cu a mea.

Am sărit repede jos din pat și mi-am tras pe mine cămașa, nădragii și ghețele. Am ciocănit la ușa lui Alice înainte de a răsufla cheia, care fusese lăsată în încuietoare. Patul era gol, iar fereastra fusese larg deschisă, așa că un curent rece umfla

perdelele, pătrunzând drept în cameră.

M-am repezit la fereastră și am privit cu atenție afară. Nici urmă de Alice. Dormitorul era doar la primul etaj, așa că am ieșit pe fereastră, m-am lăsat să cad pe poteca din zgură de dedesubt și am traversat în fugă grădina. I-am strigat încetisor numele lui Alice, ca să nu trezesc pe toată lumea. Starea ei de sălbăticie deja tulburase îndeajuns atmosfera și nu voiam să întind și mai mult coarda ospitalității lui Farrell Shey.

Apoi am zărit în depărtare silueta unei fete... însă nu se găsea acolo unde m-aș fi așteptat eu să fie. Alice nu se îndreptase spre poartă. Se cățăraseră pe zidul grădinii, iar acum aproape că trecuse peste el!

Am dat fuga spre ea, însă trecuse de partea cealaltă și dispăruse din vedere cu mult înainte să pot ajunge eu acolo. Încotro s-o duce? m-am întrebat. Oriunde, numai să fie cât mai departe? Ajungând la zid, am început să mă cațăr la rândul meu. Cea dintâi tentativă a fost lipsită de succes. Erau prea puține puncte de sprijin pentru mâini, iar ploaia făcuse ca piatra să devină alunecoasă, așa că tot cădeam înapoi și aterizam stânenitor pe spate. Alice făcuse ca totul să pară atât de simplu! A doua oară, am reușit să mă aburc până pe coama zidului. Tocmai fusesem la un pas de a-mi scrânti glezna, așa că nu mai eram dispus să-mi asum riscuri: m-am întors cu grijă, ținându-mă bine, și mi-am lăsat încet trupul în jos, abia apoi dându-mi drumul pe prundișul curții. Tot m-am rostogolit o dată, dar m-am pus repede pe picioare și am început să scrutez întunericul, străduindu-mă să-i dau de urmă lui Alice.

Nu se zărea luna, așa că eram nevoit să mă bizui pe lumina stelelor. Dar chiar dacă puteam să văd în întuneric mai bine decât majoritatea celorlalți oameni, tot nu observam nici urmă de Alice. În consecință, m-am concentrat, am închis ochii și am început să ascult.

Drept înaintea mea, am auzit un țipăt strident, urmat de un soi de învălmășeală și fâlfâit de aripi. M-am repezit spre direcția dinspre care veneau sunetele. S-au mai auzit ceva cârâieli, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că veneau dinspre cotețul în care-și ținea Shey găinile.

Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât zgomotele izbucnite dinspre țarcul păsărilor erau mai puternice. Acestea zburăteau de colo-colo, cuprinse de panică.

Străbătut de o puternică senzație de neliniște, mi-am amintit

de o întâmplare tristă din copilărie. Într-o noapte, un vulpoi dăduse iama prin țarcul găinilor tatei. Când ajunsesem noi acolo, cu ochii cârpiți de somn, smulși din paturile noastre de o cumplită cacofonie sonoră, cinci găini erau deja moarte. Pretutindeni se vedeau sânge și fulgi.

Numai că, de data aceasta, nu un vulpoi era cel care teroriza găinile... ci Alice. Nu puteam s-o văd, însă chiar și printre cârâielile păsărilor puteam să aud un sunet atât de grotesc, încât la început mintea mea a refuzat să-i accepte explicația. M-am lăsat pe vine, aproape de cușca de lemn, încremenit pe loc. Pe urmă, am auzit strigăte și bubuit de cizme grele alergând spre noi. Următorul lucru pe care-l mai știu este că a ținut cineva o torță ridicată și ne-a dezvăluit oroarea dinăuntru.

Alice era îngenuncheată în mijlocul cotețului; era înconjurată de păsări moarte sau muribunde. Unele dintre ele aveau capetele sau aripile smulse. O găină decapitată alerga încă de colo-colo. Alice ținea în fiecare mână câte o pasăre moartă. Le mânca în stare crudă și avea gura plină de sânge.

CAPITOLUL 24 BIETUL TOM

Alice era un animal de pradă, cu nimic superioară unei fiare sălbatice însetate de sânge. M-am simțit zguduit până în străfundurile ființei s-o văd comportându-se astfel. Vraciul avea dreptate: mintea ei era total dezechilibrată. Oare mai rămăsese neatinsă vreo parte din Alice cea pe care o cunoscusem, sau acum nu era altceva decât o persoană complet străină?

Paznicul care ținea torța a scos o înjurătură. Un altul, ridicând o bâță, a pătruns în coteț. Alice s-a ridicat clătînându-se în picioare și, pentru o clipă, am crezut că intenționează să-l atace. Dar apoi a sărit. A fost un salt neverosimil, care a făcut-o să se înalțe și să plutească drept pe deasupra capului lui, după care să aterizeze în noroiul de afară. Fără să mai privească înapoi, a rupt-o la fugă prin întuneric.

Am privit pe rând chipurile uluite ale paznicilor, după care le-am întors spatele și am pornit în goană pe urmele ei. Se îndrepta acum spre porțile rămase nepăzite și, cu toate că sprintam, dorind cu disperare s-o pot prinde, ea îmi dădea impresia că ar fi sub stăpânirea cine știe cărei forțe supranaturale. Alice se depărta de mine cu fiecare pas, iar zgomotul pantofilor ei cu botul ascuțit în contact cu iarba se auzea din ce în ce mai slab.

În scurt timp, răsuflarea a început să-mi râcăie gâtul și oboseala să mă răpună. Încetinind, am continuat să merg în aceeași direcție. M-am gândit că nu poate să mențină același ritm pentru prea mult timp. Din când în când, mă mai opream și stăteam să ascult. Însă nu era nimic de auzit – numai oftatul vântului printre copaci și, uneori, câte un țipăt sinistru al cine știe cărei vietăți nocturne. Dar apoi, în sfârșit, a apărut secera lunii în ultimul pătrar și am putut să-mi pun în aplicare unele dintre

cunoștințele despre citirea urmelor deprinse de la Vraci. Foarte curând, am descoperit amprentele tălpilor lui Alice la marginea unui crâng, ceea ce mi-a confirmat faptul că încă nu-i pierdusem urma.

N-a trecut mult până când am început să am o senzație de tulburare. În mod normal, nu m-aș fi hazardat niciodată să plec fără toiagul meu, însă fusesem într-atât de îngrijorat pentru Alice, încât pornisem instinctiv în urma ei, fără să mă mai gândesc. Cât despre Sabia Destinului, pe ea o lăsasem în teaca meșterită de Grimalkin. Lanțul meu de argint îmi rămăsese în sac și nici măcar nu-mi umplusem buzunarele cu sare și cu pilitură de fier. Eram complet neînarmat și-mi era și frig, îmbrăcat doar în cămașă și-n nădragi. Eram complet nepregătit și fiecare pas cu care mă îndepărtam de casă putea să sporească primejdia. Oare nu fusesem prevenit în legătură cu faptul că locuitorii de pe tărâmul Întunericului mă vor căuta ca să se răzbune pentru rolul jucat de mine în legarea Diavolului?! Cât timp îi luasem eu urma lui Alice, era posibil să fi fost vânat și eu de ceva anume.

Alarmat de această posibilitate, m-am oprit pe loc și m-am întors cu încetineală, descriind un cerc complet și cercetând împrejurimile. Nu reușeam nici să văd, nici să simt ceva. Nici măcar o senzație de frig, care să mă prevină că prin apropiere s-ar afla ceva venit din Întuneric. Așa că, rămânând încă neliniștit și extrem de vigilent, mi-am continuat drumul. Nu puteam s-o las pe Alice singură aici, oricare-ar fi fost riscurile.

A mai trecut o oră și am descoperit noi indicii care mă înștiințau că mă aflu pe pista corectă. Pe lângă o nouă serie de urme, am mai găsit o bucată ruptă din rochia lui Alice, de când trecuse drept printr-un rug de mure. Forma și adâncimea urmelor de pași mă informau că nu mai alerga, așa că m-am grăbit să merg mai departe, sperând s-o prind în sfârșit din urmă. Și am continuat așa până când am ajuns la poalele unui deal împădurit.

Următoarea serie de urme mi-a făcut inima să-mi plonjeze drept în ghețe. Erau unele care nu-i aparțineau lui Alice. Mai erau și dovezi că avusese loc o încăierare, pământul fiind frământat până se prefăcuse în nămol... și pătat de sânge. După semne, estimam că Alice fusese răpită de mai multe persoane.

Mă simțeam total neghiob – un ucenic de vraci fără nicio armă la el! –, însă cum aș fi putut s-o părăsesc pe Alice tocmai acum? Așa că m-am strecurat prudent printre copaci, m-am oprit acolo

și am stat să ascult. Era o tăcere profundă, desăvârșită. Parcă tot ce era viu și-ar fi ținut respirația. Încetîșor, străduindu-mă să nu fac nici cel mai mic zgomot, am mai înaintat câțiva pași, după care am ascultat iar. Tăcere. Mă simțeam din ce în ce mai îngrijorat.

Eram obligat să gîndesc repede. Aveam nevoie să improvizez. Pe pămînt, la stînga mea, zăcea o creangă ruptă. Am ridicat-o și mi-a făcut plăcere să constat că era zdravănă și cu foarte puțin mai groasă și mai lungă decât toiagul meu; tot era mai bine decât nimic. Apoi m-am grăbit să merg mai departe, panta devenind tot mai abruptă cu fiecare pas pe care-l făceam.

În timp ce mă apropiam de vârful pantei, am simțit că sunt urmărit de o persoană nevăzută. Cu toate acestea, cele dintîi perechi de ochi pe care le-am zărit n-au fost omenești. Mi-am ridicat privirea. Copacii de deasupra mea erau plini de ciori. Le-am remarcat pliscurile ascuțite, penajul negru, lucios, și ghearele tăioase ca lama de brici înfipte în crengi. Inima a început să-mi bată mai repede. Oare o fi și Morrigan pe-aici? m-am întrebat. Păsările stăteau nemișcate, însă cînd mi-am coborât privirea, am văzut ceva care a făcut să mi se usuce gura de teamă.

Drept în fața mea era un bărbat așezat pe pămînt și rezemat cu spinarea de trunchiul unui copac. Părea să mă privească fix, însă ochii nu-i erau altceva decât două orbite goale. Am făcut un pas spre el, apoi un altul. Șocat, mi-am dat seama că era mort. Veșmintele umede, mucegăite, îi erau de culoare verde, ceea ce-l distingea ca fiind unul dintre paznicii lui Shey. Sigur era cel care dispăruse acum aproximativ o săptămână. Fusese legat de copac, și ciorile îi ciuguliseră ochii. Ele se ospătaseră deja.

Cel puțin, bărbatul acesta era mort acum și nu mai suferea. Nu resimțeam nici cea mai mică senzație de frig, care să-mi spună că spiritul lui ar mai zăbovi prin preajmă. Nu, frigul m-a prins în ghearele lui abia după ce am trecut de el, către copacul următor. Alice stătea acolo, în aceeași poziție, cu spatele lipit de trunchi, iar mâinile îi erau legate de el cu sfoară, ridicate în sus într-un unghi de patruzeci și cinci de grade. Legăturile erau foarte strânse – le și vedeam cum îi intrau în carne. În plus, părul ei alb ca neaua îi fusese răsucit într-un coc și bătut în cuie de copac, ceea ce făcea ca și gâtul să-i fie întors într-un unghi incomod. Gemea încetîșor.

M-am repezit spre ea și i-am zărit sângele închegat pe sfoară. Atunci, și-a ridicat privirea spre mine. Ochii îi erau încă în orbite,

Însă nu vedeau mai mult decât găvanele goale ale bărbatului mort. Privea drept prin mine, ca și cum nici n-aș fi existat. Când m-am lăsat în genunchi în fața ei, a scâncit. Întregul trup îi tremura. I-am atins cu blândețe fruntea. Cum aș putea să-i dezleg mâinile fără s-o rănesc?

— Alice, i-am zis încetșor. Îmi pare foarte rău. O să încerc să te ajut, dar s-ar putea să te doară puțin...

Dintr-odată, senzația de frig de pe șira spinării mi s-a intensificat. Se apropia o creatură a Întunericului.

— Ce-ar fi să-ți pară rău pentru *tine*, băiete! am auzit un strigăt din spatele meu. Foarte curând, și pe *tine* o să te doară!

M-am răsucit pe călcâie, recunoscând vocea, și m-am pomenit față în față cu Scarabek, vrăjitoarea; pe Konal îl purta acum prins cu hamuri în spinare, iar chipul lui cu trăsături ce păreau ciudat de bătrâne mă privea lacom peste umărul ei. În spatele ei se vedeau șase magi bărboși, înarmați cu spade. Am auzit apoi zgomote venind din stânga și din dreapta mea: alți și alți bărbați înarmați se îndreptau spre mine, ieșind dintre copaci. Eram complet încercuit.

— Prindeți-! a ordonat vrăjitoarea.

Magii s-au năpustit spre mine și am izbit spre cel mai apropiat dintre ei cu bățul, agitându-l frenetic, astfel încât să-l oblig să păstreze distanța. Însă un simplu băț nu putea să fie de vreun folos în fața unor bărbați înarmați cu spade. Numai două lovituri au fost necesare și m-am pomenit ținând în mână doar un ciot scurt de lemn.

— Lasă-l jos, dacă nu vrei ca următoarea lovitură să-ți reteze brațul! m-a avertizat magul aflat cel mai aproape de mine.

M-am supus și am aruncat deoparte ciotul. Am fost imediat înșfăcat cu brutalitate, brațele fiindu-mi răsucite dureros la spate. Pe urmă, am fost târât spre copacul aflat față în față cu cel al lui Alice și împins jos, în poziția șezând, astfel încât să mă uit direct la ea. Apoi, Scarabek s-a oprit lângă mine, privindu-mă de sus.

— Zeița Morrigan e furioasă! a strigat ea. Ai dat dovadă de prea multă îndrăzneală! I-ai slăbit puterile în Dealurile scobite, iar ea nu te va uita pentru asta. De atunci, I-ai legat pe Diavol – o faptă care le face rău tuturor slujitorilor Întunericului. Pentru asta, a poruncit să ai parte de o moarte lentă și dureroasă. Nu va fi o moarte rapidă, ca a credinciosului meu soț, Shaun. Te vom lega de copacul acesta și vom lăsa ciorile lui Morrigan să-ți

ciugulească ochii. Pe urmă, te vom tăia în bucățele, începând cu degetele de la mâini. Îți vom reteza falangă cu falangă, câte o îmbucătură pentru fiecare plisc flămând care așteaptă deasupra! Îți vom sfârteca toată carnea de pe oase până când îți va mai rămâne doar scheletul! Legați-l de copac! a poruncit ea.

M-am împotrivit din toate puterile, însă erau, pur și simplu, prea mulți. Mi-au sfâșiat mânecile cămășii, după care m-au lipit cu spinarea de trunchi și mi-au imobilizat brațele la spate, în jurul lui. Mi-au înfășurat foarte strâns cu sfoară ambele încheieturi și aproape că mi-au smuls brațele din umeri atunci când au tras de cele două capete și le-au înnodat pe după trunchi. Am avut nevoie să-mi concentrez întreaga voință ca să nu urlu în gura mare. Nu voiam să-i ofer lui Scarabek satisfacția de a ști că sufăr.

Ridicându-mi privirea, am văzut că vrăjitoarea rămăsese în fața mea.

— Shaun al meu a murit din cauza ta, mi-a zis mârâind.

Jinea brațul stâng ridicat, la fel ca un dresor de șoimi. Numai că nu un șoim stătea cocoțat acolo, ci o uriașă cioară neagră, cu privirea lacomă și pliscul căscat.

— Vom începe cu ochiul stâng, a anunțat ea.

Dar atunci, din spatele ei s-a auzit o altă voce. A lui Alice.

— Bietul Tom! a strigat ea. Bietul Tom e rănit!

— Da, fato, a aprobat-o Scarabek, întorcându-se și rânjind batjocoritoare spre ea. E rănit, sigur că da, dar ăsta e numai începutul.

Cioara și-a desfășurat aripile și a zburat până pe umărul meu stâng. I-am simțit apăsarea ascuțită a ghearelor în timp ce ochii ei cruzi priveau drept în ai mei. Am încercat să întorc capul, însă a țopăit și mai aproape și a împuns cu pliscul spre ochiul meu stâng.

CAPITOLUL
25
ȘI CAD TOȚI DIN SENIN

Am strâns pleoapele cât am putut de tare și m-am aplecat cât mai mult cu putință, sucindu-mi capul astfel încât să-i îngreunez ciorii ajungerea la țintă. Cu toate acestea, știam că strădaniile nu-mi sunt de folos. Peste doar câteva clipe, aveam să fiu orb.

Deodată, Scarabek a scos un țipăt strident și am simțit cum cioara își slăbește strânsoarea ghearelor ascuțite asupra umărului meu. Apoi, apăsarea a dispărut. M-am întrebat dacă oribila pasăre și-o fi luat zborul de pe mine. Deschizând ochii cu prudență, am văzut-o zăcând pe pământ, lângă mine. Nu se mișca. Avea ochii larg deschiși, însă păreau ca din sticlă. Dar ce pățise? Era moartă?

— Tom e rănit! a strigat din nou Alice. Nu-l mai răniți!

Vrăjitoarea se holba la cioara moartă de la picioarele ei, nevenindu-i să creadă. Deodată, s-a întors spre Alice.

— Tu! i-a strigat. *Tu* ai făcut asta!

— Nu-i corect să-i faci rău lui Tom, a ripostat Alice. El nu merită asta. De ce nu încerci să te iei în schimb de mine?

Atunci, Scarabek a scos un cuțit de la cingătoare și a făcut un pas spre Alice.

— Exact asta o să fac, fato! a replicat. Și mă ocup personal de tine!

— Mie nu poți să-mi faci rău, i-a atras atenția Alice. Nu ești destul de puternică.

Vreo doi dintre magi au izbucnit în râs, însă nu hohoteau chiar din toată inima. Cum stătea acolo, legată de trunchiul copacului, neputincioasă, luând în derâdere o vrăjitoare înarmată cu un cuțit, Alice părea că vorbește în dodii. Numai că trăsăturile ei

drăgălașe erau acum schimonosite într-un rânjet disprețuitor – aceea expresie pe care o văzusem pe chipul mamei sale, Osoasa Lizzie, înainte de a arunca vreun descântec sumbru, malefic.

Apoi, l-am simțit. A fost de parcă mi-ar fi înfipt cineva o așchie de gheață drept în șira spinării. Răceala aceea mă avertiza întotdeauna de apropierea a ceva ținând de Întuneric – o resimțisem și atunci când se apropiaseră de mine vrăjitoarea și magii. Însă de data aceasta avea o forță și o intensitate mai presus de orice cunoscusem eu până atunci.

Și apoi, spre marea mea uimire, Alice și-a smuls mâinile, eliberându-le din sforile care o legau de copac, după care le-a ridicat și și-a desfăcut părul din cuie. Sculându-se în picioare, s-a oprit față în față cu vrăjitoarea. Sângele îi picura din încheieturile mutilate, însă ea nu dădea impresia că ar resimți vreo durere. Zâmbea, însă nu era nicidecum un zâmbet plăcut. Era plin de răutate. La vederea ei, Scarabek a ezitat și și-a lăsat arma în jos.

Pe urmă, Alice s-a întors înapoi, aplecându-și capul spre trunchiul copacului. Ce tot făcea? Dar, când și-a întors din nou fața către vrăjitoare, era încruntată.

Scarabek a scos un țipăt brusc de furie și s-a năpustit drept spre ea, ținând cuțitul ridicat. N-am văzut ce s-a petrecut mai departe, fiindcă ea nu mă lăsa s-o zăresc pe Alice. În schimb, am remarcat că și-a azvârlit deodată mâna în sus și a scos un țipăt de durere, după care s-a împleticit și a căzut în genunchi. Alice a izbucnit într-un hohot de râs isteric când Scarabek s-a răsucit spre mine și s-a ridicat din nou, nesigură, în picioare.

Vrăjitoarea părea să fi uitat complet de prezența lui Alice. Acum se apropia de mine cu pași foarte înceți și instabili. Însă ținea încă pumnalul în mână, iar intențiile îi erau cât se poate de limpezi. I-am observat pe magi privind-o cu expresii de pură oroare pe fețe. Avea să mă ciopârțească – fără îndoială că-și va opri și pentru ea o falangă a degetului mare. Eram de-a dreptul îngrozit.

Însă apoi, când mi-am ridicat privirea spre fața ei, mi-am dat imediat seama de ce țipase. În ochiul ei stâng, cel verde, avea împlântat un cui, și sângele îi șiroia pe obraz. Alice probabil că scosese cu dinții cuiul din trunchiul copacului, după care îl scuiase drept în ochiul vrăjitoarei, cu mare forță și precizie.

Scarabek s-a clătinat din nou, încă înaintând bălăbănindu-se spre mine. Atunci, Konal a scos un țipăt înfiorător, din cele care-ți îngheață sângele în vine. Fie că era rănită de moarte, fie că nu,

vrăjitoarea încă avea suficientă viață în ea încât să-și poată mînui arma. Din cîte se părea, nimic nu mai putea să mă salveze.

Și atunci, am auzit un hureit de undeva, din adîncul pămîntului, și dintr-odată întreaga lume a început să se miște. Deasupra capului meu, crengile zvâcneau și se zvârcoleau, ca și cum trunchiul copacului ar fi fost răsucit și zgâlțâit de mîna unui uriaș. Privirea vrăjitoarei s-a abătut de la mine, ridicându-se temătoare spre cer. Însă primejdia pentru ea venea din direcția opusă.

Brusc, o uriașă crăpătură a despicat pămîntul în două. Cu un muget scrâșnit, înfricoșător, s-a căscat și mai mult, îndreptându-se spre Scarabek cu o viteză mai mare decît cea cu care ar fi putut să alerge oricine. În chiar ultima clipă, ea a încercat să sară într-o parte, însă era prea târziu. Pămîntul a înghițit-o cu totul, după care s-a închis la loc cu un bufnet profund, răsunător, lăsându-i la vedere numai degetele de la mîna stîngă.

Scotînd țipete aspre, stolul de ciori și-a luat degrabă zborul; apoi, pămîntul de sub picioarele mele a început să se onduleze și să tremure, suprafața devenind la fel de fluidă precum cea a unui ocean, cu valuri rostogolindu-se pe solul pădurii. Valurile acestea păreau să radieze din locul în care se afla Alice și chiar cu tot zgomotul acela, puteam s-o aud intonînd un descîntec în Vechiul Grai. Magii și slujitorii lor alergau acum în toate direcțiile.

Copacii erau înclinați în unghiuri demente, rădăcinile fiindu-le dislocate de violența mișcării. Apoi, dintr-odată, totul a redevenit nemișcat și tăcut, de parcă întreaga lume și-ar fi ținut respirația, îngrozită de ceea ce se întîmplase. Acum, un singur lucru se mai mișca – un singur sunet care să umple tăcerea.

Alice se rotea ca un titirez, dănuind prin iarbă cu brațele întinse și sîngele încă picurîndu-i din încheieturi. Ținea ochii închiși, zâmbea și murmura ceva ca pentru sine. După cîteva clipe, a început să se învâртеască mai repede și să cînte exact atît de tare cît să-i pot auzi cuvintele:

*Un cerc, un cerc de roze și pumnul plin de spini,
Un cerc, un cerc de roze și-o poală de ciulini.
Rîd mai întîi, și-apoi o să mă-ncrunt puțin
Și cad toți din senin!*

Chicotind, a repetat cel din urmă vers, de parcă ar fi încântat-

o:

— *Și cad toți din senin!*

Aici, Alice a părut că-și pierde echilibrul și a căzut, izbindu-se cu putere de pământ, dar fără să înceteze cu chicotitul. Apoi și-a lăsat capul pe spate și a izbucnit în hohote răsunătoare – a trecut destul timp până să se potolească. În cele din urmă, a rămas tăcută și o expresie solemnă i s-a așternut pe chip. A început să se târască spre mine, apropiindu-se într-atât, încât fețele aproape că ni se atingeau.

— Pot să-i fac pe toți să cadă, Tom. Nu-i așa? Pân' și pe Grimalkin, care-i a mai tare dintre toți... și ei aș putea să i-o fac! Ce, nu mă crezi?

Mă privea drept în ochi, concentrată. Am dat aprobator din cap doar ca s-o binedispun. Încheieturile mâinilor încă mă usturau și-mi zvâcneau de durere; simțeam că, dintr-o clipă în alta, era posibil să mi se facă rău, să mi se ridice fierea până în gât.

Pe urmă, Alice și-a ridicat capul și și-a apropiat gura de mâna mea stângă. A apucat cu dinții sfoara care-mi lega încheietura și a mușcat din ea. Am icnit de durere. Apoi, a procedat întocmai și cu încheietura mea dreaptă.

Mi-am lăsat brațele în jos, simțindu-mă ușurat pentru că le am libere. Nu mai avea importanță ce fel de magie neagră folosise Alice; în momentul acela, chiar că nu mă interesa. Îmi recăpătasem viața tocmai când crezusem că am pierdut-o.

Pe urmă, Alice mi-a cuprins încheietura mâinii stângi cu degetele ei. Am resimțit o bruscă durere ascuțită, urmată de o senzație de furnicături radiind din degetul ei mare către degetele mele și urcându-mi apoi, prin încheietură, pe braț. Zvâcnetele de durere au început să se domolească. La fel mi-a făcut și la încheietura dreaptă, după care s-a aplecat și mi-a petrecut un braț pe după spate, ajutându-mă să mă pun pe picioare.

— Crezi că ești în stare să mergi, Tom? m-a întrebat.

Am încuviințat.

— Atunci, cel mai bine ar fi s-o ștergem de-aici. Cei care au plecat nu rămân înfricoșați pe veșnicie. Sunt magi și-s obișnuiți să aibă de-a face cu Întunericul.

Am privit-o stăruitor pe Alice. Dacă n-ar fi fost culoarea părului, aproape ai fi avut impresia că și-a revenit la normal.

— Dar tu ești mai bine, Alice? am întrebat-o.

A clătinat din cap, mușcându-și buza de sus. Ochii îi străluceau de lacrimi.

— Mai bine? De-acum, n-o să fiu niciodată mai bine, Tom. Dar vreau să fiu cu tine. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume. Asta-i ceea ce tocmai ne-a salvat pe amândoi.

Am oftat, clătinând la rîndul meu din cap.

— Trebuie să stăm de vorbă despre toate astea. De unde ai căpătat atîta putere cît să faci așa ceva?

— Nu acum, Tom. Am nevoie de ceva timp. Nu vom avea parte de liniște cînd vom ajunge înapoi – în niciun caz, după tot ce s-a întîmplat –, dar vino mâine seară în camera mea și-o să-ți spun ce pot să fac. E adevărat ce mi-ai zis ieri? Chiar ați reușit să-l legați pe Diavol? m-a întreat ea.

— Da, e adevărat, am încuviințat. Suntem din nou liberi, Alice.

Mi-a zămbit și mi-a luat mîna într-a ei.

— Prin urmare, avem un pic de timp, Tom... un mic răgaz în care să ne gîndim la o cale de a-l da gata o dată pentru totdeauna.

M-am încruntat.

— Dar prima noastră problemă este să ne întoarcem acasă la Shey, i-am zis. După toată povestea din cotețul găinilor, mă îndoiesc că am mai fi bine-veniți acolo. Îți amintești ce s-a întîmplat...?

Alice a încuviințat întristată.

— Îmi amintesc totul, mi-a răspuns. O să încerc să-ți explic mâine.

În timp ce porneam la drum, am mai privit o dată înapoi. Vreo patru-cinci ciori ciuguleau ceva din iarbă. Una dintre ele și-a luat deodată zborul, planînd destul de jos, deasupra noastră, înainte de a se înălța și a poposi pe o creangă. În plisc ținea unul dintre degetele vrăjitoarei moarte.

I-am strâns mai tare mîna lui Alice. Ce bine era să fim din nou împreună!

Ajungînd înapoi la casa lui Shey, am avut nevoie de întreaga mea putere de convingere ca să abat furia gazdei de la Alice; totuși, cu ajutorul Vrăciului, el și oamenii săi au fost în cele din urmă lămuriți că ea se aflase sub influența unei vrăji, însă acum își revenise la vechea ei personalitate.

Această primă situație de criză fiind depășită, ne-am hotărât ca deocamdată să nu-i spunem nimic Vrăciului. Știam că se întreba ce anume s-a petrecut în realitate, însă își dădea seama că nu era momentul să ne interogheze mai în amănunt.

N-am mai avut de înfruntat nici problema explicării motivului pentru care aveam încheieturile mâinilor sfârtecate. Până am ajuns acasă, erau deja aproape complet vindecate; nici măcar cicatrice nu rămăseseră, ca să depună mărturie despre ce ni se făcuse. Tămăduirea era o faptă de magie benignă, însă exercitarea unei puteri atât de extraordinare nu putea proveni decât de pe tărâmul Întunericii. Oricât eram de istovit, am dormit destul de puțin în ce mai rămăsese din noaptea aceea.

Dimineață, am avut vești despre război, aduse de un curier călare din Dublin.

Vraciul a venit să mi le comunice personal.

— Vești bune, băiete, vești într-adevăr bune. Inamicul a fost înfrânt într-o mare bătălie purtată la nord de Priestown și a fugit, în dezordine, până tocmai la granița sudică a Comitatului. Acum, se află în plină retragere. Putem să ne întoarcem acasă, băiete, putem să ne întoarcem în Comitat. Eu pot să-mi reclădesc casa și să încep colectarea și scrierea cărților pentru o nouă bibliotecă!

În ochi îi vedeam sclipind lacrimi; lacrimi de speranță și de bucurie.

Totuși, în ciuda acestor vești bune, mă îngrozea apropiata mea discuție cu Alice. Oare ce s-o fi întâmplat cu ea cât timp fusese pe tărâmul Întunericii? Ce anume devenise? De ce nu ar mai putea niciodată să fie mai bine? Ajunsesse, până la urmă, o vrăjitoare malefică? Felul în care-i omorâse pe dușmanii noștri în noaptea precedentă mă determina s-o privesc astfel.

După ce toată lumea a mers la culcare și casa întreagă s-a cufundat în tăcere, m-am dus să stau de vorbă cu Alice. De data asta, nu m-am mai obosit să bat la ușa dormitorului ei. Mă aștepta și nu-mi doream să risc ca Vraciul să se trezească, fiindcă avea camera doar puțin mai încolo, pe coridor.

Alice stătea pe marginea patului, privind fix pe fereastră, în întuneric. Când am intrat în cameră, închizând ușor ușa în urma mea, și-a întors fața spre mine și mi-a zâmbit. Am luat lumânarea de pe măsuța de toaletă și am așezat-o pe pervazul ferestrei. Pe urmă, mi-am tras un scaun și m-am așezat cu fața spre ea.

— Cum te simți? am întrebat-o.

— Foarte bine, Tom. Sau, mai degrabă, nu foarte rău, atât timp cât nu mă gândesc la ce s-a întâmplat.

— Vrei să discutăm despre asta? Crezi că ți-ar fi de ajutor sau n-ar face decât să-ți înrăutățească situația?

— Nu contează dacă vreau sau nu să discut despre asta, Tom. Tu meriți să știi totul. După care va trebui să te hotărăști dacă mai vrei să-mi fii prieten.

— Indiferent ce mi-ai spune, eu tot îți voi fi prieten, am asigurat-o. Am trecut prin prea multe împreună, ca s-o pornim acum pe drumuri diferite. Și avem nevoie unul de celălalt ca să supraviețuim. Dacă nu erai tu, eu aș fi fost mort acum... tăiat în bucățele de vrăjitoarea aia și dat drept hrană ciorilor.

— Nu pot desface ce-am făcut. Și n-aș vrea chiar de-aș putea – altfel, te-aș fi pierdut pentru totdeauna și mi-aș fi pierdut și propria viață. *Dar mi-a plăcut, Tom.* Aici e oroarea. Am savurat nimicirea vrăjitoarei aleia. Altă dată, ori de câte ori răneam sau omoram ceva legat de Întuneric, mă simțeam rău, dar nu și de data asta. Mi-a plăcut să-mi pun forța la încercare cu a ei. Mi-a plăcut să înving. M-am schimbat. Acum, sunt ca Grimalkin. Așa simte și ea. Adoră lupta! Am omorât... și nu mi-a păsat!

— Asta să fie din cauză că ți-ai petrecut atât de mult timp pe tărâmul Întunericului? am întrebat-o, străduindu-mă să-mi păstrez tonul scăzut. Asta te-a făcut să te schimbi?

— Mai mult ca sigur, Tom, și n-am ce să fac. Când m-am întors de pe tărâmul Întunericului, la început n-am crezut că e adevărat. Eram sigură că sunt încă acolo. De-asta eram înspăimântată și mă chirceam de frică în fața ta. Cei care-l slujeau pe Diavol îmi jucau adesea astfel de renghiuri. O dată, am și crezut că m-au trimis înapoi în lumea noastră. Te-am văzut pe tine la marginea unei păduri. Ba chiar am crezut că ești tu. Mi-ai zâmbit și mi-ai strâns mâna. Dar n-a fost decât o păcăleală. Tu te-ai transformat treptat într-un demon. Am văzut cum ți se schimonosește fața sub ochii mei și cum încep să-ți răsară pe frunte coarne încovrigate. Și atunci mi-am dat seama că nu părăsisem nicidecum tărâmul Întunericului. Așa că am crezut că și vorbele lui Pan nu erau decât o nouă înșelătorie și că o să se întâmple același lucru ca data trecută. Am crezut că tu nu ești decât un demon cu chip omenesc.

Am dat aprobator din cap. Crezusem că Alice căzuse pradă nebuniei, însă ceea ce spunea acum era perfect logic. Acea ar fi fost reacția firească a cuiva care are impresia că lumea în care se află nu este reală; că nu e decât o iluzie creată de Întuneric, ca s-o tortureze pe ea.

— Dar de data asta cum de ai știut că sunt eu? am întrebat-o. Chiar dacă m-au legat de copac și se pregăteau să mă omoare, tot ar fi putut să fie o înșelătorie.

— Când am fost prizoniera Întunericului, demonul care pretindea că ai fi tu avea brațele acoperite. Dar aici, imediat cum ți-au sfâșiat mânecile, mi-am văzut semnul pe brațul tău, Tom. Semnul acela e foarte special pentru mine și pentru tine... n-ar putea fi falsificat nici măcar de Diavolul însuși!

Cicatricele pe care mi le lăsase ea pe braț nu se ștersesem câtuși de puțin. Era marcajul ei special, care mă însemna ca aparținându-i ei, și niciunei alte vrăjitoare.

Am încuviințat, însă deodată mi-a venit altceva în minte.

— Dar ce-a fost cu cotețul găinilor, Alice? Acolo ce-a mai fost? De ce-ai făcut asta?

Alice s-a cutremurat, așa că m-am aplecat în față și i-am petrecut brațul pe după umeri. A trecut mult timp până ca ea să-mi răspundă.

— Nu mă gândisem decât cum să evadez și mă îndreptam spre zid. Dar tocmai atunci am simțit sângele cald pulsând prin vene și nu m-am mai putut stăpâni. Am avut un impuls cumplit de puternic să beau sânge. Faptul că am locuit în lumea Întunericului m-a transformat, Tom. Nu mai sunt aceeași, nu-i așa? Cred că de-acum îi aparțin Întunericului. Dacă n-o să mai pot traversa o apă curgătoare? Nu-i așa că Moș Gregory și-ar da seama imediat ce sunt?

Era, într-adevăr, o întrebare extrem de îngrijorătoare. Dacă magistrul meu ar avea dovada fermă a faptului că Alice era vrăjitoare a Întunericului, ar lega-o într-o groapă pentru tot restul vieții ei. Indiferent cât de bună prietenă se dovedise, el avea să facă doar ce credea de cuviință că ar fi de datoria lui, ca Vraci.

Gândul mi-a zburat în trecut, la cuvintele rostite odinioară de mama despre Alice:

Ea s-a născut cu suflet de vrăjitoare și nu are încotro decât să-și urmeze acea cale.

Dar apoi mama continuase, spunând că existau mai multe tipuri de vrăjitoare: era posibil să se dovedească până la urmă că Alice este o vrăjitoare benignă, și nu una malefică. O a treia posibilitate era ca ea să ajungă undeva între bine și rău.

Fata asta ar putea deveni nenorocirea vieții tale, o năpastă, o otravă pentru tot ceea ce faci, îmi spusese mama. Sau este posibil să se dovedească până la urmă cea mai bună și mai

trainică prietenă din câte vei avea vreodată.

În mintea mea, nu exista nici urmă de îndoială că ultima variantă era și cea adevărată. Era oare posibil ca Alice să fi devenit o vrăjitoare malefică, dar să-mi rămână în continuare aliată? Nu așa se întâmplase și cu Grimalkin?

Totuși, mai aveam o ultimă întrebare.

— Alice... de unde ai dobândit tu toată puterea asta? Ai căpătat-o pentru că ai stat atât de mult timp pe tărâmul Întunericului?

Alice a dat aprobator din cap, însă pe chip i se citea îndoiala. Pentru o clipă, am crezut că încearcă să-mi ascundă ceva, însă tocmai atunci a început să vorbească încet.

— Cred că am adus cu mine puteri din lumea Întunericului – s-a întrerupt și m-a privit în ochi –, dar la fel de adevărat e că am avut mereu mai multă putere față de cât ți-am arătat ție, Tom. Cineva m-a prevenit să n-o folosesc – s-o îngrop cât mai în adâncul meu și să încerc să uit de prezența ei acolo. Și știi de ce, Tom?

Am clătinat din cap.

— Din cauză că ori de câte ori întrebuințezi astfel de puteri ale Întunericului, te schimbi. Pic cu pic, te apropii din ce în ce mai mult de Întuneric, până când, în cele din urmă, ajungi să faci parte din el. În momentul acela, ești pierdut și nu te mai poți întoarce niciodată la ce-ai fost.

Înțelegeam ce voia să spună. Acesta era și motivul pentru care Vraciul se temea atât de mult pentru noi doi. Și mi-am mai amintit ceva ce-mi spusese mama odată, când îi mărturisisem cât de singuratică se dovedea a fi viața mea ca vraci.

Cum poți să fii singur? Te ai pe tine, nu-i așa? Dacă vreodată te-ai pierde pe tine, abia atunci ai fi cu adevărat singur.

Atunci nu-i înțelesesem pe deplin cuvintele, însă acum, da. Ea se referea la integritate, la acea scânteie de bunătate din interiorul tău care te face să fii ceea ce ești în realitate. De îndată ce ea s-a stins, ești pierdut și cu adevărat singur, neavând drept companie decât Întunericul.

* * *

Din nou, am transcris din memorie cea mai mare parte din toate acestea, întrebuințându-mi carnețelul doar atunci când am considerat de cuviință.

Măine ne începem călătoria de întoarcere în Comitat. Prima etapă este să traversăm Irlanda. Numai că în calea noastră se

aștern numeroase fluvii și râuri. Va fi Alice capabilă să le traverseze? Numai timpul ne va da răspunsul.

Vraciul nu știe nimic despre asta și îmi dă impresia că este mai energic, mai plin de putere și mai voios decât în oricare altă clipă din ultimii doi ani. Încă avem în posesia noastră cea mai mare parte din banii pe care i-am câștigat ocupându-ne de năhoadele din Dublin. Magistrul meu afirmă că-i va folosi ca să-și înceapă reconstrucția casei, pornind cu acoperișul, bucătăria și biblioteca.

În ceea ce-o privește pe Grimalkin, până acum n-am mai primit nici cea mai mică știre despre ea. Nu putem decât să sperăm că a izbutit să evite sau să-și omoare următorii și că are capul Diavolului încă în siguranță la ea.

Pe lângă toiagul și lanțul meu de argint, acum am o a treia armă: spada care mi-a fost dăruită de Cuchulain, Sabia Destinului. Voi avea nevoie de tăișul ei ascuțit ca să mă apăr împotriva locuitorilor Întunericului care mă vor urmări, căutând răzbunare pentru faptul că l-am legat pe Diavol.

Se apropie cu repeziciune vremea când eu nu voi mai fi ucenic, ci voi deveni vraci, și sunt hotărât să ajung la fel de bun ca magistrul meu. În plus, sunt fiul mamei mele, cu tot cu darurile speciale pe care mi le-a transmis ca moștenire. Chiar dacă Întunericul mă urmărește, va sosi vremea când prevestirea mamei se va adevăra. Și, așa cum au profetizat atât mama, cât și Grimalkin, *eu* voi deveni vânătorul, iar ei vor fugi de *mine*. Vine vremea mea, iar ziua aceea nu este chiar atât de departe.

Războiul a schimbat Comitatul pentru totdeauna, însă tot voi avea de luptat împotriva Întunericului. Nu pot decât să sper că familia mea i-a supraviețuit.

În ciuda tuturor celor întâmplate, eu încă sunt ucenicul Vraciului și ne întoarcem în Chipenden. În sfârșit, mergem acasă.

Thomas J. Ward